

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အိုင်ဂျစ်

ရင်ခုန်သံတွေမြန်နေ့တယ်

L လင်း

www.burmeseclassic.com

ပြည်ထောင်စု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒို့.အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒို့.အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး	ဒို့.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်အားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင့်ယက် ရှက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှောင့်ယက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အစွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံပာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း ခံသာပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ရုမ္မာရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ထစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီဖြင့် မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ချစ်ဈာန်

ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေတယ်

စာပုဒ်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၁၁၀၀၀၀
အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၁၀၆၀၀၀၀
အတွင်းတစ်	မြစ်ခွဲတိုင်းကွန်ဂျူတာ
ထုတ်ဝေသည့်လ	၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဇေလ(ပထမအကြိမ်)
ထုတ်ဝေသူ	ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)
	တိုက်(၂၃)၊ အလံ(၁၁)၊ ဦးစံစာရတမ်း
	စီးပွားရေးသန်ခင်ထမ်းအိမ်ယာ
	အုပ်ချုပ်ခြင်း
အတွင်းနှင့်အပူပိုင်း	ဦးတင်မင်းလှ (လင်းလက်အိမ်) အကူအညီ
	အမှတ်(၂၂၂)၊ (၇၅)လမ်းအထက်၊
	ကျောက်တံတား၊ ပြင်ဦးလွင်၊ ရန်ကင်းမြို့
စာနိဂုံး	၁၀၀
အုပ်စု	၅၀၀

အခန်း(၁)

ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းလမ်းရှိ အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံတစ်ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံကားထဲမှ ဆင်းပြီး ခြံဝန်းတစ်လျှောက် ဝေ့ကြည့်ကာ ကျေနပ်သော အပြုံးနှင့် ပြုံးလိုက်သည်။

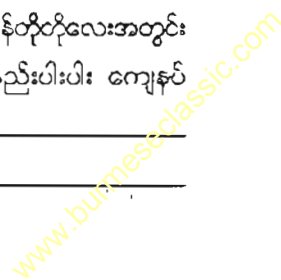
“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ သဘောကျရဲ့လား။”

“အေးကွ၊ ငါလိုချင်တာ ဒါမျိုးပဲ”

ခြံစောင့် မာလီ ကောင်လေး မောင်ထိန် ပါးစပ်မစ်တော့အောင် တစ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“သိတယ်လေ၊ ဆရာတာပည့်က ဆရာ ဘယ်လိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ သိပြီးသား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ငါ လိုချင်တဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုးမဖြစ်တောင် နည်းနည်းပါးပါး ကျေနပ်

လောက်စရာ ဖြစ်ရင် တော်ပြီလို့ စိတ်ကူးထားတာ အခုတော့ ထင်တာ ထက်ကို မြန်တဲ့အပြင် ငါလိုချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ကွက်တိဖြစ်နေတော့ မင်းကို ဆုချရမယ် မောင်ထိန်”

“ဆရာ... အိမ်ထဲက မိဆွေးတို့ရဲ့ အပြင်အဆင်လေးတွေကို လည်း လိုက်ကြည့်ပါဦး”

“ဟဲ့... မိဆွေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခြံထဲမှာတောင် မကြည့် ရသေးဘူး၊ သွား... အိမ်ထဲမှာ သွားစောင့်နေ”

“နင်ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ဆရာ့ကိုပြောတာ”

“ဟာ... ငါထုလိုက်လို့”

“အောင်မာ ထုကြည့်ပါလား”

“ကဲပါ၊ ရန်ဖြစ်မနေကြပါနဲ့တော့၊ မိဆွေးတို့ အိမ်ထဲက သွား စောင့်နေ၊ ငါ လာခဲ့မယ်၊ လာ... မောင်ထိန်၊ ခြံထဲပတ်ကြည့်ရအောင်”
မောင်ထိန် နောက်က မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ ပါလာသလို မိဆွေးနဲ့ သေးသေးတို့လည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောပြီး အိမ်ဖက်လျှောက် သွားကြသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံသည် အုတ်တံတိုင်းပတ်လည်ခတ်ထားတဲ့ ခြံဝန်း ထဲတွင် မောင်ထိန် ဒရိုက်ဘာကိုသိန်းတို့နဲ့အတူ လျှောက်ကြည့်ပြီး မောသွားသည့်အတွက် ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မိဆွေးရေ... ဆရာ့အတွက် သံပုရာရည် အေးအေးခဲလေး တစ်ခွက် ယူလာခဲ့လော့”

သံပုရာရည်ခွက်ထည့်ထားသည့် ဗန်းလေးကိုကိုင်ပြီး ထွက်လာ တဲ့ မိဆွေး မျက်စောင်းထိုးပြီး...

“နင်က အားကြီးဆရာလုပ်တာပဲ၊ ငါ့အလုပ် ငါ့သိဟယ် ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်လုပ်”

မိဆွေး သံပုရာရည်ခွက်ထည့်ထားသည့် ဗန်းလေးကိုချပြီး သံပုရာရည်ခွက်လေးကို ရှင်းသန့်ဘုံထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကမှ တကယ်ကို မတည့်အတူနေပဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ သံပုရာခွက်လေး လှမ်းယူပြီး ဝမ်းမြစ်မြစ်ပြောတော့ မိဆွေး နှုတ်ခမ်းစူပြီး...

“သူက ဆရာ့ကို တတ်တယ် ဆရာရဲ့”

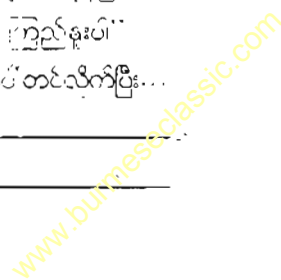
“အဲဒါပဲ ဆရာရေ၊ ကျွန်တော့်ဆို တစ်ခါမှ အကောင်းမမြင် ဘူး”

“နင် လုပ်ပုံတွေက မြင်စရာလား”

“ကဲ တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့မှာ ကျေနပ်ကြည့်နူးနေတာလေး တွေတောင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ပျောက်ကုန်ပြီ”

“အဟင်း... ဟင်း... ကြည့်နူးပါ ဆရာ၊ ကြည့်နူးပါ”

ရှင်းသန့်ဘုံ သံပုရာရည်ခွက်လေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး...

“ငါကတော့ ဒီနေရာလေးကို တော်တော်စိတ်တိုင်းကျတယ်ကွာ
ငါ့ညီမလေးကတော့ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ နုညွှန်က ဒီလိုလူခြေတိတ်ပြီး သီးသန့်ကျ
တဲ့နေရာအပြင် အိမ်နီးချင်းဖော်လည်းမရှိတော့ ပျင်းမှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး မိဆွေးရယ်၊ သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေး
မရှိထားထားတာပဲ၊ နေ့လည်ကို ငါနဲ့ဆိုင်လိုက်ထွက်မှာပဲ၊ ညဘက်ကို
တီဗွီကြည့်ပေါ့၊ ညည်းတို့လည်းရှိတာပဲ”

မိဆွေး စိတ်လျော့သွားသလို ထပ်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

“ကဲ... တံခါးတွေပိတ်ပြီး အသေအချာစစ်၊ မီးတွေလည်း
အားလုံးပိတ်လိုက်၊ မင်း အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ဦး မောင်ထိန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အားလုံးကိုယ်စီ တံခါးပိတ်၊ မီးပိတ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်
ရှင်းသန့်ဘုံအိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲကိုမဝင်ခင် ခြံပတ်ပတ်
လည်ကို တစ်ချက်တော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမလေး... ရက်နေ့ကို အပြီးပြောင်းမှာနော်၊ ဟေ့...
နုညွှန် ကိုကိုပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားတယ်၊ ကြားတယ်”

“ဟာ... ကြားရဲ့သားနဲ့ ဘာလိုပြန်မပြောတာလဲ”

“စိတ်မပါလိုပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“ဪ... ခက်ပါလား၊ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို့စေတနာကို
ညီမလေး နားမလည်ပါလား”

“လူသူမနီးတဲ့ ဂနိုင်းထဲကို ပို့တဲ့ ကိုကို့စေတနာက တော်တော်
ကြီးကို ကြီးမားတယ်နော်”

“ဘယ်က ဂနိုင်းကမှာလဲ၊ အဲဒါ အေးအေးဆေးဆေးသမား
တွေနေတာ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေချင်တာတောင် မနေနိုင်ဘူး”

“မသိဘူး၊ ညီမလေးကတော့ မြို့ထဲမှာပဲ မွေး၊ မြို့ထဲမှာပဲ
ကြီးတော့ မနေချင်ဘူး”

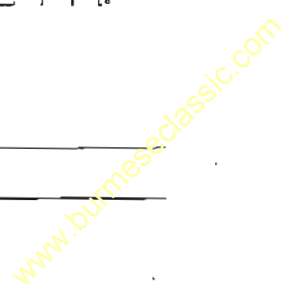
နုတ်ခမ်းကြီးပျိုပြီး မကျေမနပ်ပြောနေတဲ့ ညီမလေးကို ကြည့်ပြီး
ရှင်းသန့်ဘုံ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ... ကိုကိုညီမက စိတ်ကောက်လည်းလှနေလို့ပါ”

“သွား... လာမမြောက်နဲ့”

“ကိုယ့်ညီမကို မြောက်စရာလားကွာ”

“မသိဘူး သွား ကိုကိုက ညီမလေးကို ချစ်တယ်သာပြော တယ်။ တစ်ခါမှ ဘာကိုလုပ်လုပ် ညီမလေး စိတ်တိုင်းကျမရှိဘူး။ အခု လည်းကြည့် ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေနေသားနဲ့ ပြောင်းနေဦးမယ် ဆိုင် ထွက်ရမှာနဲ့ ပြန်ရမှာ ဘယ်လောက်ကသီလဲ၊ အချိန်လည်းပုပ်တယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“ကားရှိတာပဲ ညီမလေးရယ်၊ အိမ်နဲ့ဆိုင်ကလည်း ဘာများ ထေးလို့လဲ၊ လုပ်ငန်းချဲ့ချင်လို့ပါဆို”

“ကိုကို အပိုတွေမပြောပါနဲ့၊ ညီမလေးကို ဒီမှာ မထားချင်လို့ ဆိုတာ သိတယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ခေါင်းကုပ်နေသည်။ နောက်တော့ ညီမလေး စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်နေတာကို အခွင့် အရေးယူကာ အနားကလစ်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့... မိဆွေး ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာက အစိမ်းနုလေးဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး ဆရာရဲ့၊ ဒီမိုးပြာလေးက လွင်လွင်လေးနဲ့ ပိုလှ သလို နံရံအပြာလေးနဲ့လည်း လိုက်တယ်”

“ဒါဆို ဆိုဖာစွပ်တွေကျတော့ ဘာလို့အဖြူတွေဖြစ်နေရတာ လဲ”

“ဆရာကလည်း ဆိုဖာအစွပ်တွေကလည်း ဇာအဖြူလေးတွေ မှ လှတာ”

“ပြီးရော၊ ပြီးရော၊ နင်တို့ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ကြ၊ ငါ့မှာက အမေကလည်းမရှိ၊ ရှိတဲ့ညီမကလည်း ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားတော့ မိဆွေး တဟင်း ဟင်းရယ်သွမ်းသွေးပြီး...

“အဲဒါကြောင့် ဆရာ့ကို အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ရှာတော့ လို့ပြောတာပေါ့”

“တော်ပါပြီ မိဆွေးရယ်၊ ငါ့ဟာငါ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါ ရစေ”

“ဆရာကလေး မိန်းမတွေနဲ့လည်း တစ်ခါမှ မပတ်သက်ဖူးဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မိန်းမယူရမှာ ကြောက်နေတာလဲ”

“ဟဲ့... ငါ့ညီမလေး ရှိသေးတယ်”

“ဘာဆိုလဲ ဆရာကလည်း နူးညံ့ကတော့ ယောက်ျားမယူမှာ တွာနေတာပဲ”

“အချိန်တန်လို့ သင့်တော်တာဆို ယူပါစေပေါ့၊ ကဲပါ မိဆွေး သယ် နင့်ဟာနင် ကောင်းသလိုသာကြည့်လုပ်တော့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ခြံထဲဆင်းတော့ မောင်သိန်းနဲ့ မောင်ထိန် ပန်းအိုး တွေကို လှပအောင် နေရာချနေကြသည်။

“ဆရာ... ကြည့်ပါဦး ဘာလိုသေးလဲလို့”

“မလိုပါဘူး၊ အားလုံးကောင်းတယ်၊ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်း နည်းနည်းလေ့လာဦး၊ တို့အိမ်တက်ကိုတော့ ဖိတ်မှဖြစ်မယ်”

“ဖိတ်ရမှာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဒါနဲ့ နူးညံ့ကော စိတ်ကောက်နေတုန်း ပဲလား”

“ထုံးစံအတိုင်း သုံးရက်လောက်တော့ ဆန္ဒပြနေဦးမှာပေါ့၊ လွှတ် ထားလိုက်ဦးမယ်လေ၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကျမှ သူလိုချင်တာ တစ်ခုခု ဝယ်ပေးပြီး ချောလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ဆရာကတော့ ကိုယ်လိုချင်တာဖြစ်သွား ပြီဆိုတော့ ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဒါပဲလေ”

“ဆရာ ညီမကိုသာ ဒီလိုချောလို့ရမှာနော်၊ ကြင်သူသက်ထား ဆိုရင်တော့ ဒီလိုရချင်မှရမယ်”

“မင်းတို့ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မိဆွေးကလည်း ငါ့ကို မိန်းမယူဖို့ပြောတယ်၊ မင်းတို့ကလည်း ပြောတယ်၊ ငါ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီကြီးကို ဝယ်လိုက်တာ မိန်းမယူဖို့အတွက် ဝယ်တာလို့ ထင်နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး”

“ကြကြဖန်ဖန်ဆရာကလည်း”

“မသိဘူးလေကွာ မင်းတို့ကလည်း ဟ... ဟ... ဟိုမီးခိုးတွေ စာ ဘယ်ကလဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ မောင်သိန်းနဲ့ မောင်ထိန်တို့ကို ပြောနေစဉ် လက်ဝဲ ဖက်တစ်ဖက်ခြံမှ မီးခိုးတွေ အလိပ်လိုက် အူထွက်လာတာတွေ့တော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ခြံထောင့်အပြေးသွားသလို မောင်သိန်းနဲ့မောင်ထိန်လည်း နောက်ကအပြေးကလေး ပါလာသည်။

“ဟိုဘက်ခြံက ဆရာ၊ ဟိုဘက်ခြံက”

“အေး... ငါမြင်တယ်၊ ငါသိချင်တာ ဘာဖြစ်လို့ မီးခိုးတွေ ဒီလောက်ထွက်နေလဲ ဆိုတာကိုပဲ”

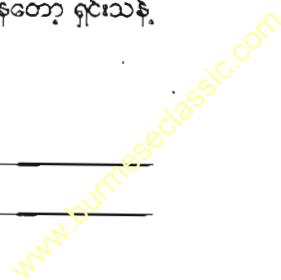
“နေ... နေ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် လှေခါးထောင်ပြီး တက် ကြည့်လိုက်မယ်”

မောင်သိန်းပြောပြောဆိုဆို မလှမ်းမကမ်းမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဆယုကားကို အပြေးယူကာ မီးခိုးထွက်နေတဲ့ တစ်ဖက်ခြံရဲ့ ဒီဖက်ခြမ်းမှာ ထောင်ပြီး တက်သွားသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အမှိုက်တွေ မီးရှို့နေတာ”

မောင်သိန်း လှေခါးပေါ်ကမဆင်းဘဲ ငုံ့ပြောနေတော့ ရှင်းသန့် ဘုံ စိတ်တိုသွားကာ...

“ပြောလိုက်လေကွာ မရှို့နဲ့လို့”

“ဟာ... ဆရာကလည်း သူ့ခြံထဲ သူ့ရုံတာ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညွှန်နဲ့တွေ့လည်းနံတယ်၊ ငါအုတ်တံ တိုင်းတွေလည်း မီးခိုးတွေ စွဲကုန်ပြီ၊ ဆင်း... မင်းမပြောရင် ငါပြော မယ်၊ မင်းဆင်းခဲ့”

မောင်သိန်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လှေကားပေါ်က ဆင်းပြီး အောက်ကိုတောင် လုံးလုံးမရောက်သေးခင် ရှင်းသန့်ဘုံ ဆွဲချ ပြီး ကမန်းကတန်း လှေကားပေါ် တက်သွားလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခြံထဲကို မြင်ရတဲ့ လှေကားထစ်အရောက်တွင် မှင်းသန့် ဘုံ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲ အသေအချာအကြည့်တွင် သွားခနဲ တက်လာတဲ့ မီးတောက်တစ်ခုကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူခနဲဖြစ် ကာ နောက်လန်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ပိုဒေါသဖြစ်သွား သလို...

“ဟေ့... မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဒေါသကြောင့် အသံတုန်ပြီး စွတ်အော်နေပေမယ့် မီးခိုးတွေလည်း မွန်းပြီး တစ်ဖက်ခြံက မီးရှို့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း သည်းသည်းကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။

“မင်း ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ရှင်းသန့်ဘုံ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်နေပေမယ့် တစ်ဖက်က

ကြားလို့လားမသိစွာ ဘာသံမှထွက်မလာပါ

မီးခိုးတွေ အတော်အသင့်နည်းသွားမှ အမှိုက်တွေကို ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး မီးရှို့နေသော မိန်းကလေးကို သည်းသည်းကွဲကွဲတွေ့သွားသည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

မီးလောင်နေတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေဆီကို တုတ်တစ်ချောင်း နဲ့ နောက်ထပ်သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တွန်းပို့လို့ တပျောက်ပျောက်မြည် တဲ့ အသံနဲ့ အရသာလေးကို နန်းထွတ်ထားကြည့်ပြီး တစ်ခုံစိမ့်စားနေ တုန်း အသံကျယ်ကြီးတစ်ခုကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပြီး ဘေးဘီ သံယာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိတ်... ခေါ်နေတဲ့ငါက ဒီမှာ”

ဒီတော့မှ နန်းထွတ်ထား အပေါ်ကို အလန်တကြား မော့ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ခြံ၏ လှေကားပေါ်မှ ထင်းထင်းကြီးရပ်ပြီး ထွတ်ထားကို စားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်နေတဲ့ လူကြီးသည် တော်တော် ချောတဲ့လူကြီးဆိုတာ ထွတ်ထား သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“ဟာ... တော်တော်အူတာလဲ၊ ဒီလောက် နီးနီးလေး ပြောနေ တာတောင် မကြားဘူးလား၊ ဒီမှာ မင်း မီးရှို့နေတာကို အခုချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်စမ်း”

www.burmeseclassic.com

"ဟမ်"

"မင်း နားကန်းနေလား"

ထွတ်ထား တင်းခနဲဖြစ်သွားသလို စောစောက အထင်ကြီးတဲ့ စိတ်ကလေးတောင် ပျောက်သွားသည်။

"ရှင် ဘာပြောတယ်"

"နားကန်းနေလားလို့ မေးတာလေး၊ မီးရှို့တာရင်လိုက်လို့ပြောနေတယ်မဟုတ်လား"

ထွတ်ထား သည်းမခံနိုင်တော့စွာ သူ့နဲ့အနီးဆုံးနေရာကို လျှောက်လာပြီး...

"ဘာလို့ ရင်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်ရှိတာ၊ ရှင်ခြံထဲလာရှိလို့လား"

"ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ရှိပေမယ့် ငါ့ခြံဘက်ကို မီးခိုးတွေအားလုံး လိုက်ဝင်လာပြီး ငါ့အုတ်တံတိုင်းတွေလည်း မီးခိုးတွေစွဲကုန်ပြီ"

"ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

ထွတ်ထား ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိတာနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို တုတ်ချောင်းနဲ့ မီးငြိမ်းစပြုနေတဲ့ အမှိုက်ပုံထဲ တွန်းထည့်နေသည်။

"ဟေ့... မင်း လူစကားနားမလည်ဘူးလား၊ တော်တော်ရှိမိတာပဲ၊ မင်း မရပ်ဘူးလား၊ မရပ်ရင် မင်းအိမ်ကလူကြီးတွေနဲ့ လာတိုင်မယ်"

သူမ မသိဟန်ဆောင်ပြီး သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ထပ်ပြီးထိုး

ထည့်နေသည်။

"အဟုတ်... အဟုတ်"

ပြောလည်းထူးမှာမဟုတ်တဲ့ နားထူမလေးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရှင်သန်ဘုံ လှေကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တော့ အောက်မှာ ဦးရိမ်တကြီးစောင့်နေတဲ့ မောင်သိန်းနဲ့ မောင်ထိန်ကို...

"လာ... ငါနဲ့တစ်ယောက်လိုက်ခဲ့၊ လူစကားနားမလည်တဲ့ နားထူမကို သွားတိုင်မယ်"

"နေပါဦး ဆရာရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်းတို့ နားတွေ မျက်စိတွေ ကန်းနေကြလား၊ ငါဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား၊ မကြားဘူးလား"

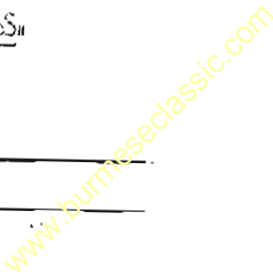
"မြင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကြားလည်းကြားပါတယ်၊ ကောင်လေးလား ဆရာ၊ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"အောင်မာ ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ပြန်မေးနေရတာလဲ၊ မင်းတို့ လေိုက်ရင် ငါဟာငါသွားမယ်"

"ဆရာ... ဖုန်း"

ရှင်းသန်ဘုံ ဒေါသတွေသည် မိဆွေ လှမ်းပေးတဲ့ဖုန်းကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားသလို မောင်သိန်းနဲ့ မောင်ထိန်လည်း အပူတစ်ယောက် ဗျက်နာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

* * *

အခန်း(၂)

ရှင်းသန့်ဘုံ မနက်ခင်းက ကိစ္စကို ပြန်စပြီး ဒေါသဖြစ်နေစဉ် အလုံးစုံကို သိပြီးသွားတဲ့ နူးညံ့ဘုံသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ အော်ရယ်နေတဲ့ ညီမဖြစ်သူကြောင့် ဒေါသသည် နူးညံ့ဘုံတက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒါ ရယ်စရာလား”

“ရယ်စရာပေါ့၊ သူ့ခြံထဲ သူလုပ်တာ သွားပြောလို့ရမလား”

“သူ့ခြံထဲသူလုပ်တာက တစ်ဖက်ကို ထိခိုက်တယ်လေ၊ တကယ်ဆို ဟိုဘက်ခြံထောင့် သွားရှိုလည်းရတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းကောင်းပြောပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဒေါသတွေကဖြစ်နေတော့ ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီကြားထဲ နားကလေးသေးတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ နေချင်ဦးလေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ နောင်ရှိန်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“အလကားပါ၊ ဘာမှအဆင့်မရှိတဲ့ နိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေး နေမှာပေါ့”

“ကိုကိုက အဲဒါနဲ့သွားဖြစ်တော့ ကိုကိုလည်း အဆင့်မရှိဖြစ် သွားတာပေါ့”

“အေးပါ၊ နောက်ကိုမဖြစ်တော့ပါဘူး”

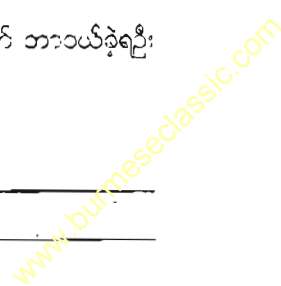
မျက်စောင်းထိုးလိုက်တဲ့ ညီမလေးကို ကြည့်ပြီး ရှင်းသန့်ဘုံ ကျေနပ်သွားသည်။ ညီမလေးနဲ့မထင်မှတ်ဘဲ ခပ်မြန်မြန်ပြေလည်မှုရ သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကိုကို ဆိုင်သွားမလို့၊ မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်ချင်လည်းနေလေ၊ ညီမလေးအတွက် ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးလေ”

“ဘာမှမဝယ်နဲ့”

“ဝယ်ခဲ့ချင်လို့ပါ။ ညီမလေး ဘာစားချင်လဲပြော”

“သွား... ကိုကို လူလည်ကြီး၊ ဒီမှာ စိတ်ဆိုးပြေသွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါဆို စိတ်ဆိုးပြေအောင် အစားနဲ့တော့ မရဘူးထင်တယ်ကဲ... ပြော ဘာနဲ့ချော့ရမှာလဲ”

“ဘာနဲ့မှမချော့နဲ့၊ ခေါ်ကိုမခေါ်ချင်သေးဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ဒေါ်နုည့်ဘုံ သဘောပါဗျာ၊ သွားပြီနော် ‘သွား’”

ရှင်းသန်ဘုံ ညီမဖြစ်သူကို စပြီးထွက်လာခဲ့တော့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။ ရှင်းသန်ဘုံ ကားလေးပါဠိနေသော ခြံတံခါးမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြံတံခါးသာပွင့်နေတာ မောင်ထိန်နဲ့ မောင်သိန်းက တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါ။

ကားမောင်းရင်း ညီမလေး နုည့်နဲ့ အဆင်ပြေသွားတာ တွေ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းပြုံးလိုက်သည်။ ဒီညီမလေးသည် ရှင်းသန်ဘုံအသက် လောက်ပင် ချစ်ရတဲ့ ညီမလေးဆိုလည်း မမှားပါ။ ညီမလေးကို မမွေးဆု ကတည်းက ဖေဖေ သွေးတိုးရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက်ဆုံးပြီး ညီမလေး ၁၀ နှစ်သမီးတွင် နဂိုကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ မေမေလည် ဆုံးသွားတော့ မိမိပဲ ညီမလေးကို မိဘလိုရော အစ်ကိုကြီးလိုပါ ချစ်ခဲ့ သည်။

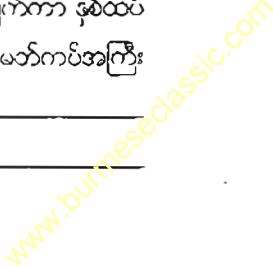
ဒီတုန်းက ရှင်းသန်ဘုံရဲ့ အသက်သည် ၁၅ နှစ်ကျော်ပြီဆို တော့ လောကကြီးအကြောင်းကို အလုံလုံနီးပါး သိရှိနေပြီ။ အုမားအုမုန်ကို ထည်း ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်နေပြီ။

ဆွေမျိုးသာချင်းမရှိသလို အသိအကျွမ်းတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထည်း မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို ဘယ်တော့ကုန်မှာလဲ စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ ဒီအချိန်မှာ ၁၅ နှစ်ကျော်သာ ရှိသေးတဲ့ ရှင်းသန်ဘုံကို အထင်သေးစွာ ပိုက်ဆံချေးတာကတစ်မျိုး လုပ်ငန်းစပ်တူလုပ်ငန်းစပ်တူ တာတစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းတွေနဲ့ မရိုးမသား ဝင်လာကြပေ သည် ရှင်းသန်ဘုံက လိမ္မာပါးနပ်စွာပဲ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့လိုချင်တာမရ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရတော့ ရှင်းသန်ဘုံကို အမျိုးမျိုး အတင်းအဖျင်းပြောကာ ကုန်မှာပဲ စောင့်ကြည့်နေမယ် ပုံစံ ချိုးနဲ့ မထိတထိ ရန်စကြသည်။

ဒီတုန်းကတည်းက အသိအလိမ္မာရှိတဲ့ ရှင်းသန်ဘုံသည် အား သုံးကို သည်းခံခြင်းတရားနဲ့သာ ပြုံးပြုံးလေးနေခဲ့ပြီး ၁၀ တန်းအောင် တော့ မိမိတို့နေတဲ့ အောက်ထပ်ကို မိနီမတ်ကတ်အသေးစားလေး ဖွင့် သိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကာ အဝေးသင်ပဲ ဆက်တက်ပြီး နုည့်ဘုံ တို့သာ ဦးစားပေးပြီး အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

ရှင်းသန်ဘုံ ဘွဲ့ရပြီးတော့ လက်ရှိတိုက်ကြီးကိုချွတ်ကာ ဖြစ်ထပ် တိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင် လူနေကာ အောက်ထပ်ကို မိနီမတ်ကပ်အကြီး

စားဖွင့်လိုက်သည်။

လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကြောက်နေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံသည် ညီမလေး နူးညံ့ဘုံနဲ့ အသက်သိပ်မကွာတဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မွေးထားတဲ့ မိဆွေနဲ့ သူ့အစ်ကိုမောင်ထိန်ရယ် မေမေတို့ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီရိုင်ဘာကြီးရဲ့သား မောင်သိန်းရယ် မိဘမရှိလို့ အသိတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် တောကရောက်လာတဲ့ သေးသေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်မလေးရယ်ကိုပဲ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို အဖော်ပြုကာ မိသားစုလို နေကြသည်။

နူးညံ့ဘုံသည် မိဘမရှိတဲ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့အဖွဲ့အစ်ကိုကို အားကိုးပြီး ချစ်သလို နွဲ့ဆိုးလည်းဆိုးသည်။ ပညာရေးမှာ သိပ်မထူးပေါက်တဲ့ နူးညံ့ဘုံသည် ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုတော့ ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ရယူကာ အစ်ကိုရှင်းသန့်ဘုံနှင့် လုပ်ငန်းကြီးကို တန်းတူရည်တူဦးစီးနေသူဖြစ်သည်။

ရှင်းသန့်ဘုံသည် မာနကြီးလို့မဟုတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ အရောတဝင်မနေပါ။ အခုအချိန်ထိလည်း ရည်းစားဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းမသိသေးပါ။ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံနှစ်ထားတဲ့အတွက် ရည်းစားထားဖို့လည်း အချိန်မပေးနိုင်သေးပါ။

ညီမဖြစ်သူကိုလည်း တွေ့ကရာတွေနဲ့ဖြစ်သွားမှာ အလွန်ကြောက်သူဖြစ်သည့်အတွက် ယခု ခြံနံ့တိုက်ကိုဝယ်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ တွေးနေရာမှ မနက်က အဖြစ်ကို သွားသတိရဆော့ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိထဲတွင် ရှုပ်အကျီဟားဟား ကွင်းဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်နဲ့ ညီမလေး နူးညံ့ဘုံတို့အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ မိုက်ကန်းကန်းကောင်မလေးကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်မြင်လိုမရဖြစ်နေသည်။

သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့သာပဲ။

“သမီးရေ... ထွတ်ထား”

“လာပြီ... အဘွား”

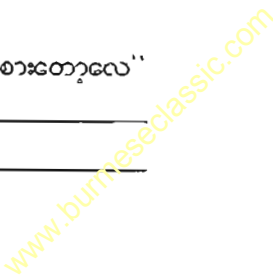
နန်းထွတ်ထား ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့အလုပ်နှစ်နေစဉ် ထမင်းစားခန်းဘက်က လှမ်းခေါ်တဲ့ အဘွားသအံကြောင့် အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ အဘွားကို ကြက်သားလေး အရိုးနှင်ပေးပါဦး၊ ပိန်မတ ရေချိုးနေလို့”

ထွတ်ထား ကြက်သားတုံးလေးနှစ်တုံး အဘွားပန်းကန်ထဲ ခတ်ထည့်ပြီး အနေတော် အတုံးလေးတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှင်နေလိုက်သည်။

“ရပြီ အဘွား၊ စားတော့”

“အေး... အေး၊ သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စားတော့လေ”

“မဆာသေးဘူး”

“သမီး အဒေါ်လာမှ စားပေါ့၊ သွား လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်”
ထွတ်ထား အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာတော့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုကိုတူး
ကားလေးရပ်သွားသည်။

“ဟာ... ကိုကိုတူးလာတယ်၊ မမနွယ်နီ မပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ အသိတစ်ယောက်အိမ်လာရင်း လမ်းကြုံလို့ ဝင်
လာတာ၊ မေမေရော၊ ဘွားဘွားရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အန်တီလင်းက သူ့သူငယ်ချင်းမွေးနေ့သွားတယ်၊ အဘွားက
ထမင်းစားနေတယ်”

ထွတ်ထား ကိုကိုတူးလက်မောင်းကို နှိတွဲပြီး အိမ်ထဲခေါ်လာ
သည်။

“အဘွား... ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်စမ်း”

“ဟာ... အတူး၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အသိတစ်ယောက်ဆိုလာရင်း လှည့်ဝင်လာတာ၊ ဘာချက်လဲ
အဘွား”

“အဘွားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြက်သား၊ သူတို့ဘာချက်
လဲ ကြည့်ပါလား”

“ထွတ်ထားတို့က ဝက်သားဟင်း ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ စားမလား
ကိုတူး”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ သွားမယ်”

“သွားတော့မလို့လား၊ အန်တီလင်းကို မစောင့်ဘူးလား”

“နေပါဦး အတူးရယ်”

“နေလို့မရဘူး အဘွားရဲ့၊ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်၊ ကဲ... သွား
မယ် သွားမယ်”

ကိုကိုတူး ထွတ်ထားခေါင်းကိုပုတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“တကတည်းမှပဲ၊ မိဘအိမ်လာတာ မင်တောင်မထိုင်နိုင်ဘူး”
အဘွား ထမင်းစားမပျက် မဲ့ရွဲပြောတော့ ထွတ်ထား ပြုံးလိုက်

ဦး...

“အဘွားကလည်း သူတို့က ဒီလိုပဲဟာကို ဒါပေမဲ့ သူတို့အား
ထုံးကတော့ ကျေနပ်နေတာပဲလေ”

“ငါ့သမီး မိလင်းလင်း ကံမကောင်းတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်တာပါ၊ သားသမီးသုံးယောက်မွေးထားပါတယ်၊ တစ်ယောက်မှ အမေ

တို့ ကြင်နာတဲ့သူမရှိဘူး၊ အကြီးကောင်ကလည်း မယားနဲ့သားသမီး၊
အငယ်ကောင်ကလည်း မယားနဲ့သမီးနှစ်ယောက်ပဲ လောကကြီးက ဂိုဏ်း

ဆင်နေတယ်၊ အဲ... အငယ်မကလည်း သမီးလေးမို့ အားကိုးရမလား
မှတ်ပါတယ်၊ မအေဆီက ဘာယူရမလဲ၊ တောင်းရမလဲဘဲ ဝချောင်းနေ

တယ်”

“အဘွား ပြီးပြီလား”

www.burmeseclassic.com

“ပြီးပြီ သိမ်းလိုက်တော့ ပိန်မ”

ထုံးစံအတိုင်း အဘွား ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးဖွင့်တော့မှာဖြစ် တဲ့အတွက် ထွတ်ထား အဘွားအတွက် အားဆေးယူရင်း ပိန်မကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဘွား ပြောလည်းပြောပေါ့ ဒီအားဆေးလေးလည်း သောက် လိုက်ပါဦး”

“အောင်မာ... မိထွတ်ထား၊ ညည်းကပါ ကျုပ်ကို အသလွတ် စကားများနေတဲ့မိန်းမကြီး ထင်လို့လား”

“အဘွားကလည်း သမီးက အဲဒီလိုထင်မလား”

အဘွား မျက်စောင်းထိုးပြီး ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် ဆက်ပြော နေတုန်း ထွတ်ထား သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းနေလိုက်သည်။

“ဟင်း... ရှေ့လျှောက်ပြီး ငါ့ရင်လေးပါတယ်မိထွတ်ထားရယ်”

“ဘာရင်လေးစရာလည်း အဘွားရယ် အနိတ်လင်းက ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတာပဲ၊ အမွေခွဲမပေးသရွေ့တော့ သားတွေ ချွေးမတွေ သမီး သားမက်နဲ့ မြေးတွေက စေတနာပါပါ မပါပါ လာပြုစုမှာပါ”

“ဟဲ့... ငါပြောနေတာ မိလင်းအေးကို မဟုတ်ဘူး ညည်းကို ပြောနေတာ”

“ထွတ်ထားကို”

“ဟုတ်တယ် ညည်းကို”

“ထွတ်ထားက ဘာဖြစ်နေလို့ အဘွားက ရင်လေးနေရတာ ခဲ”

“ဘာမှမဖြစ်လို့ ရင်လေးနေတာပေါ့အေ”

“ရှမ်း... သမီးတော့ အရမ်းနားရှုပ်သွားပြီ အဘွား”

“ညည်းကလေး ပညာတတ်ပြီး တော်တော်အထူးအပါးနား လေည့်တဲ့မိန်းမပဲ၊ လာ... နားရှုပ်ရင် နားရှင်းသွားအောင် ငပြောပြမယ်၊ ဒီနားလာ”

“မမထွတ်ထားက အဘွားပြောလည်း ပြောစရာပဲ၊ အဘွား သဘောက မမထွတ်ထားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တစ်ယောက်ယောက်”

“အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ၊ ရှင်းပြီလား”

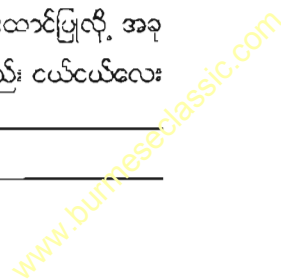
“ဟုတ်တယ်၊ ညည်း ပညာတတ်တာ ဘာပညာလဲ၊ စာလုံးဝ တတ်တဲ့ ပိန်မလောက်တောင် ခေါင်းမရှိဘူး”

အဘွားမျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ ငဲ့ကာရှုံ့ကာ ပြောတော့ ထွတ် ထား အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာပေါ့ အဘွားကလည်း သမီးအသက်က အခုမှ ၂၅ နှစ်တောင်မပြည့်သေးတာ၊ ယောက်ျားယူစရာလား”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေအေ၊ ကျုပ် သ နှစ်နဲ့အိမ်ထောင်ပြုလို့ အခု ခြင်္သေ့ရတဲ့အထိ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တုန်းပဲ ညည်းကိုညည်း ငယ်ငယ်လေး

ထင်နေလား။ အခုခေတ်မှာ ၂၅နှစ်ဆိုတာ တော်တော်ဟိုင်းနေပြီ။
“မဟိုင်းသေးပါဘူး။ အခုမှ ရည်းစားတောင် မထားဘူးသေးဘူး။”

“တကွ သိုလ်တက်၊ ဘွဲ့ရ၊ အခုလုပ်ပါ၊ ရနေတာတောင် ရည်းစား မရသေးတာ ညည်းအသိုက်မကျလို့ပေါ့။”

“အဘွားက သမီးကို သိပ်အထင်သေးတာကို သမီးကို ကြိုက်နေတဲ့သူတွေ အများကြီး၊ သမီးက တစ်ယောက်မှမကြိုက်ဘူး။”

“ဟုတ်လား၊ ငါထင်ပါတယ်၊ ငါ့ပြေးလေး ဒီလောက်ချောတာ၊ ကြိုက်တဲ့သူတွေ ရှိမယ်ထင်ပြီးသား၊ ဘာလဲ၊ ငါ့ပြေးက ရတာမလို ဖြစ်နေတာလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးမျက်စိထဲမှာ တစ်ယောက်မှသဘောမကျဘူး။”

ထွတ်ထား ပြောပြီးမှ မနက်က တွေ့တဲ့တစ်ဖက်ခြံကကိုလူချောကို သွားသတိရသည်။ လူကို အထက်စီးကပြောတတ်တဲ့ ဘဝင်ရှူးကြီး။
ဟင်း... ဒါမျိုးများ ထွတ်ထားတို့က လုံးဝပဲ။

‘မှန်းတယ်’

“ဟဲ့... ဘယ်သူ့ကိုမှန်းတာလဲ”

အခုမှ ထွတ်ထားယောင်ပြီး ပါးစပ်က ထွက်သွားတာ သတိရကာ

“အလကားပါ အဘွားရယ်၊ ထွတ်ထားကို ပိုးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သွားသတိရလို့ပါ”

“ဘယ်ကလဲ သမီး၊ ပိုက်ဆံရှိလား”

“ဟာ... အဘွားကလည်း အလကားလူပါ၊ သမီး စိတ်မဝင်စားဘူး”

အဘွားမျက်နှာ ပြန်တင်ပြီး ထွတ်ထားကို ပျက်စောင်းထိုးနေသည်။

“အဘွား... လာလေ၊ အိမ်ရှေ့သွားမယ်”

အဘွား စိတ်ဆိုးသွားပုံနဲ့ သူ့ကိုအတွဲမခံဘဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ ထမင်းစားခန်းက ထွက်သွားသည်။

ခေါင်းကုပ်နေတဲ့ ထွတ်ထားကိုကြည့်ပြီး ပိန်မ သဘောကျနေသည်။

www.burmeseclassic.com

"အဲဒါဆိုလည်း စားပေါ့၊ ဘယ်သူက ရိုက်ပြီး ဒါလုပ်ပြီးမှ စားဆိုပြီးခိုင်းနေလို့လဲ"

အဘွားဆက်မပြောတော့ပေမယ့် မျက်နှာကြီးကို မှုန်တိုင်းထား သည်။

"ဒီမှာ ဖိထွတ်ထား၊ ညည်းဆာရင် စားနော်၊ ညည်းကို ဘယ်သူ မှ ရိုက်မခိုင်းဘူး၊ တစ်ခါတလေ လုပ်ခိုင်းမိပါတယ် မှားပါတယ်"

ပိုလင်းခေါ် ထွတ်ထားအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ ပါးစပ်က တဖျစ် ဖျစ်ပြောမဆုံးဖြစ်နေသည်။ အန်တီလင်းသည် ၎င်းတုတ်ကြီးထိုင်နေ လျက်က သမီးဖြစ်သူ ယမိုကို တစ်ခွန်းမှ ဝင်မဟနဲ့ဘဲ မသိဟန်ဆောင် ငြီး တီဗွီကြည့်နေသည်။

အဘွားကိုကြည့်ပြီး ထွတ်ထား ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မီးပူ ဝေလင်ကိုဖြုတ်လိုက်ကာ...

"အဘွား ကော်ဖီသောက်မယ်လေ၊ သမီးလည်း တစ်ခါတည်း ထမင်းစားလိုက်တော့မယ်၊ လာ..."

ထွတ်ထား အဘွားကို တွဲထူတော့ အဘွားအလိုက်သင့်ပင် ဆလိုက်သည်။

"တစ်ခါတလေ လာမိပါတယ်၊ အကုသိုလ်ကိုများတယ်"

"အကုသိုလ်များရင်လည်း မလာနဲ့ မိမိုရယ်၊ ကြားထဲက ငါ နီတံညစ်ရတယ်"

အခန်း(၃)

ထွတ်ထား မီးပူတိုက်ရင်း အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

"သမီးထွတ်ထား ထမင်းစားလိုက်ပါလား၊ ပြီးမှ ဆက်တိုက် ပေါ့"

"ရတယ် အဘွား"

"ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ဒီလောက်တစ်ပုံကြီးကို ပိန်မကို ထည့်ခိုင်း လိုက်မယ်လေ၊ ဇွန်းလေးနဲ့တပ်စားပါလား"

"သမီး မစားသေးပါဘူး အဘွားရဲ့၊ ပြီးမှ စားမယ်"

"အောင်မလေး သိပ်အဖြစ်သည်မနေနဲ့ အဘွားရေ သူမဆာ သေးလို့ မစားတာ"

"ဘယ်မဆာရှိမလဲအေ၊ တစ်နာရီပဲ ထိုးတော့မှာကို"

www.burmeseclassic.com

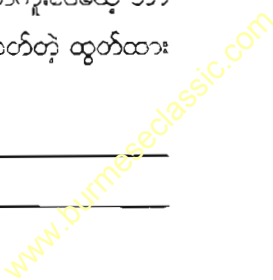

“မေမေက ဘာဆိုလို့ စိတ်ညစ်ရတာလဲ”
 “စိတ်ညစ်တာပေါ့၊ မေမေကတစ်မျိုး သမီးကတစ်မျိုးနဲ့”
 “မေမေ ပိုပိုကို လာဆွဲမထည့်နဲ့၊ မေမေအမေကိုသာ ပြော
 ထား၊ မြေးချင်းအတူတူတောင် သူက မိထွတ်ထားမှ မိထွတ်ထား”
 “အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ဟိုက မိဘမရှိလို့ အသနား
 ပိုတာပါ”
 “မေမေ ဘာမှကာပြီးပြောမနေနဲ့၊ မေမေတူမလည်း မကောင်
 ဘူး”
 “မကောင်းရအောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
 “မေမေတူမကို ပိုပို ကြည့်လို့ကို မရဘူး”
 “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိပိုရယ်၊ ထွတ်ထားက ညည်းညီမဝမ်းကွဲ
 လေးပါအေး၊ သူ့ခမျာ ညည်းတို့ကိုစွဆိုလည်း ပျာနေအောင် လုပ်ပေး
 တာတောင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကြည့်မဖြစ်နေတာလဲ”
 “အဲဒီလို အားလုံးက အကဲပိုကြလို့ကို ကြည့်မရတာ”
 “ဪ... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ”
 ဒေါ်လင်းအေး သမီးဖြစ်သူကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး...
 “နေပါဦး၊ ညည်းတို့အိမ်က ခိုင်းထားတဲ့ကောင်မတွေ တစ်
 ကြီးက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့ ဒီအဝတ်အစားတစ်ပြုံကြီး မချလာရတာလဲ”
 “ယောက္ခမကြီး ဘုရားဖူးထွက်လို့ အားလုံးပါသွားကြတယ်
 လေ”

“ကျန်တဲ့အဝတ်တွေကို ပိန်မသာ တိုက်ခင်းလိုက်၊ ထွတ်ထား
 က တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်နားရတာ၊ အမေ့ကိုစွတွေလည်း သူ့ပဲလုပ်ရတာ၊
 မနေ့ကလည်း ညည်းအဘွားခိုက်နာလို့ နဲ့တစ်ရက်ပျက်လိုက်ရတယ်”
 “ရတယ်၊ ရတယ်၊ ပိန်မကိုတော့ မတိုက်ခိုင်းဘူး၊ ပိုပိုဘာသာ
 တိုက်မယ်”
 “ပိန်မတိုက်တာလည်း ပြန်ပါတယ်၊ ငါတို့အဝတ်အစားတွေ
 လည်း ပိန်မပဲ တိုက်ပေးတာ”
 “အမေ့သားမက်က မီးပူတိုက်ရင် ကျောနေမှကြိုက်တာ၊ အင်္ကျီ
 ခေါက်တာကအစဟိုဘက်ဒီဘက်ညီမှ”
 ဒေါ်လင်းအေး သမီးဖြစ်သူကို မွဲပြီးကြည့်လိုက်သည်။
 ထွတ်ထား အဘွားကို အခန်းထဲပို့ပြီး အဘွားအိပ်ပျော်မှ
 အသာလေးထွက်လာခဲ့သည်။ အန်တီလင်း ဒီရင်းဘတ်ပေါ်မှာ တီဗွီကြည့်
 နင်း အိပ်ထိုင်နေသလို ပိန်မလည်း အန်တီလင်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီးငိုနေ
 သည်။
 မီးပူကို စောင့်ကြီးအောင်ကြီးတိုက်နေတဲ့ မမပိုကိုကြည့်ပြီး
 ထွတ်ထား ရယ်ချင်သွားသည်။ ထွတ်ထားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေမယ့် ဘာ
 အလုပ်မှ မလုပ်တတ်တဲ့ မမပိုကို ကြည့်ပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ ထွတ်ထား
 စိတ်က မနေနိုင်ပါ။

“ပေး... ပေး... မမပို ထွတ်ထားတိုက်မယ်”
မမပို ဟန်ဆောင်ပြီးတောင် မငြင်းဘဲ တိုက်လက်စ အကျိတ်ကို
ဒီအတိုင်းထားထလာသည်။

“ဟဲ့... ပိန်မ လက်ဖက်သွားသုတ်စမ်း၊ မငန်စေနဲ့နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ပိန်မ လှစ်ခနဲ ထသွားသည်။ မမပို ဆိုဖာကိုမိုပြီး မျက်စိမှိတ်
ထားသည်။ ထွတ်ထား မပြီးဆုံးနိုင်သေးတဲ့ အဝတ်တွေကို မီးပူဆက်
တိုက်ရင်း ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ထွတ်ထားသည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကံဆိုးခဲ့သော မိန်းမ
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထွတ်ထားကို မွေးပြီးတစ်နှစ်အကြာမှာ
မေမေ ဒေါ်နှင်းအေး ကွယ်လွန်သွားသည်။ အဘွားဒေါ်အေးမိသည်
ရောဝတီတိုင်း(ကျမငေး)မြို့အတိတ်ဖြစ်ပြီး အဘိုး ရန်ကုန်သားနဲ့ အကြောင်း
ပါခဲ့သည်။

အန်တီလင်းက ရန်ကုန်သားနဲ့ ဖူးစာဆုံပြီး ထွတ်ထား အေး
ဒေါ်နှင်းအေးက ကျမငေးသားနဲ့ဘဲ ဖူးစာဆုံကာ ထွတ်ထားကို မွေး
သည်။ အဘိုးဆုံပြီးနောက် အဘွားကို အန်တီလင်းခေါ်ထားသလို မေမေ
ဆုံးသွားတော့လည်း တစ်နှစ်အရွယ်လေး ထွတ်ထားကိုပါ ခေါ်ထားပြီး
နို့ဗူးတိုက်မွေးခဲ့သည်။

အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းသည် ထွတ်ထားကို တစ်နှစ်သမီးလေး

ကတည်းက ပိုးမွှေးသလို မွှေးခဲ့တဲ့အပြင် ဝတ်တာစားတာကိုလည်း
အန်တီလင်းက သမီးဖြစ်သူ မမပိုနဲ့တန်းတူထားခဲ့သည်။ ဒါကို မမပိုက
မကျေနပ်ချေ။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုထူးနဲ့ ကိုကိုတူးကဝတော့
သမားကျားလေးတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ထွတ်ထားကို မမပိုသလောက် မလိုလား
ဟန်မပြသော်လည်း ထွတ်ထားကို အမွေတစ်စွဲပေးရမှာတော့ သူတို့မလို
လားကြပါ။

အန်တီလင်းသည် ထွတ်ထားကို မိဘမဲ့ဘုမလေးမို့ သနားပြီး
ချစ်သော်လည်း သမီးနဲ့သားတွေက မကြိုက်သဖြင့် ဟန်ဆောင်နေရ
သည်။ ထွတ်ထားကို ပေးတာကျွေးတာတောင် သားသမီးတွေ ကွယ်ရာမှ
သာ ပေးရကျွေးရတဲ့အတွက် အဘွား မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အန်တီလင်း ယောက်ျားသည် ပိုက်ဆံချမ်းသာဝသာ သူဌေး
သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကွယ်လွန်သွားချိန်တွင် မိန်းမနဲ့သားသမီး
တွေအတွက် ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေ တော်တော်များများ ချန်ထားခဲ့သည်။

အန်တီလင်း သားနှစ်ယောက်နှင့်သမီးသည် အသုံးအဖြုန်း
အလွန်ကြီးပြီး အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျသွားတော့လည်း အမေမုဆိုးမကို
ညှာဘဲ ရသမျှကို အပြိုင်အဆိုင် ဖျစ်ညှစ်ယူကြသည်။

သားသမီးကို သိပ်ချစ်တဲ့ အန်တီလင်းသည် သားသမီးတွေ
ဘာလုပ်လုပ် ဘာတောင်းတောင်း အပြုံးမပျက်ခဲ့ပေ။ အိမ်ထောင်အသီး

www.burmeseclassic.com

သီး ကိုယ်စီလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ချမ်းသာနေကြသော်လည်း မတင်းတိမ်နိုင်
သေးဘဲ ထွတ်ထားကို ကျောင်းထားတာ အဘွားကို ဆေးကုပေးတာတွေ
ကို စောင်းချိတ်ပြောတတ်သည်။

အဘွားသည် အန်တီလင်းမွေးတဲ့ သားတွေနဲ့သမီးကို စိတ်နာ
ပေမယ့် သမီးကိုချစ်တဲ့အတွက် မကျေနပ်တာတွေကို သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်
အီးထားသည်။

အန်တီလင်းကိုယ်တိုင်က သားသမီးတွေကို မပြောရက် မဆို
ရက် သိပ်ချစ်သဖြင့် အဘွားလည်း မပြောသာဘဲ ရိုနေသည်။ ဒါတောင်
ထွတ်ထားကို အသလွတ် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာလာလျှင် ထွတ်ထားဘက်
က မခံမရပ်နိုင် ပြန်ပြောတော့ မမပို အဘွားကို မကြည်ဖြစ်နေသည်။

မမပိုသည် ထွတ်ထားကို သူမ အပျိုကတည်းက အလိုလို
ကြည့်မရဘဲ အလကားနေ အပြစ်ရှာနေတတ်သည်။ ဒါတောင် ကျောင်း
တစ်ဖက်နဲ့ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို ထွတ်ထားလောက်
လုပ်ပေးတာမရှိပါ။

မမပိုသဘောဆိုရင် ထွတ်ထားကို ကျောင်းမထားဘဲ အိမ်မှာပဲ
သူတို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ မအားလပ်အောင် ရှိနေစေချင်သည်။

မအေညီအစ်မက မွေးထားတဲ့ ညီမဝမ်းကွဲလေး ထွတ်ထားကို
မချစ်ရင်နေပါ။ ခိုင်းချင်တာလည်း ခိုင်းပါ။ အမြဲတမ်းအပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ
ပြောတာကိုလည်း ထွတ်ထား သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

အခုဟာက လာသမျှ ဧည့်သည်အပေါင်းကို ထွတ်ထားက
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုကို နိမ့်ချပြောဆိုပြီး လူရှေ့သူရှေ့ဆို ပိုခိုင်းတတ်
သည်။

ထွတ်ထား ဘွဲ့ရတာကိုလည်း မကျေနပ်။ ကွန်ပျူတာစာရင်း
ကိုင်စသည့် သင်တန်းတွေတက်တာကိုလည်း မလိုလား။ နောက်ဆုံး
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဆက်နဲ့ ဆေးကုမ္မဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရတော့
လည်း အမျိုးမျိုးဖျက်သည်။

အဘွားကိုယ်တိုင် အမုန်းခံပြီး ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ပြောမှ အန်တီ
လင်းလည်း မနေနိုင်ဘဲ ထွတ်ထားအလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူတော့ မမပို
စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ကိုနှစ်ပတ်လောက်မလာဘဲ ဆန္ဒပြနေသည်။

နောက်ပြီး သူ့ဟာသူပြန်လာကာ ထွတ်ထားကိုလည်း ဇာ
တစ်ဝက် အန်တီလင်းကို အပ်ရမည့်အကြောင်းပြောသည်။ တကယ်လည်း
ထွတ်ထားရဲ့လခကို တစ်ဝက်တောင်မဟုတ်ပါ။ အပြည့်အပ်ခဲ့ပေမယ့်
အန်တီလင်း မယူပါ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်စုထားခိုင်းသည်။ မမပိုမေးရင်တော့ ပေးတယ်
ပြောဖို့ အန်တီလင်းမိတ်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ထွတ်ထားက သိတတ်ပါ
တယ်။ အိမ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းအပြင် အဘွားအာဟာရတို့ အား
ဆေးတို့ပါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝယ်သည်။

အဘွားက မဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံကိုပဲ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်စုထားဖို့

www.burmeseclassic.com

ချစ်ကြွေး

တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြိတ်ဆူသည်။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေအကြိုက် ဟိုဟင်းချက်ခိုင်း ဒီဟင်းချက်ခိုင်းတာကတစ်မျိုး တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးမှာ ထမင်းလာစားကြတာတဖုံ စသည့်အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံတွေကြားမှာ ထွတ်ထားဘဝက အဘွားနဲ့အန်တီလင်းရှိလို့သာ တော်တော်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း အဘွားက သူမသေခင် ထွတ်ထားကို ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ မြန်မြန်နီးစပ်စေချင်တာဖြစ်သည်။

ထွတ်ထားကလည်း ဒါတွေစိတ်မဝင်စားတော့ အဘွားဒေါ်တွေပွနေသည်။ နောက်ပြီး မမပိုစိတ်ထဲမှာ စိတ္တဇဖြစ်နေတာတစ်ခုသည် ထွတ်ထားကို ယောက်ျားကောင်းကောင်းနဲ့ ရသွားများကို အလွန်တရစိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ထက်သာသွားမှာ အရမ်းကြောက်ပြီး သူတို့မိသားစုအတွက်ပဲ တစ်သက်လုံးအလုပ်အကျွေး ပြုစေချင်သည်။ ထိုကိစ္စကို အဘွားက မကျေလယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

သူ့ယောက်ျား အသိုင်းအဝိုင်းဘက်မှ ကိုယ့်ညီမကို ကောင်းစားစေချင်လျှင် လုပ်ပေးလို့ရလျက်သားနဲ့ ဖြစ်သွားများကိုတောင် စိုးရိမ်နေတော့ အဘွားတော်တော်ကြီးတင်းကာ သမီးဖြစ်သူ အန်တီလင်းကိုပီတူမလေးအတွက် နေနိုင်လွန်းတဲ့သူအဖြစ် ထွတ်ထားကို မကြာခင် ရင်ဖွင့်သည်။

ထွတ်ထားကတော့ အားလုံးကို အပြည့်အဝနားလည်ထားပါတယ်။ အခုလည်း ကြည့်လေ။ သူတို့အိမ်က ကောင်မလေးတွေမရှိလို့ ဒီပုတိုက်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးယူလာတဲ့အပြင် ထွတ်ထားပဲတိုက်ပေးပါဆိုတော့ ဘယ်ငြင်းလို့ကောင်းတော့မှာလဲ။

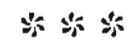
ထွတ်ထားက သူတို့ဝဋ်ကြွေးတွေ မကုန်သေးဘူးဘဲ သဘောထားလိုက်ပါတယ်လေ။ ထွတ်ထား မမပိုတို့အတွက် အင်္ကျီခွေ ခုံပေါ်တင်ပေးထားကာ အိမ်ကအင်္ကျီတွေကို ယူပြီး အိမ်ထဲဝင်ဖို့ပြင်တော့...

“ထွတ်ထား လက်ဖက်လာစားလေ”

“မစားတော့ဘူး အန်တီလင်း၊ ဗိုက်ပြည့်နေလို့”

ထွတ်ထားလှည့်ပြောပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မမပိုသည် ဖာန်ဆောင်ပန်ဆောင်တောင် မခေါ်ဘဲ သူ့ဟာသူ လက်ဖက်စားရင်း တီဗွီကြည့်နေသည်။

မမပို ထွတ်ထားကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားတိုင်း အဖြေမရဘူး။ ညီအစ်မဝမ်းကွဲပေမယ့် ထွတ်ထား သူ့အင်ပါးထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ ထွတ်ထားအပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ဓာတ် ဟူညီပုံကို အံ့သြနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

ထွတ်ထား ဒီနေ့ လခထုတ်တဲ့နေ့ဖြစ်လို့ အဘွားအတွက် အားဆေး အဘွားကြိုက်တဲ့ ရေခဲမုန့်၊ အန်တီလင်းကြိုက်တဲ့ ငှက်ပျော သီးရွှေကြည်နဲ့ နွားနို့ဥအပြင် မနက်ဖြန် ရုံးပိတ်ရက် မုန့်ဟင်းခါးချက် စားဖို့လည်း ငါးတွေ ငါးဖယ်တွေနဲ့ ဘဲဥ ပဲကြော်တွေ စုံနေအောင် ဝယ်ခဲ့သည်။

အဘွား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုက်ဆူထားလို့ အခုလောက်ပဲ ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုဆို ထွတ်ထားအလုပ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့ မည်။ စုထားတဲ့ လခလေးတွေထုတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပီတိတွေဖြစ်နေ သည်။

ဒါဟာလည်း အန်တီလင်း ကျေးဇူးတွေပါ။ ထွတ်ထားအပေါ် ကောင်းတဲ့ အန်တီလင်းကို ကောင်းကောင်းကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။ ထွတ်ထား စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်လာစဉ် နောက်က တားဟွန်းသံကြောင့် တစ်ဖက်ကို ကပ်ပေးလိုက်သည်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ။ ထွတ်ထား လမ်းလယ်ခေါင်က လျှောက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာကို။ အဆက်မပြတ် ထပ်တီးနေတဲ့ ဟွန်းသံကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... မင်း နားကန်းနေလား။ ဒီမှာ ဟွန်းတီးနေတာ ကြားဘူးလား”

ဒီအသံနဲ့ ဒီရုပ်ကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးလဲ ထွတ်ထားစဉ်းစားနေပိ သည်။

“ဟား... ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ဟေ့... မင်းကို ကြည့်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းဖယ်ခိုင်းနေတာ”

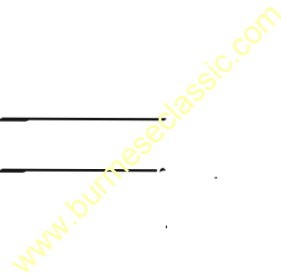
“ဖယ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“ဖယ်တာကလည်း မလွတ်လပ်နဲ့၊ လမ်းဘေးကို နည်းနည်း လောက် ထပ်တိုးတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ရှင် ကားမမောင်းတတ်ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင် နားပါကန်းနေတယ်ထင်တယ်”

“ဘာ... ဘာ... ဗိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ဪ... သူများကိုတော့ ချိုးချိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ကန်းနေလားမေးပြီး ရှင့် ကန်းနေလားမေးတော့ ရိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ရိုင်းတာပေါ့၊ ငါ မင်းထက် အသက်အများကြီးကြီးတယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဆက်ပြောနေလည်း ထူးမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် တက် တစ်ချက်ခေါက်ပြီး သူမနားက ပွတ်ကာသီကာလုပ်ကာ ကားမောင်း လာခဲ့သည်။

နန်းထွတ်ထား လန့်သွားပြီး...

“အောင်မလေး ဘုရား ဘယ်လိုလူစားလဲ မသိဘူး၊ သူ့အမေ ပိုင်တဲ့လမ်းကျနေတာပဲ”

ထွတ်ထား မကျေမနပ် ဖွစ်ဖွစ်ပြောနေစဉ်မှာပဲ ထိုကားလေး သည် ထွတ်ထားတို့ဘေးကခြံထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ သင်ကို ဒါကြောင့်ခြံဖမ်းတယ် ထင်နေတာ ရုပ်လေးချောသလောက် တော်တော်ဘဝင်ဖြင့်ပြီး လူတစ် ဖက်သားကို နှိမ်ချွတ်တာပဲ”

ထွတ်ထား ခြံထဲမဝင်သေးဘဲ ခြံဝမှာ ခါးထောက်ရပ်ပြီးတစ် ယောက်တည်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမထွတ်ထား... ပြန်လာပြီ၊ ပေး။ ကျွန်မကို ပေး”

“ဘာတွေဝယ်လာပြန်တာလဲ ထွတ်ထားရယ်”

ပိန်ပ ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီလင်း လမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အဘွားအတွက် ဆေးနဲ့ အန်တီလင်းအတွက် နွားနို့နဲ့ ငှက် သွားသီးရွှေကြည်”

“မဝယ်ပါနဲ့အေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စုထားစမ်းပါ”

“သမီး လခထုတ်ရက်ကိုတော့ အဘွားနဲ့အန်တီလင်းအတွက် အိုက်တတ်တာလေးတွေ ဝယ်ပါရစေ၊ ကျန်တာတွေကို သမီးစုထားပါ တယ်”

“အေးပါ၊ အန်တီက ညည်းအတွက်ပြောတာပါ”

“ထွတ်ထား အန်တီလင်းစေတနာကို နားလည်ပါတယ်”

“ကဲ... ကဲ... သမီးနားပြီး ရေချိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

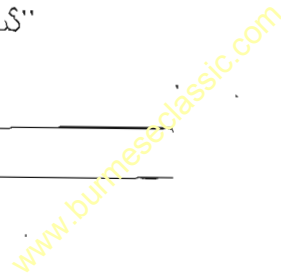
အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွတ်ထားအိမ်ထဲဝင် ခဲ့သည်။

“ပိန်မရေ... ရေခဲဖုန်နဲ့ နွားနို့ဗူး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်လိုက် နော်”

“ထည့်လိုက်ပြီ”

“နင့်အတွက် ထမိန်တစ်ထည်ဝယ်လာတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း မမထွတ်ထား”

“တို့ ထမင်းစားမယ် ပိန်မရေ၊ ထမင်းပွဲပြင်တော့”

အန်တီလင်းဝင်လာရင်းပြောလိုက်တော့ ထွတ်ထား ပိန်မကို မျက်စစ်ပြပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထွတ်ထား ရေကို ကမန်းကတန်းချိုးပြီး အပေါ်မှ အပြေးကလေးဆင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစား ခန်းထဲအရောက် အခုထိ ထိုင်နေတဲ့အဘွားကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားပြီ

“ဟာ... အဘွား အခုထိ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီအေ၊ သမီးကိုပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

“ကဲ... ပြော၊ ပိန်မ ထမင်းစားမယ်ဟာ၊ ခိုက်အရမ်းဆာနေ ပြီ၊ အဘွား ထမင်းစားရင်းနဲ့ နားထောင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရတယ်၊ ဘယ်လိုနားထောင် နားထောင်”

အဘွားမျက်နှာသည် ပြုံးစိမ်းဖြစ်နေတယ်လို့ ထွတ်ထားထင် တယ်။

“မနက်ဖြန် သမီး ရုံးပိတ်တယ်နော်”

“ပိတ်တယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့လေ အဘွားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟင်း... အဟင်း... မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုလေ ဟိုဘက်အိမ်သစ်က အိမ်သစ်တက်ပွဲနဲ့ ဘုရားအနေကဇာတင် ပွဲကို လာဖိတ်ထားတယ် သမီးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ အဘွား သွားမလို့လား”

“သွားရမှာပေါ့၊ အဘွားတင်မဟုတ်ဘူး အန်တီလင်းရော

သမီးရော အားလုံးကို ဖိတ်ထားတာ”

“ဟင်... သမီးနဲ့မှ မသိတာ”

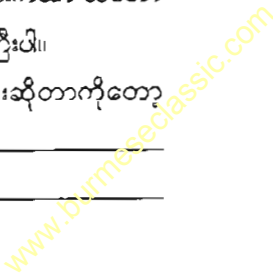
“သမီးရယ် အခုမသိလည်း နောက်တော့ သိရမှာပေါ့၊ ခြံနီး နှင့်တွေ့ပဲ အရင်တရုတ်တွေလို မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ကောင်းလေးရှင်လေး တ ချောချောသန့်သန့်လေးအပြင် သဘောကလည်း ကောင်းလိုက်တာ ပိန်မ မေးကြည့်ပါလား”

ထွတ်ထား ထမင်းစားရင်း ပိန်မဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ပိန်မ ထမင်းပလုပ်ပလောင်းစားနေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒါလေ သိလား သမီး တစ်အိမ်လုံးလာပါတဲ့ မိဘတွေက ထည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတဲ့အတွက် သူနဲ့သူညီမလေး နှစ်ယောက်ပဲရှိတာတဲ့၊ အဘွားကိုရော အန်တီလင်းကိုရော သူတို့ကို သားသမီးတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး မတော်တာတွေရင် ဆုံးမပါတဲ့၊ ခြံထဲမှာ မိနိမတ်ကတ်ကြီးဖွင့်ထားတာ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ဘွဲ့ရပြီး ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေကြတာလေ၊ အခု လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့အတွက် ဒီခြံ မှီတိုက်ကိုနေဖို့ဝယ်လိုက်တာ၊ အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်”

အဘွားသည် ရေပတ်မဝင်အောင်ပင် တရစပ်ပြောသွားပြီး နောက် ထွတ်ထားမျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ အဘွားကသာ သဘော ထောင်းတယ်ပြောတာ၊ သမီးနဲ့တော့ အပေါက်ဆိုးကြီးပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘမရှိရှာဘူးဆိုတာကိုတော့

ထွတ်ထားဘဝနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားသွားသည်။ ဒါတောင် သူတို့က မောင်နုမနစ်ယောက်ရှိတဲ့အပြင် ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာသည်။

“ဟဲ့... ထွတ်ထား”

“ရှင် အဘွား”

“ငါ့ကိုလည်း ပြန်ပြောပါဦးဟယ်”

“ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ အဘွားရဲ့”

“တစ်ခုခုလောက်တော့ ပြန်ပြောပေါ့အေ၊ ဘွားအေလုပ်တဲ့သူက အမြဲတမ်းစိတ်ထွက်အောင်ပြောနေတာတောင် တစ်ခွန်းပြန်မပြောဘူး”

“သမီးမှ သူတို့ကိုမသိတာ ဘာပြောရမှာလဲ”

“အခုမသိလည်း နောက်သိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်က လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး။ အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းပဲ သွားပါ”

“မိထွတ်ထား မရှည်နဲ့၊ ညည်းလိုက်ကို လိုက်ရမယ်၊ လိုက်မှာ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်း... ဇွတ်ကြီးပဲ”

ထွတ်ထား ဘာပြောပြော ဒေါင်းမညိတ်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခြေထောက်ပြင်းပြင်းနင်းပြီး အဘွားထွက်သွားသည်။

“အဘွားတစ်ယောက်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“စိတ်မညစ်နဲ့ မမထွတ်ထားရေ၊ အဘွားက အကြံအစည်နဲ့ မမကို ခေါ်တာ”

“ဘာအကြံအစည်လဲ”

“အဲဒီ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ နီးစပ်အောင် တမင်ခေါ်တာ”

“ဘယ်က ရှင်းသန့်ဘုံလဲ”

“ဟိုဘက်ဘိမ်က ခြံပိုင်ရှင်ကြီးလေ”

“မဟုတ်တာဟယ်”

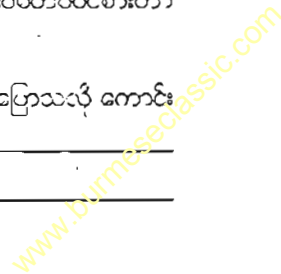
ထွတ်ထား စားခါနီး ထမင်းလုတ်တောင် ပြုတ်ကုသွားသည်။ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ကိုလူချောကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်တော့ စိတ်ထဲလည်း တင်းသွားသည်။

ဒီလိုလူမျိုးက ထွတ်ထားကို ကြိုက်လိမ့်မယ်။ ထွတ်ထားက ညည်း ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံရှိရှိ ဘယ်လောက်ချောနေပါစေ ယောက်ျားတန်ခိုး ဘဝင်မြင့်တဲ့သူကို မကြိုက်ရေးချ မကြိုက်ဘဲ။

“အေးပါ၊ အခုနေတော့ ပြောထားပေါ့၊ လူမြင်မှ မမ အပြတ် ကြွသွားလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ ငါ့များ ယောက်ျားချောချောလှလှမမြင်ဖူးတာ တွေနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ပိန်မ ငါ့ကို ကျောင်းထုန်းကရော သင်တန်းတက် ထုန်းကရော အခုအလုပ်မှာရော စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ ချမ်းသာမှုချမ်းသာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က လုံးဝပတ်ပတ်စားတာ နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဝင်စားတာလဲ၊ အဘွားပြောသလို ကောင်း

တာဆို ဆွဲစိထား မမရဲ့”

“ငါ့မှာ အဘွားရှိတယ်၊ အဒေါ်ရှိတယ်၊ နောက်ဆုံး နင်ရှိတယ် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မမက သိပ်ခက်တာပဲ၊ လူတိုင်းဟာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ၊ အခုမမက မိဘလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘွားနဲ့ အန်တီကသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မမ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ အနားတောင် ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်ကလည်းဟာပဲ၊ ငါ့အဒေါ်နဲ့အဘွားက အခုထိ ကျန်းမာစေတုန်းပါ၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး”

“သခင်ရတရားဆိုတာ ကြီးတယ် ငယ်တယ်ပြောလို့ရမလား မမ ကျွန်မထက် ပိုသိပါတယ်၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း အန်တီလင်သာ အရင်လျှော့လို့က အဘွားနဲ့မမကို ဒေါ်ပိုပိုလင်းတို့က ဒေါ်ထားမယ်များ ထင်နေလား”

“ငါကရော နေမယ့်ရှင်လား၊ မပူပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့မှာစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေရှိပါတယ်”

“ဟင်း... သူ့ပိုက်ဆံလေး ခြောက်ပြားတစ်ပဲကို လာပြောနေတယ်”

“နင် ငါ့ကို တော်တော်အထင်သေးတာပဲ ပိန်မရယ်”

“အထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမဘက်က မခံချင်လို့ပြောတာ”

တာ၊ အဘွားကလည်း အဲဒါတွေ စိတ်မချဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဟဲ့... ရှင်သန့်ဘုံဆိုတဲ့လူကြီးက တော်တော်ချမ်းသာတာ မမရဲ့၊ အဲဒီလူကြီးနဲ့သာ မမနဲ့ဦးသွားရင်လေ မမ ဘဝတစ်သက်စာ အတွက် ဘာမှကို ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီလင်း အတွက်ကတော့ သူ့သားတွေနဲ့ သမီးတွေရှိသေးတယ်၊ အဘွားနဲ့ ကျွန်မ အတွက်က မမ အဲဒီလို တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်သွားမှ အားကိုးအားထားရမှာလေ၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်ကို အလှဆုံးပြင်ပြီး အဘွားတို့နဲ့ ဟိုဘက်အိမ်လိုက်သွားနော်”

“နင်က ငါ့ကိုသာ စွတ်ပြောနေတာ၊ ဟိုက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိ”

“မမရယ်... အရမ်းသဘောကောင်းပါတယ် ဆိုမှ အဘွားတို့နဲ့ စကားပြောနေတာ အဆင်ကိုချောနေတာပဲ၊ ကျွန်မ ချောင်းကြည့်နေတာ”

“ကော်ပီတွေဘာတွေ မတိုက်ဘူးလား”

“ဘာမှမသောက်ဘူး၊ အခုမှ ထမင်းစားလာလိုတဲ့”

“အဲဒီလူက သဘောကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သောက်ဖူးတန်ပဲ ဘဝင်မြင့်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို နိမ့်ချပြောတတ်တာ ဆော့ အမှန်ပဲ”

“မဟုတ်တာ”

“ဘာကိုမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ အဲဒီလူနဲ့တွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ”

“မဟုတ်တာ၊ ရောက်တာတောင် တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာကို”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ဒီမှာ ငါပြောပြမယ် နားထောင်ထွတ်ထား သူနဲ့ နှစ်ခါတိတိ ဘုကျခွဲပုံကို ပိန်မ ပြောပြလိုက်သည်။

“အဟော်... ဟော်... ဒီလိုကို”

“အေး... အဲဒီလိုပဲ၊ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သာပြောရင် ငါကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အလျော့ပေးလိုက်မှာ၊ အခုတော့ သူက အတကြီးနဲ့”

“သူက မသိလို့ပါ မမရယ်”

“သိသိ မသိသိ ဒီလိုပြောစရာလားဟဲ့”

“တကယ်တော့ မမတို့နှစ်ယောက်က သေသေချာချာတွေကြည့်မယ်ဆို ဖူးစာဆုံချင်လို့ ကြံဖန်ဖြစ်ကြတာပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင်း... ဝေးပါသေးတယ်”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော် မမ၊ ကိုယ်တွေ့ကသာ အပိုင်တွက်မ

တာ၊ ဒီလောက်ချောပြီး ချမ်းသာနေတဲ့လူမှာ ရည်းစားတောင်ရှိချင်ရှိနေမှာ”

ပိန်မ တွေးတွေးဆဆပြောတော့ ထွတ်ထားရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ မသိမသာ အကဲခတ်နေတဲ့ ပိန်မကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး

“မှန်တာပေါ့၊ ပိန်မတောင် ရှိချင်ရှိနေမှာ”

“ဟာ... ပိန်မတော့ မရှိပါဘူး၊ သူနဲ့ညီမ နှစ်ယောက်ဘည်းဆိုတဲ့ အကြောင်း အဘွားတို့ကို ပြောနေတယ်”

“ပြောလိုရမလား၊ အခုခေတ်ယောက်ျားတွေက လူပျို လူအိုခွဲခြားသိတာ မဟုတ်ဘူး”

“မမ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့”

ထွတ်ထား ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့် လက်ခါပြီး ပိန်မနားက ခပ်ဖြန်ဖြန်ပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၅)

“ညီမလေး ဒါ ဟိုဘက်ခြံက အဘွား ဒေါ်အေးမိနော် အဘွား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် အဘွားက ဒေါ်အေးမိ ဒီက အဘွားသမီး ဒေါ်လင်းအေးပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အဘွားနဲ့ အန်တီ မနေ့က အဘွားနဲ့အန်တီ သိပ်ဖော်ရွေကြောင်းကို ကိုကိုက ပြောပြပါတယ် သမီး နာမည် နူးညံ့ဘုံပါ သမီးတို့မောင်နှမကို ကိုယ့်သွေးသားတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါ”

“ဒီလောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မောင်နှမမှာ ဘာမတော်တာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“သမီးလေးက နူးညံ့ဆိုတဲ့အတိုင်း နူးနူးညံ့ညံ့လေးနဲ့ သိပ်ချစ်ဧရာကောင်းတာပဲ အဘွားမှာလည်း သမီးတို့အရွယ် မြေးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား အဘွား၊ ဒေါ်ခဲပြီးရော၊ တစ်အိမ်လုံးလာခဲ့ပါလို့ မနေ့က ကိုကို ဖိတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖိတ်တယ်လေ ညီမလေးရဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ အဘွားမြေးဆိုတာတို့ ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ”

“ရှင်းသန့်ဘုံက ဖိတ်ပါတယ် သမီးရဲ့၊ အန်တီတူမက ဒီကို ထာခါနီးမှ သူ့တူတွေ တူမတွေရောက်လာလို့”

“ဟုတ်တယ် အဘွားမြေးနဲ့ သားတို့သမီးတို့ကို ဖိတ်ဆက်ပေးထားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား နူးညံ့လည်း သူငယ်ချင်းအသစ်ရတာပေါ့”

“အဘွားနဲ့အန်တီ စားကြနော်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေအတွက် ထည်း ထည့်ပေးဦးမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်မှာ သွားညှော်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“သွား... သွား... သားလေး”

“အေးကွယ်၊ အန်တီတို့ ခြံနီးချင်းတွေပဲ ရပါတယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ နူးညံ့ဘုံတို့ မောင်နှမ တခြားပိုင်းတွေ လိုက်ညှော်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်နှမနှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော် သမီး”

“ဟုတ်ပါ့ အမေရယ်၊ အမေ့မြေးတွေနဲ့တော့ ကွာပါ”

“ဟေဟေ... ညည်းသားသမီးတွေပဲ”

ဒေါ်လင်းအေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ရှေ့က ကြက်သား ပလာတာကို အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

“အမေ စားကောင်းတိုင်း သိပ်မစားနဲ့၊ ရင်ပြည့်မယ်”

“အေးပါ သမီးရဲ့၊ ကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းတယ် အမေ၊ တော်တော်ကိုကောင်းတယ်”

ဒေါ်အေးမိ လက်စသတ်ပြီး ပါးစပ်သုတ်ရင်း ရှင်းသန့်ဘုံတို့ မောင်နှမ ဧည့်သည်တွေ လိုက်ညှိခံနေတာကိုကြည့်ပြီး မြေးလေး နန်း ထွတ်ထားကို သတိရနေသည်။

အားလုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ မြေးလေးနန်းထွတ်ထားအပေါ် တစ်ခါဖူးမှ ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ မိပိုလင်း ကလေးနှစ်ကောင်နဲ့ ရောက် လာပြီး သူ့ယောက်ျားရဲ့ အထက်အရာရှိကတော် ချော်လဲပြီး လက်ကျိုး လို့ မသွားမဖြစ်သွားဖို့အရေး သူ့ကလေးနှစ်ကောင် လာထိုးထားသည်။

အငယ်မလေးကလည်း ရာပူသလို အကြီးကောင်ကလည်း ထွတ်ထားကို အတင်းဖိတ်တွယ်ထားတော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့မရဖြစ် သွားသည်။

အစကတည်းက မလိုက်ချင်တဲ့ မိထွတ်ထား အတော်ဖြစ်သွား

သမီး ဒေါ်အေးမိကတော့ အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။ မိပိုဆိုတဲ့ အောင်မကိုလည်း ပြောချင်လိုက်တာ လျှာကိုယားနေပေမယ့် သမီးဖြစ် သူ ဒေါ်လင်းအေးမျက်နှာ သွေးမရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်အေးမိ မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း တစ်ဖက်ကို အလှည့် နှင်းသန့်ဘုံတို့မောင်နှမနဲ့ ရှင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေကြတဲ့ ဝိုင်းက သူတွေကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့... သမီး ရှင်းသန့်ဘုံတို့ မောင်နှမနဲ့ စကားပြောနေတာ နှုတ်တို့ သားအမိမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အမေရဲ့”

“မြချယ်ဘေးက အနီနဲ့က သူ့သမီးအငယ်မ ဟုတ်ပါတယ် နော်”

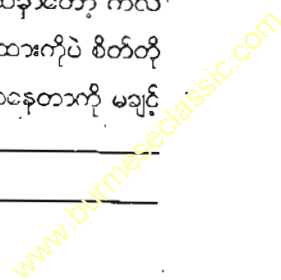
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရတီလေ အမေရဲ့”

“ဒီကောင်မလေး ပိုလှလာတယ်နော်”

“အစကတည်းကလည်း လှတာပါပဲ”

“အေး မမြင်တာကြာလို့လား မသိဘူး တော်တော်ကိုလှတယ်”

ဒေါ်အေးမိပါးစပ်ကသာ ချီးမွမ်းနေတာ ရင်ထဲမှာတော့ ကလေး သိပ်ဖြစ်နေသည်။ မိပိုကိုပဲ စိတ်တိုရမလား၊ မိထွတ်ထားကိုပဲ စိတ်တို ရမလားမသိအောင် ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ရတီတို့ စကားပြောနေတာကို မချင်

မခဲကြည့်ပြီး အကြည့်မလွဲနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ့်မြေးလောက်ရှိတဲ့ ရတီကို မလိုတမာဖြစ်တာမဟုတ်ပေမယ့် မြေးလေးနန်းထွတ်ထားအတွက် အားငယ်သွားမိသည်။ ရတီကိုယ်တိုင်က ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် မိဘတွေကလည်း တော်တော်ချမ်းသာကြသည်။

နဂါးကတည်းက ပြတ်တတ် ဆင်တတ်တဲ့အပြင် လှလည်းလှသည် ရတီသည် မျက်စိထဲမှာ တော်တော်ကို ချောလှနေသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီဖိုရီဖိုရီဖားလျားနဲ့ ဖိုသီပတ်သီနေတဲ့ မြေးဖြစ်သူ နန်းထွတ်ထားနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဒေါ်အေးမိ သေချင်စေရန်အောင် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။

“အမေ ပြန်ရအောင်လေ”

“ဪ... အေး... အေး... ကလေးတွေ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်လေ သမီး”

ထိုအချိန်မှာပဲ ရှင်းသန့်ဘုံ အနားရောက်လာပြီ...

“အဘွားတို့ အန်တီတို့ ပြန်တော့မလို့လား”

“အေးကွယ်”

“အိမ်က အဝေးကြီးဆိုတော့ အဟင်း... ဟင်း”

“သားရေ... အဘွားတို့ အိမ်လည်း မကြာမကြာ လာလည်

ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငါးဆင့်ချိုင့်လေးကိုင်ပြီး လာရစ်တာ့ ရှင်းသန့်ဘုံ ချိုင့်လှမ်းယူပြီး...

“အဘွားတို့ ကားပါတယ် မဟုတ်လား၊ လာ... ကျွန်တော် အနားအထိ လိုက်ပို့မယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ချိုင့်တစ်ဖက် အဘွားကိုတစ်ဖက် တွဲပြီး ကားနားထိုင် လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဒါရိုင်ဘာလေး ရှင်းသန့်ဘုံ လက်ထဲက ချိုင့်ကို အပြေးအလွှားလာယူသည်။

“ခင်ဗျား စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ စားပြီးပြီ အစ်ကို”

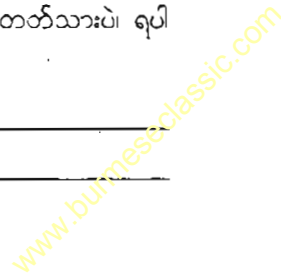
“အဘွားနဲ့ အန်တီ ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုလည်းလာလည်ပါ၊ ဟိုမှာ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ နုည့်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ အန်တီတို့ အိမ်ကိုလည်း အချိန်မရွေး ဝင်ပါ ထွက်ပါ၊ ချိုင့်ကိုတော့ ခြေနေမှ မောင်ပါကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ချိုင့်ကော မပါဘူးလား ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့”

“အဟား... ဟား... အဘွားက နောက်တတ်သားပဲ၊ ရပါမယ် အဘွားရဲ့”

“ကဲ... သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေ ဝိုလ်ချုပ်ဈေးလိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ သမီးရယ်၊ အမေ ခေါင်းတွေကိုက်လာလို့”

“ရင်ပြည့်တာဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို သိပ်မစားနဲ့၊ လိုပြောတာ အိမ်ကျရင် ဆေးသောက်ပြီး လှဲနေလိုက်”

“အေးပါ”

ဒေါ်အေးမိ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်ကိုရပ်တာနဲ့...

“ပိန်မရေ... ထွတ်... ဘား၊ ဘယ်သူရှိလဲ မသိဘူး၊ လာပါဦး ဟဲ့”

ထွတ်ထားနဲ့ပိန်မ အန်တီလင်းခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုချောင်က လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ထားကာ အိမ်ရှေ့ကို အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ အဘွားခေါင်းကိုက်လို့တဲ့၊ ဆေးတိုက်ပြီး ခစာလှဲခိုင်း ထား ချိုင့်ထဲမှာ ကြက်သားနဲ့ပလာတာတွေပါတယ်၊ ညည်းတိုနှစ်ယောက် အတွက်ထားပြီး မိမိတို့ကို ထည့်ပေးလိုက်၊ ဒါနဲ့ကလေးတွေကော”

“အခုလေမဲ့ မမပို ပြန်လာခေါ်သွားတယ်”

“ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ လူနာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သူတို့အမျိုးတွေနဲ့ လူတွေများနေလို့ ညနေမှ သီးသန့်သွား မလို့တဲ့”

“အဲဒါပဲ ဒီမှာနေလည်း ရသားနဲ့၊ ဘယ်နှယ် ကလေးတွေပါ

ဒေါ်သွားရတာလဲ၊ ဒီမှာ ကြက်သားနဲ့ပလာတာတွေက တစ်ပုံကြီးကို

အနိုက် မကြုံတော့လည်း ငတ်ပေါ့၊ အန်တီ ဝိုလ်ချုပ်ဈေးသွားဦးမယ်၊

ထိတစ်ယောက်နဲ့လည်း ချိန်းထားတယ်၊ ဒီမနက် ထမင်းမစားတော့

ကြက်သား ပလာတာတွေ နွေးထားဦး၊ အဘွားကိုလည်း ဆေးတိုက်

ပေးနဲ့၊ ထမင်းစားချိန်အထိ ခေါင်းကိုက်နေသေးရင် ထမင်းမကျွေး

ကြက်သားမြူစွမ်းလေးပဲတိုက်၊ ကဲ... ကဲ... သွားမယ်၊ အမေ

အေးမယ်နော်”

ထွတ်ထား ခေါင်းညှိတ်ရလွန်းလို့ ခေါင်းတွေတောင် မူးလာ

သည်။ အန်တီလင်း အဆက်မပြတ် ပြောပြီး ကားပေါ်တက်တော့ ကား

ထွက်သွားသည်။

“ပိန်မရေ ငါ့သမီးကို ရေလေးဘာလေး ခက်တိုက်လိုက်တာ ထွတ်ဘူး”

“အဟီ”

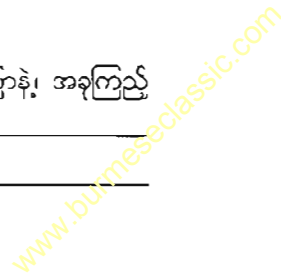
ပိန်မ သဘောကျသွားသလို ထွတ်ထားလည်း ရယ်လိုက်သည်။

“ညည်းက ဘာရယ်တာလဲ ညည်းကိုလည်း ကြည့်လို့မရဘူး

ကဲ မိထွတ်ထား”

“အဘွားကလည်း ဘာလှိုင်းကြီး”

“ဘာမှ ဘာလှိုင်းတွေ၊ ဘာလက်တွေ လာမပြောနဲ့၊ အခုကြည့်

စမ်း တစ်ခြံကျော်က ရတီနဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံတို့မောင်နှမ ရင်းနှီးသွားပြီ”

“အဲဒါ သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်၊ ညည်းနဲ့ ရင်းနှီးရမှာကို အခုတော့ ရတီနဲ့အရမ်း ကို ရင်းနှီးသွားပြီ ဟိုက ချောကလေးကတဲ့ကြားထဲ ပြင်တတ်ဆင်တတ် ထိတ်တတ်စားတတ်လိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုကို ကိုတက်နေတာပဲ၊ နောက်ပြီးဘွဲ့တွေကလည်း ဘယ်နှစ်ခုလောက်ရထား လဲ မသိဘူး”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်စကား မိထွတ်ထား၊ ညည်း ဒါတောင် သဘောမပေါက်သေး ဟုတ်လား၊ လာစမ်း ညည်းကိုလေ ဝိ အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတယ် ကဲဟာ”

“အား... နာလိုက်တာ အဘွားကလည်း”

ထွတ်ထား အဘွားလိပ်ဆွဲတဲ့ ခိုက်ခေါက်ကို ပွတ်နေတော့ ပိန်မ ချိုင့်ကြီးကိုင်ပြီး အူတက်မတက်ရယ်နေသည်။

“အခုကြည့် ဟိုက ပြင်ဆင်တတ်လိုက်တာ၊ ညည်းနဲ့ တခြား စီပဲ၊ ရှင်းသန့်ဘုံ ရတီကို စိတ်ဝင်စားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့ဟာသူ ဝင်စားတော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီးမှာ အပြစ်ရှိလို့ လား အခုလည်း သမီးလိုက်မယ့်ဟာကို အဘွားမြေးလာရှုပ်တာ ထည့် ပြောဦးလေ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် အဘွား၊ မမထွတ်ထား လိုက်မို့ပြင် ဆင်တောင် ပြီးပြီပဲ၊ မမပို ချီးထုပ်လာလုပ်လို့ မလိုက်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်ပါအေ၊ ဒီကောင်မ တော်တော်မကောင်းဘူး၊ သူ့ကြောင့် ခြံမြေးလေး နစ်နာရတာများပြီ၊ မေတ္တာကိုမရှိဘူး”

“သူလည်း အဘွားမြေးပဲ”

“အေး... မြေးမို့၊ ငါ့သမီးမျက်နှာကလည်းခိုလို၊ အတော်ကို ညည်းခံနေတာ”

“ကဲပါ အဘွားရယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ၊ အန်တီလင်း ကြား သွားရင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်”

“စိတ်မကောင်းရင်လည်း လဲသာသေလိုက်၊ သွားမှာတောင် ခြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင်ဘူး၊ သမီးတွေ သားတွေအတွက် ပလာတာက ဘာ့ချင်သေးတယ်၊ သူ့သမီးက သူ့အပေါ် သိများသိတတ်ရင် မိလင်း အေးတို့ ခေါင်းပေါ်တင်ထားမလားတောင် မသိဘူး”

“ကဲပါ အဘွားရယ် ဒေါသတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ အန်တီ ဆင်က သနားမို့ကောင်းပါတယ်၊ မအေအတွက်လည်း သူ့မှာပူရရှာတယ်၊ သေးသောက်မယ်နော် အဘွား”-

“ဘာဖြစ်လို့ ဆေးသောက်ရမှာလဲ”

အဘွား ပြုံးတူးပြတ် ပြန်ကြည့်ပြီး မေးတော့ ထွတ်ထားတောင် ခုန်သွားသည်။

“လန့်လိုက်တာ၊ အဘွား ခေါင်းကိုက်လို့ဆို”

“ဘာခေါင်းမှမကိုက်ဘူး”

“စောစောက အန်တီလင်းပြောတော့ အဘွား ခေါင်းကိုက်လို့

ဆို”

“ညာတာဟေ့ တမင်ညာပြောတာ”

“အဘွားကလည်း အသက်ကြီးမှ ဘာလို့မှသာဝါဒတွေပြော

တာလဲ”

“အေး... မုသာဝါဒတင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အသက် ၈၀ နီးနီး

ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေတဲ့ ရတီကိုကြည့်ပြီး ငါ့အတွက် မနာလိုတိုရှည်တွေဖြစ်လာတာ”

“ဖူးစာဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရပါဘူး အဘွားရယ်”

“အိုအေ... ရှင်းသန့်ဘုံလို လူမျိုးကိုတော့ လုပ်ကိုယူရမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘွားပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဟာ... မထွေး

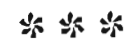
ထား တူးစော်နံတယ်၊ ဘုံလုံသီးအိုးကြီး ကပ်ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... တူးစော်နံတယ်”

“ကောင်မတွေကိုကလေး”

နစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား နောက်ဖက်ပြေးဝင်လာလေ

အဘွား ပွစ် ပွစ် ပြောကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

“ကိုကို... ညက အဘွားဖုန်းဆက်တယ်”

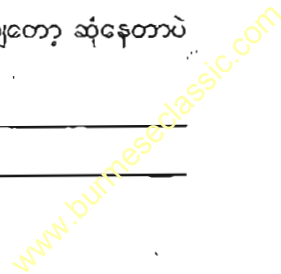
“ဘာတဲ့လဲ ညီမလေး”

ရှင်းသန့်ဘုံတို့ ကားလေး အဘွားဒေါ်အေးမိတို့ခြံရှေ့က အဖြတ် ညီမလေးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သတိရလို့ ဆက်တာတဲ့ ညီမလေးနဲ့ကိုကိုကို နေမှကောင်းရဲ့ လားလို့ ဆက်တာ၊ ခြံချင်းသာ ကပ်နေတယ် မတွေ့တာ ကြာလို့လေ”

“ဟုတ်ပါ့နော်၊ ကိုကိုတို့ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအား တော့ ခြံချင်းကပ်နေပေမယ့် မဆုံဖြစ်ဘူးပေါ့”

“အောင်မလေး ကိုကို ဆုံချင်တဲ့လူနဲ့ကျတော့ ဆုံနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ ညီမလေးရဲ့”

“အခုမှ မသိဟန်ဆောင်နေပြန်ပြီ အေးပေါ့လေ၊ အဘွားဆီ အန်တီတို့က မရတီမောင်မောင်တို့လို ကိုကိုနဲ့ ရှယ်တူတန်းတူမှဟုတ်တာ”

“ဟာ... ညီမလေးကလည်းကွာ”

“အခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့၊ ကိုကိုတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အလွှာ သလွှာပတွေ ပြောနေကြတာ သိသားပဲ”

ရှင်သန်ဘုံ မျက်နှာရဲခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ အလှူမှာ ရင်းနှီးမှု သည့်နောက် ရတီနဲ့ သူမအမေ အန်တီမြ ဆိုင်မှာလာအားပေးသလို စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ချက်ရင်လည်း လာပေးပြီး စားကောင်း မကောင်းပုန်းဆက်မေးတတ်သည်။

အန်တီမြနဲ့ ရတီတို့သည် မာနကြီးပုံရသော်လည်း ရှင်းသန်တို့ မောင်နမကိုတော့ တော်တော်ခင်ပုံရပါသည်။ ရတီသည် ရုပ်ရေ သလို ပညာလည်းတတ်သည့် ဣန္ဒြေရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တာကိုတော့ ငြင်းလို့မရပါ။

ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ခင်မင်တဲ့ အဆင့်ထိတောင် မရှိတဲ့အတွက် ညီမလေး ထူးဆန်းနေပုံရသည်။

“အဟိ”

ညီမလေး ရယ်လိုက်တော့ ရှင်းသန်ဘုံ စိတ်ကူးယဉ်နေရာ

မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟောတော့... မလုံမလဲနဲ့”

“ကိုကိုနဲ့ ရတီက ရိုးရိုးသားသား စကားပြောကြတာပါ”

“မမရတီကတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမေကြီးကတော့ ကိုကိုကို

သူ့သမီးနဲ့ တော်တော်သဘောတူနေပုံရတယ်နော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ကိုကို မမရတီကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ညီမလေး သဘောတူလို့လား”

“ညီမလေး သဘောမတူရင် ကိုကိုက မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

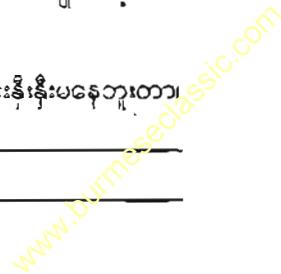
“အလကားနောက်တာပါ ကိုကိုရယ်၊ မမရတီလို မိန်းကလေး ချီးကို ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ”

ညီမလေး စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုတော့ ဖြစ် သွားသည်။

“ကိုကိုက စိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး တစ်မျိုးတော့ တစ် ချီးပဲ”

“ကိုကိုက မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဘူးတာ၊

တွေ့တဲ့ အချိန်က ခဏလေးရှိပါသေးတယ် ကိုကိုရယ်"

ညီမလေးပြောတာ ဟုတ်နေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်လုပ်နေလိုက်သည်။ ညီမလေး သူ့အတွေးနဲ့သူ ငြိမ်ချက်သားကောင်း နေသလို ရှင်းသန့်ဘုံလည်း တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိ သည်။

အန်တီလင်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားဖူးထွက်သွားတော့ ဈေးဝယ်ဖို့ကို ထွတ်ထားတာဝန်ယူရသည်။ အိမ်မှာလည်း အဘွားနဲ့ပိန်းမ နှစ်ယောက်တည်းနို့ ထွတ်ထားကာ အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးအားထား ရအောင် ကားနဲ့မသွားဘဲ လမ်းထိပ်ရောက်မှ ဆိုက်ကားနဲ့သွားသည်။

အိမ်မှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ဒီရိုင်ဘာ မောင်ပါပဲရှိသည်။ ကိုကိုတို့ တို့ ကိုကိုထူးတို့သည် မိန်းမသားတွေချည်းပဲနေတဲ့ အမေနဲ့အဘွား အတွက်လည်း ဘာမှပုပုနုနုမရှိအောင် ဘာတစ်ခွန်းမှလည်း မေးဖော်မရ ပေ။

သူတို့လိုချင်တာမရှိနှင့် တစ်နေ့ကို ဖုန်းတစ်ခါတောင် ဆက်တဲ့ သားတွေမဟုတ်ပါ။ အန်တီလင်းသည် ပိုက်ဆံရှိလို့သာ တော်တော့တယ် ထွတ်ထား ငှားစီးနေကျ ဖောက်သည် ဆိုက်ကားသမားလေးကို ရပ်စောင့် နေစဉ် ရှင်းသန့်ဘုံကားလာနေတာ မြင်နေရသည်။

ကားမောင်းရင်းက ခပ်တည်တည်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲ ချားတဲ့ သူ့ပုံစံသည် ထွတ်ထားကို မတူမတန်သလို လုပ်သွားတာ သိ သာသည်။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးသည် အဘွားတို့ပြောတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့ညီမ နူညီဘုံဆိုတာပဲဖြစ်မယ်လို့ ထင်လိုက်သည်။

ဒီလောက် ပိုက်ဆံတွေ ချမ်းသာနေမှတော့ ဘဝင်မြင့်နိုင်ပြီပေါ့ လေး။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘဝင်မြင့်တာကိုတော့ ထွတ်ထားမုန်း တယ်။

အဘွားရယ်... အဘွားမြေးကို ဒီလိုလူမျိုးနဲ့မ မုန်းတယ်နော်။ ထွတ်ထား Landcruiser (လင်ဒရူဆာ)ကားကြီး၏ နောက်ပြီးကိုကြည့်ပြီး အားငယ်သွားတာတော့အမှန်ပဲ။

ထွတ်ထား အန်တီလင်းခရီးသွားတဲ့ရက်တွေမှာ အရမ်းခင်မင် ပြီးဖြစ်တဲ့ မန်နေဂျာကို ညာတာပါတေးလုပ်ပြီး ရုံးစောစောဆင်းသည်။ နေ့လည်း ရုံးကပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေချိုးပြီး အဘွားကျန်းမာရေး အတွက် လမ်းလျှောက်ဖို့ ထွတ်ထားနဲ့ အဘွား ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်လမ်းထဲမှာပဲ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် လျှောက်ပြီး အဘွား ရှင်းသန့်ဘုံတို့ခြံရှေ့က အဖြတ် ရှင်းသန့်ဘုံဓာတ်ပြားဖွင့်နေသည်။ ထိပ်ဖက်ထိပ်အရောက်တွင် လမ်းထဲကို ကွေ့ဝင်လာတဲ့ ကားတစ်စီး

www.burmeseclassic.com

ထွတ်ထားတို့နားတွင် ရပ်သွားပြီး ကားခေါင်းခန်းမှ ရှင်းသန့်ဘုံခေါင်း ထွက်လာကာ...

“အဘွား... လမ်းလျှောက်တာလား”

“အေး... ဟာ... ရှင်းသန့်ဘုံပါလား”

အဘွားမျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်သွားသလို ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့ လူလည်း ရှိသမျှသွားအကုန်လုံးပေါ်အောင် ရယ်ပြနေသည်။ ထွတ်ထား မျက်နှာ တင်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်ထားသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် အဘွား မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာ ပြီ”

“ဟုတ်ပါသားရယ်၊ မင်းတို့က အလုပ်တွေအရမ်းများတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေကို”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား စိတ်ထဲမှာတော့ သတိရနေပါတယ်၊ အနိတ်ရော နေကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်၊ သမီးတောင် ဘုရားဖူးသွားတယ်၊ အိမ်မှာ အဘွားရယ်၊ ဒီမြေးလေးရယ်၊ ပိန်မဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲရှိတယ်၊ သာ ဒါ အဘွားမြေးလေးလေး နန်းထွတ်ထားတဲ့ မြေးလေးက ဘွဲ့လည်းရပြီ ပြီ ဟိုလေကွယ် ဘာသင်းတန်းတွေလဲ သမီး အဲဒါလည်း အောင်ပြီးပြီ အခုလည်း ဆေးတွေလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ”

အဘွား သူထင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ထွတ်ထား

စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့ လူသည် ထွတ်ထားကို မျက်မှောင် တက်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ... အဘွားမြေး”

“အေးလေကွယ်၊ သမီးလေးက သူ့အဒေါ်မရှိတော့ ဈေးလည်း ဝယ်ရတယ်၊ အလုပ်မအားတဲ့ကြားက မီးဖိုချောင်လည်း သူ့ပါမှလေ၊ အဟင်း... ဟင်း!”

သူ့ထွတ်ထားကို မထိတထိနဲ့ ကြည့်ပြီး မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးနေသည်။ သဘောကတော့ အဘွားမြေးဖြစ်လည်း အထင်မကြီးဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဆိုတာ ထွတ်ထား မသိဘဲနေမလား။

ထွတ်ထားကလည်း ပေစောင်းစောင်းတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်။

“သူက အဘွားမြေးကို ကျွန်တော်က သူ့ကို အိမ်မှာခိုင်းထား တဲ့ ကောင်မလေးမှတ်လို့”

သူ့အပြောကြောင့် ထွတ်ထား ဒေါသဖြစ်ပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ ဖြစ်ဘုန်း အဘွား ဒေါသကိုထိန်းထားတဲ့အသံကြီးနဲ့...

“အောင်မလေး ပြောရက်လိုက်တာ ရှင်းသန့်ဘုံရယ်၊ ဒါ အဘွားမြေးမှ အဘွားမြေးအစစ်ပါ၊ ဘယ်ကခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုတာမှာလဲ၊ ထင်မှထင်ရက်ပါပေ့ကွယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဘွားရယ်၊ နန်းထွတ်ထားက တွေ့တိုင်း

သူဌေးသမီးပုံမှ မပေါက်တာ၊ ဒီကြားထဲ ပိုသီပတ်သီနဲ့ဆိုတော့ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ကောင်မလေး ထင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ သူဌေးသမီးလည်းမဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့မြေးကို ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူးလို့လဲ”

အဘွား သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊ ထွတ်ထားကိုကြည့်လိုက်နဲ့ တအံ့ တသြဖြစ်နေသည်။

“အဘွားမြေးကိုပဲ မေးကြည့်လိုက်လေ၊ အဘွား... ကျွန်တော့် ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အေးကွယ်”

အဘွား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမဟုတ်ဘဲ ‘အေးကွယ်’တော့ ရှင်းသန့် ဘုံ စပ်ဖြူလုပ်ပြီး ကားမောင်းသွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်တုန်းက ညည်းရဲ့ထွတ်ထွတ် စုတ်ဖတ်ပုံကို မြင်လို့ ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့သူလို့ ထင်ရတာလဲ”

“သူ့ဟာသူ ဘယ်တုန်းက မြင်လဲဆိုတာ သမီးတောင် မသိဘူး”

ထွတ်ထား ပြောင်ပင် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“အေး... ဘယ်မှာပဲ မြင်မြင်၊ လှလှပပကို မမြင်ဘဲ ပိုသီပတ်သီပုံကိုမြင်ပြီး ဟိုက အထင်သေးသွားပြီ၊ ငါသေသာသေလိုက်ချင်တော့ ကယ် မိထွတ်ထားရယ်၊ စမြင်ကတည်းက ရတီနဲ့ယှဉ်ရင် ညည်းအပြစ် အသတ် ရှုံးသွားပြီ”

“ဂရုစိုက်ပါဘူး”

ထိုစကားကိုတော့ ထွတ်ထားစိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်သည်။

“အဟင်း... ဟင်း... သင်းမို့လို့နော်၊ တခြားသူ့သာဆို ငါ့ ပါးစပ်နဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ငါ့မြေးကိုများ အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ထင်ရက်ပါပေ့ ရှင်းသန့်ဘုံရယ်”

“ကဲပါ၊ အဘွားရယ် သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုစိုက်မနေ စမ်းပါနဲ့၊ ဟိုဘက်ဆက်လျှောက်ဦးမှာလား”

“ဂရုစိုက်ရမယ်အေး၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ဂရုစိုက်ကို စိုက်ရမယ်၊ ညည်းမနက်ဖြန်ကစပြီး ကပိုကရိုနေလို့ကတော့ ငါ့အကြောင်းသိမယ် သာမှတ်၊ လာ... ပြန်မယ်”

အဘွား ဒေါသဖြစ်ပြီး ငါ့ နှစ်သမီးလေးလို့ ရှေ့က လျှောက် သွားတော့ ထွတ်ထား စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အနောက်က အပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ပိန်မ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေးဝေပြသည်။

ထွတ်ထား မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ခေါင်းခါပြမှ ပိန်မစိတ်မဖြောင့် စွာ ထမင်းပွဲပြင်နေသည်။ အဘွား ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားမှ ထွတ်ထား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပိန်မကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဩ... ဒီလိုကို”

ပိန်မ ပြောလည်းပြောပြီး သဘောကျကာ အော်ရယ်နေသည်။

“အေး... ရယ်၊ သေအောင်သာရယ်”

“ရယ်ချင်လို့ပါ။ မထွတ်ထားအဖြစ်က အဘွားရှေ့ကျမှ ကျား
ရှေ့မှောက်သျှင်္ဂါသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အေးဟာ၊ သူက ငါ့ကိုတကယ်ထင်လို့ ပြောတာဟဲ့”

“ကျွန်မ မပြောဘူးလား။ အဲဒါ ဇာတ်လမ်းလို့”

“ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့။ ပိန်မရယ်၊ မရတီနဲ့
ယှဉ်ရင် ငါလိုကောင်မကို သူ့စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မရတီက ပိုလှ ပိုချမ်းသာလို့လား”

“အဘွားပြောသလို ပြောရရင် ယှဉ်လို့တောင် မရပါဘူးဟာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက် မနှိမ့်ချစမ်းပါနဲ့။ မထွတ်ထား
မရတီကို မမိုပေမယ့် ရှင်းသန့်ဘုံက မမကိုပဲ ချစ်ချင်ချစ်မှာ”

“အဲဒါမျိုးတွေက ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာသာရှိတာ၊ အပြင်မှာ
မရှိနိုင်ပါဘူးဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးရှင်းသန့်ဘုံလို လူမျိုးကိုတော့ ဘယ်မိန်းမ
မှ ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အဘွားက သူ့ရှေ့မှာ ငါ့ကိုစွတ်တင်နေတာ ငါ့မျက်နှာပူတယ်”

“ဘာလို့ပူရမှာလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ”

“ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တယ် ထင်မှာပေါ့ဟဲ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ အဘွားအသံကျယ်ကြီးနဲ့ ထွတ်ထားကို လှမ်း
ခေါ်နေသည်။

“ဟော... ဟော... အဘွားခေါ်နေပြီ”

ထွတ်ထား အသင့်လုပ်ထားတဲ့ ဆေးပုလင်းနဲ့ ရေထည့်ထား
ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ကမန်းကတန်းထွက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၇)

ရှင်သန်ဘုံ ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာက လန်နိုးတော့ သန်းခေါင်ကျော်ပြီး တစ်နာရီတောင် မထိုးသေးပါ။ မက်နေတဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ဟိုဘက်ခြံက နန်းထွတ်ထားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေသည်။ လုံးဝကို မခွဲလမ်းတဲ့အပြင် သတိတောင်မရတော့ပါ။ ဒီနေ့မှ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အဘွားကိုတွေ့ပြီး သူမဟာ ရှင်သန်ဘုံထင်သလို ခိုင်းစို့ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်ဘဲ အဘွားဒေါ်ခေါ်မိရဲ့ မြေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။

ဒီနေ့ကျတော့လည်း ဟိုအခါတွေတုန်းကလို ရှင်အင်္ကျီဖားနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကြပ်လက်ပြတ်လေးကို ဂုဏ်ဘောင်းဘီနဲ့ တွဲဝတ်ထား

သည်။ ရှင်သန်ဘုံက သူနဲ့ဘုကျခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးလိုပထင်ဘဲ အဘွားကို နှုတ်ဆက်တော့ သူမ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာထားကို တင်းကာ ထစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးပါတယ် စဉ်းစားလိုက်တော့ အိမ်ပြောင်းတဲ့ နေ့က သစ်ရွက်တွေမီးရှို့တုန်းက တစ်ကြိမ် ဟိုနေ့က ဈေးဆွဲခြင်းကြီးကို နိုင်ပြီး လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာတစ်ကြိမ်အပြင် မတ်မတ်ရရ အိမ်ထက်ပွဲမလုပ်ခင်နေ့က ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီးအပြန် လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကိုရိုက်ကားယားလျှောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး ရှင်သန်ဘုံဘုကျခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးသည် အတူတူပဲဆိုတာကို ဒီညနေ အဘွားမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ နန်းထွတ်ထားကို မြင်မှ သွားဆက်စပ်မိသည်။

အဘွားသည် ရှေးလူကြီးပီပီ သူမမြေးတော်ကြောင်းကို ခပ်ကြားကြားလေးပြောတော့ ရှင်သန်ဘုံ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ သူမသည် အဘွားဒေါ်အေးမိမြေးအရင်းဆိုတော့ အန်တီဒေါ်လင်းအေး သမီးလား နန်းထွတ်ထားကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသမီးမဟုတ်ဘူးလည်း ပြောတယ်။ ဘာတွေလဲ ရှုပ်နေတာပဲ။

ရှင်သန်ဘုံ ပြန်အိပ်လိုမရဘဲ မျက်စိကြောင်နေသည်။ ဟိုဘက်ခြံက ရတနီမိခင် ဒေါ်မြချယ်ကလည်း အဘွားဒေါ်အေးမိလို သိသိသာသာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် မသိမသာလေး သူမသမီးနဲ့ သဘောတူနေတာ သိတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ရှင်သန်ဘုံဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေ ကြုံတွေ့နေရတာ များနေပြီ။ ရှင်သန်ဘုံက ဒါတွေကို စိတ်လည်းမဝင်စား၊ တုန်လည်း မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူး။ ယောက်ျားတည်းက ယောက်ျားဆန်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်တော့ လှတာ မြင်ရင် ကြည့်မိပေမယ့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။

အိပ်မက်မက်ဖို့ဆိုတာတော့ ဝေရော။ ရှင်သန်ဘုံ အိပ်မက် တော့ ခေါင်းတွေ နောက်လာသည်။ သွေးဆေးနဲ့ ရေတစ်ခွက် ထသောက် ပြီး ဇွတ်ပင် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ခါတိုင်း ၇ နာရီထိုးအောင်တောင် မအိပ်တတ်တဲ့ ရှင်သန်ဘုံ သည် ၈ နာရီထိုးခါနီးအထိ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်ပြီး ဖွင့်မရဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

ဟော... ညီမလေး တံခါးလာခေါက်နေပြီ။

“ကိုကို”

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“လာပြီ... ညီမလေး”

မျက်စိမပွင့်တစ်ပွင့်နဲ့ ရှုံ့ခဲ့ပြီး တံခါးလာဖွင့်တဲ့ ရှင်သန်ဘုံ ကို နှည့်ဘုံ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး...

“နေမကောင်းဘူးလား ကိုကို၊ ၈ နာရီထိုးခါနီးအထိ မနိုးသေး တော့ စိတ်ပူပြီး လာနိုးတာ”

“ညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘူး၊ ဒီမနက် ခေါင်းတွေကိုက် ဦး များချင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ဆေးသောက်၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှ ပြန်အိပ်လိုက်ပါလား”

“မျက်စိကို မဖွင့်ချင်သေးတာ ညီမလေးရဲ့”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း အိပ်လိုက်လေ၊ ညီမလေး ဘာသာပဲ ဆိုင်သွားလိုက်မယ်၊ မိဆွေးကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ကိုကိုနိုးရင် ဆေး သောက်ပြီး တစ်ခုခုစားလိုက်၊ မသက်သာရင်လည်း ညီမလေးကို ဖုန်း သတ်လိုက်”

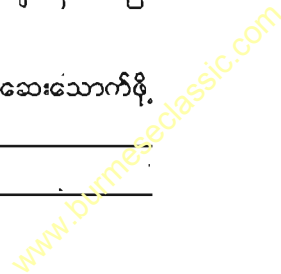
“အိပ်ရာနိုးရင်တော့ သက်သာသွားမှာပါ၊ ကိုကို နေ့လည် သောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“မလာပါနဲ့တော့ ကိုကိုသာ နေကောင်းအောင်နေပါ၊ ညီမလေး မသက်သာမယ့်နော်”

“သွား... သွား... ညီမလေး”

ရှင်သန်ဘုံ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး မှိန်းနေလိုက်သည်။ နောက်ထပ် နာရီကြည့်တော့ ၉ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး သောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုကြီး မမနူးက အစ်ကိုကြီးနိုးရင် ဆေးသောက်ဖို့

သေးသေးကို စောင့်ခိုင်းထားတယ်။ ကော်ဖီသောက်မှာလား၊ နွားနို့ သောက်မှာလား။

“အဲဒါတွေမသောက်ချင်ဘူး။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေး။”

“ခဏစောင့်နေပါ။ သေးသေးသွားလုပ်လိုက်မယ်။”

ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ညီမလေးကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရတော့ ဖုန်းက အပေါ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။ အိမ်ကဖုန်းနဲ့ပဲ နေကောင်းကြောင်းနဲ့ စိတ်မပူဖို့ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။

ညီမလေးဆီက ဖုန်းပိတ်သွားပေမယ့် ရှင်းသန့်ဘုံ ဖုန်းမချသေးဘဲ တစ်ဖက်အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေမိသည်။ ဖုန်းခေါ်နေပြီ။ လေးမလောက်ခေါ်နေမှ တစ်ဖက်က ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

အဘွား ဒေါ်အေးမိအသံဆိုတာ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

“အဘွားလား။ ကျွန်တော် ရှင်းသန့်ဘုံပါ။”

“ဪ... အေး... ခြေခွာ ဘယ်ကဆက်တာလဲ။”

“အိမ်က ဆက်တာပါ အဘွား။”

“ဆိုင်မထွက်ဘူးလား။”

“သိပ်နေမကောင်းချင်တာနဲ့ ညီမလေးပဲ သွားထွက်တယ်။”

“ဆေးခန်း သွားမပြဘူးလား။”

“ဒီလောက်အထိမဟုတ်ပါဘူး အဘွားရဲ့။ ခေါင်းနည်းနည်း ချက်တာပါ။”

“ဒါဆိုလည်း ဆေးသောက်လိုက်လေ၊ ဘာစားချင်လဲ အဘွား ခေါင်းလိုက်မယ်လေ။”

“ရတယ် အဘွား။ ဒီမှာ ကောင်မလေးကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်ခိုင်းတာတယ်။ အဘွားကို တောင်းပန်စရာရှိလို့။”

“ဘာများတုန်းသားရဲ့။”

“မနေ့က ကိစ္စလေ။ နန်းထွတ်ထားကို မှားပြောမိတာလေ။”

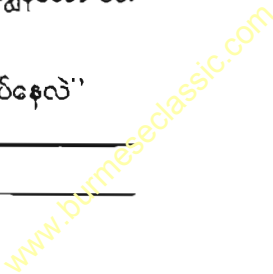
“ဪ... အဟော်... ဟော်... ရပါတယ်။ အိမ်ကမြှေးလေးထည်း မြှေးပဲလေ၊ ရတယ်၊ ရတယ်။ စိတ်ထဲဘာမှမထားနဲ့။”

“အဘွားစိတ်ဆိုးသွားတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။”

“မဆိုးပါဘူး သားရဲ့။ ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ချစ်စရာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာလောက်ပဲ မြှေးလေးကိုလည်း ဆူရတယ်လေ။ အဘွားအဲဒီလိုပဲ ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာတောင် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဘယ်တော့မှ မနေဘူး။ အဘွား အဲဒါကိုပဲ အမြဲဆုနေရတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘွား စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။”

“အေးပါကွယ်၊ မဆိုးပါဘူး ဒါနဲ့ အခုဘာလုပ်နေလဲ။”

“ခေါက်ဆွဲဖြုတ်စားဖို့ စောင့်နေတာပါ အဘွား”

“တစ်ယောက်တည်းလား၊ ပျင်းရင် လာခဲ့ပါလား”

“အဘွားလည်း ပျင်းနေပြီထင်တယ်”

“အင်းပေါ့၊ သမီးကလည်း ခရီးသွား၊ မြေးလေးကလည်း အလုပ်သွားတော့ နေ့လည်ဘက်ဆို အဘွားနဲ့ပိန်မဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“ခဏကြာရင် ကျွန်တော် လာခဲ့မယ် အဘွား”

“အေး... အေး... အဘွားစောင့်နေမယ်နော်”

အဘွား ဖုန်းချသွားတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ဝိုင်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းတောင် မသိတော့ဘဲ သေးသေး ခေါက်ဆွဲပန်းကန်နဲ့ ရောက်လာသည်။

အဘွားသည် ရှင်းသန့်ဘုံကို လိုလိုလားလားကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ သွားလည်တဲ့အတွက် သင့်တော်ပါ့မလားဆိုတာ ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါက်ဆွဲစားရင်း တွေးနေမိသည်။

အဘွားက ဘယ်လိုထင်မှာလဲ၊ နန်းထွတ်ထားကရော ဘယ်ထင်မှာလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ တစ်ဖက်ခြံကို ရောက်လာခဲ့သည်။

အဘွားဒေါ်အေးမိ ကျေနပ်သောအပြုံးတွေနဲ့ အပေါက်ဖားမားကြီး ကြိုဆိုနေသည်။

“လာ... သား”

ရှင်းသန့်ဘုံ အဘွားလက်ကိုတွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

“ထိုင်... သား၊ ဘာစားမလဲပြော”

“မစားတော့ပါဘူး အဘွားရယ်၊ အခုလေးတင် ခေါက်ဆွဲဖြုတ် ဆွေးစားလာတယ်”

“ဟာ... မစားဘဲနဲ့တော့ မရဘူးဟေ့”

“အဘွားကလည်း ကျွန်တော် မပြန်သေးပါဘူး၊ ဗိုက်ချောင် ဘူးတော့ စားမှာပေါ့”

အဘွားမျက်နှာသည် ပန်ထားတဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးနဲ့အပြိုင် ဝင်းထိန်ပြီး စကားသံတွေကလည်း ချိုမြနေသည်။

“ဒါဆို ဆာရင်ပြောနော်၊ အဟင်း... ဟင်း”

အဘွားနဲ့ တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောပြီးတော့ အဘွားနဲ့ နီးမ အတင်းထမင်းကျွေးလို့ စားပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ အဘွားနဲ့ စကားပြောကာ ပြန်လာပြီးကတည်းက ရင်ထဲမှာ အနာတစ်ခု စွဲကပ်သွားသည်။

ထိုဝေဒနာသည် နန်းထွတ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သနားစရာကဲ့သို့ ဝေဒနာပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘစွမ်းပါးလုံး ဖြစ်တော့တဲ့ နန်းထွတ်ထားသည် မကြည်ဖြူတဲ့ အစ်ကိုတွေနဲ့ အစ်မကြီးမှာ အဘွားနဲ့အဒေါ်ကြောင့် ဘွဲ့ရအောင်ယူပြီး မအားတဲ့ကြားက အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့။

အခုမှသိတဲ့အဘွားသည် အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်နေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ရှင်းသန့်ဘုံမသိတဲ့နေ့မလား။ အဘွားကို အားနာတာထက် နန်းထွတ်ထားကို ပိုပြီး သနားကာ ရင်ထဲမှာလည်း နှင့်နှင့်သည်းသည်းကို ခံစားသွားရသည်။

ခါတိုင်း ဘာအကြောင်းကိုစွဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးကို ပြောပြပေးမယ့် နန်းထွတ်ထားအကြောင်းနဲ့ နန်းထွတ်ထားအိမ်သွားခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပြောမပြဖြစ်တော့ပါ။

“ကိုကို နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ ညီမလေးတစ်နေ့ကုန်စိတ်ပူပေးတာ”

လို့ ညီမလေးပြန်လာလာချင်း ပြောတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

* * *

အခန်း(၈)

နန်းထွတ်ထား အလုပ်သွားတဲ့အချိန်သည် ၈ နာရီလို့ အဘွားပြောသည်။ သူမအင်္ကျီ အနီတီအင်္ကျီလင်အေးမရှိတဲ့ရက်တွေမှာ နန်းထွတ်ထားချေးသွားဝယ်ကြောင်းလည်း အဘွားပြောသလို ဟိုတစ်နေ့က ညီမလေးနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အလှူကိုသွားတော့ ငျေးဆွဲခြင်းကြီး ထကားကားနဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေတာတွေ့ထားသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ ဒီနေ့ အစောကြီးထပြီ အောက်ဆင်းလာတော့ နောက်ဖက်မှာ မိဆွေးနဲ့ သေးသေး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ဟာ... ဆရာ အစောကြီးနီးနေလား”

“အေးဟာ ငါ လမ်းလျှောက်မလားလို့”

“ဆရာကလည်း ဆောင်းတွင်းလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ၊ တစ်နေ့ကုန်အညောင်းထိုင်ရတော့ ဆရာဝန်က လမ်းတွေဘာတွေလျှောက်ပေးရမယ်ဆိုလို့”

“ဪ... အင်း... အင်း...”

“ကော်ဖီသောက်သွားဦးမှာလား ဆရာ၊ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် ကတော့ ချက်တုန်း”

“အေးဟာ ကော်ဖီနည်းနည်းသောက်သွားမယ်”

မိဆွေး ကမန်းကတန်းဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို ရှင်းသန့်ဘုံလည်း တဖူးဖူးမှုတ်ပြီး ကမန်းကတန်း မသောက်ချလိုက်သည်။

“သွားပြီ၊ ညီမလေး နီးရင် ပြောလိုက်”

ရှင်းသန့်ဘုံ လမ်းလျှောက်မယ်ပြောပြီးမှ ကားယူလို့ကောင်းမို့ မလား စဉ်းစားနေစဉ်...

“ဆရာ”

“အောင်မလေး လန့်လိုက်တာကွာ”

“ကျွန်တော် တိုးတိုးလေးခေါ်တာပါ ဆရာရဲ့”

မောင်ထိန် သူ့အပြစ်မရှိကြောင်း ရှင်းပြတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ဆရာ၊ တပည့်ကော မသိရဘူးလား”

“ဪ... ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်ဖို့ ဆရာဝန်က

ပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒါ ငါ လမ်းလျှောက်ဖို့ ထွက်လာပြီးမှ ကားယူရင် ကောင်းမလား၊ မယူရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း မင်းက ငါမမြင် တဲ့နေရာက ခေါ်လိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့”

“ဒီလိုလား၊ မသိပါဘူး၊ ဟိုဘက်အိမ်က မမရတီအကြောင်းများ တွေးနေလားလို့”

“ပေါက်ကရကွာ”

“ဘယ်ကပေါက်ကရကွာမှာလဲ ဆရာရဲ့၊ ရေလည်မိုက်တယ် နော်၊ ဆရာနဲ့လည်း အရမ်းလိုက်တယ်”

“ကြားသွားပါဦးမယ်ကွာ”

“ဆရာကလည်း သမီးတင်မဟုတ်ဘူး၊ အမေကပါ အရမ်း ဆော့ကျနေတာနော်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ဆရာ့ကို တပည့်ကျော် လူပျို ငြိုးဘဝက အမြန်ကျွတ်စေချင်ပြီ”

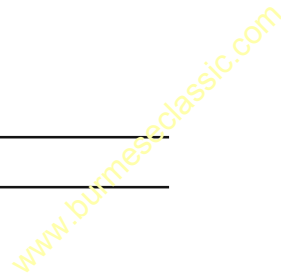
“ဟာကွာ မင်းပြောရတာနဲ့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သွားမယ်”

“ဆရာ ကားယူသွားဦးလေ”

“လမ်းလျှောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာလို့ကားယူသွားရမှာလဲ”

“ဆရာကလည်း ကန်တော်ကြီးဘက်သွား၊ ကားထားပြီး ကန် ဆော်ကြီးကို ပတ်လျှောက်ပေါ့ ဆရာရဲ့၊ အဲဒီမှာ လေကောင်းလေသန့်ရ တယ်လေ”

“မယူတော့ဘူးကွာ”

ရှင်းသန့်ဘုံ လှည့်မကြည့်ဘဲပြောပြီး ဆပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထဲကထွက်ပြီး လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်နားမှာ မယောင်မလည်နဲ့ ရပ်နေလိုက်သည်။

ရှင်းသန့်ဘုံစိတ်ထဲမှာ တစ်ခါမှူးမှ ထိုသို့မလုပ်ဘူးတဲ့အတွက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ နာခိုကြည့်လိုက် လမ်းထဲက ထွက်လာမယ့်သူကို ကြည့်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုမနေပြီး မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဘေးဘီဝဲယာကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

အားလုံးဟာ အလုပ်ကိုယ်ဆီနဲ့ ရှုပ်နေကြတာကြောင့် ရှင်းသန့်ဘုံကို အရေးတောင်မလုပ်ပေ။ အခုမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လမ်းထဲကို မျက်စိအကြည့်တွင် ဆွဲခြင်းလေးကိုင်းပြီး လျှောက်လာတာ နန်းထွတ်ထားမှ နန်းထွတ်ထား အစစ်ပါ။

သူမအကြောင်းတွေသာ မသိခဲ့သေးရင် ရှင်းသန့်ဘုံစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှနေမှာမဟုတ်ပါ။ အခု သူမအကြောင်းတွေ သိပြီးခဲ့တဲ့အတွက် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့အကြင်နာတွေကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်နေတဲ့ အပြင် သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အဘွားဆူထားလို့ပဲလားတော့ မသိဘူး။ နန်းထွတ်ထားသည် အရင်လို ရှုပ်အကျီဖားဖား ဖိုသီပတ်သီနဲ့မဟုတ်တော့ဘဲ တီးရှုပ်နဲ့ကွာကားဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားတဲ့ သူမသည် ညီမလေးနဲ့ရွယ်တူပေမယ့်

ညီမလေးထက်ပင် ပိုနေသည်။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေတဲ့ နန်းထွတ်ထားသည် အခြားဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ သူမစီးနေကျ ဖြစ်ပုံရတဲ့ ဆိုက်ကားသမား အရံသင့်ရွေ့ထားတဲ့ ဆိုက်ကားပေါ် တက်လိုက်တာနဲ့ သိုက်ကား နင်းသွားသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသလို ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းလည်းမသိအောင် အလှည့်ရောက်တော့မယ့် ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ် တက်ကာ ဈေးကို သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ဆိုက်ကားဆရာ အလိုက်သိစွာ ခေါင်းညှိတ်ပြီး နင်းသွားသည်။

ဈေးရေဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားရပ်တော့ ကျသင့်ငွေပေးပြီး နန်းထွတ်ထားနောက်မှ မယောင်မလည် လိုက်သွားလိုက်သည်။ နန်းထွတ်ထားတို့ ဆိုက်ကားကို ကျော်မတက်ဘဲ နောက်မှသာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နင်းနေတဲ့ ဆိုက်ကားသမားကိုတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ကျေးဇူးအင်နေမိသည်။

နန်းထွတ်ထား ဈေးဝယ်တဲ့အခါဆို မယောင်မလည်လုပ်နေပြီး သူမ မတွေ့အောင် ကွယ်နေရတာလည်း ခင်စာခင်စာဖြစ်သည်။ ငတွ့သွားတုန်းလို တထိတ်ထိတ်ခုန်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး သူမနဲ့မလှမ်းမကမ်းအနေ တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေမိသည်။

ဘာငါးစာနီးအရောက်တွင် ရှင်းသန့်ဘုံ ပိုအလုပ်များသွားသည်။ ခြေချင်းလိမ်နေတဲ့ ဈေးဝယ်သူတွေကို ရှောင်ရတာက တစ်မျိုး၊ ဆောက်မှာညစ်ပေနေတဲ့ ငါးညှီရေချော်ချော်တွေကို ချော်လဲမှာစိုးလို့ ဖွနင်းနေရတာတစ်ဖုံ၊ နန်းထွတ်ထား၊ ဈေးဝယ်နေလား၊ လမ်းလျှောက်နေလားဆိုတာကို မျက်ခြေပြတ်သွားမှာစိုးလို့ရော တွေ့သွားမှာစိုးတာရော တသွယ်နဲ့ ချွေးတောင် ပျံလာသည်။

ဒီကြားထဲ တချို့ဈေးသည်တွေက သူတို့ရဲ့ငါး သို့မဟုတ် ဖုတ်တစ်မျိုးမျိုးကို ဘယ်သူလျှောက်လာလာ ဂရုမိုက်ဘဲ ရေနဲ့ဖျန်းထည့်လိုက်လို့ ရှောင်ရတာကတစ်မျိုးနဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံ ဒုက္ခတွေရောက်နေသည်။

ဒီလိုတွေ ကြုံတွေ့ရတော့ မိန်းမတွေ ဈေးဝယ်ရတဲ့ဘဝကို သနားသွားမိသည်။ ဒီမိမိက မိဆွေးတို့ သေးသေးတို့လည်း ဒီလိုပဲ ဝယ်ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ တစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ်ပဲ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီး လိုသမျှအားလုံး ဝယ်ထားသည်။

နန်းထွတ်ထားဆိုကော ဘာဖြစ်လို့ တစ်ပတ်စာလောက် မဝယ်ထားဘဲ နေ့တိုင်းဈေးဝယ်ထွက်ရတာလဲ။

ရှင်းသန့်ဘုံ စဉ်းစားရင်း ညှိနဲ့တွေ့ကြောင့် ခေါင်းတွေနောက်လာသည်။ မလှမ်းမကမ်းက နန်းထွတ်ထားကို ကြည့်တော့ ငါးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ငါးဝယ်နေသည်။

“မြန်မြန်ပြီးပါစေ” လို့ ဆုတောင်းပြီး မလှမ်းမကမ်းကနေ အိမ်မှာမရှိ လျှောက်လိုက်နေမသိသည်။

နန်းထွတ်ထား ဈေးဝယ်ပြီးသွားလို့ ဆိုက်ကားကပ်ပြန်လျှောက်သွားတော့ သူမ လာတုန်းက စီးလာတဲ့ဆိုက်ကားသမားလေးသည် နန်းထွတ်ထားဖောက်သည်ဖြစ်ပုံရအောင် သူမကို တွေ့တာနဲ့ အပေးအသွား ချီခြင်းဝိုင်းဆွဲပေးသည်။

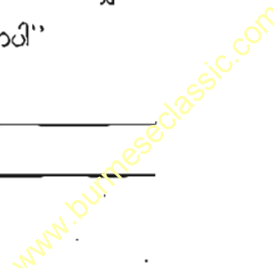
နန်းထွတ်ထားတော့ မသိပါ။ ရှင်သန့်ဘုံကတော့ ဗိုက်တွေ ဆာဆာဆာဆာလောင်လာပြီ။ သူမစီးသွားတဲ့ ဆိုက်ကားလေးနောက်ဘက်ကို စိတ်မချချွတ်လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ရှင်းသန့်ဘုံဆိုက်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ရင်ကောင်းမလား။ ဒီတိုင်း ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်သွားရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေစဉ် အနားမလာရဘဲ ကားတစ်စီးကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ကားထဲကို ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ... အန်တီနဲ့ ရတီပါလား”

“မောင်ရှင်းသန့်ဘုံ ဈေးထဲမှာ ဘာလာဝယ်တာလဲ၊ ကားကော သွားလား”

“မဝယ်ပါဘူး အန်တီ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက် ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်တာပါ”

“အိုကွယ် လမ်းဘေးကဆိုင်တွေ မသောက်ပါနဲ့လား”

“ကျွန်တော်လည်း အရမ်းဆာလာတာနဲ့ တွေ့တဲ့ဆိုင်ဝင်လိုက်တာ အန်တီတို့ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“သမီးကြီးလင်မယားလေကွယ်၊ အလှူလုပ်လို့ ပြန်လာတာကဲပါ၊ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါတော့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ငြင်းမရအောင် အန်တီမြ အပိုင်ခေါ်တော့ ထပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ရတီသည် ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးပီသစွာ ယခုအချိန်ထိ ရှင်းသန့်ဘုံကို ပြုံးပြုံးကာလွဲလို့ စကားတစ်လုံးမှမပြောပါ။

“တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရတာ မပျင်းဘူးလား မောင်ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့”

“အဟင်း... ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုတော့ ပျင်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ အန်တီရယ်”

“ဘယ်တုန်းကတည်းက လျှောက်နေတာလဲ”

“ဒီနေ့မှ စလျှောက်တာပါ”

“ဪ... အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦးလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး အန်တီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်နေရတီ”

“ရပါတယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲဝင်ဖို့ ပြင်တော့မှ ဝင်ပေါက်တံခါးပွင့်သွားကာ ဘွားခနဲ မောင်ထိန်မျက်နှာကြီး ထွက်လာသည်။

“အောင်မလေးဗျာ ဟာ... လန့်လိုက်တာ မောင်ထိန်ရယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ဖိထားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် နှိုးတော့ တကယ်ကို လန့်သွားတာပါ။ မောင်ထိန်ကတော့ သဘောတကျ ဆက်ရယ်နေသည်။

“ဒါကြောင့် ဆရာက ကားမယူတာကို”

“ဟေ့ကောင်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ လမ်းမှာဆိုပြီး အတင်းခေါ်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဆုံအောင် ဖန်တီးတော့လည်း ဆုံတာ ဘာဆန်းလဲ ဆရာမ”

“ဟေ့ကောင် ပြောလေကဲလေပါလား ငါတကယ်ပြောတာ မယုံရင် မတတ်နိုင်ဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်လာတော့မှ မောင်ထိန် ရယ်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။

“ပြန်လာပြီလား ကိုကို”

www.burmeseclassic.com

“အင်း... ပြန်လာပြီ ညီမလေး”

“ဘယ်တွေလျှောက်ခဲ့လဲ ကိုကိုရဲ့”

“ဟို... ဒီနားတစ်ဝိုက်ပါပဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံလို့လားမသိဘူး။ ညီမလေး မျက်နှာ စပ်ဖြူဖြူနေသည်။

“မသိပါဘူး။ ညီမလေးက မရတီတို့နဲ့ အလှူအိမ်များ လိုက် သွားလျားလို့”

“ဟာ... မလိုက်ပါဘူး ညီမလေးကလည်း”

နူးညံ့ဘုံ စပ်ဖြူဖြူလုပ်နေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ မလုံမလဲဖြစ်ပြီ

“အခု သူတို့ကားနဲ့လိုက်လာတာလည်း သူတို့ခေါ်လို့ပါ”

“အင်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ၊ မရတီ တို့အိမ်ကို မုန့်ဟင်းခါးသွားပို့တော့ သူတို့အိမ်က ကိုကို မရတီတို့နဲ့ အလှူလိုက်သွားလားမေးလို့ မေးမိတာပါ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ခေါင်းကုပ်နေမိသည်။ ရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်မှာမို့ ထပ်လည်းရှင်းပြမနေချင်တော့ပါ။

“ကိုကို ဆိုင်ထွက်မှာလား”

“ထွက်မှာပေါ့”

“မသိပါဘူး ညီမလေးက မထွက်တော့ဘူးလားလို့”

“ဘာဆိုလို့ မထွက်ရမှာလဲ၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“အဟား... ဟား... ဟား”

ညီမလေးရယ်သံ အပေါ်ထိကပ်ပါလာသည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ အိမ်ရာထဲ ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ ကိုယ်ဖြစ်နေတာက တခြား သူတို့ထင်နေ တာက တခြားဖြစ်နေတော့ ဝမ်းနည်းရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလား သိဖြစ်နေသည်။

“ဟူး... နန်းထွတ်ထားရယ်၊ မင်းကတော့ ငါ့အဖြစ်ကို ဘာမှ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ တိုးတိုးလေးငြီးလိုက်သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၉)

ရှင်သန်ဘုံ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်သည်ဟု ခပ်တည်တည် နဲ့ အကြောင်းပြနေတာ ဒီနေ့ဆို တစ်ပတ်တိတိရှိပြီ။

စေ့ချင်းနေ့ကသာ တိုက်ဆိုင်လိုဖြစ်သွားပြီး ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ ရှင်သန်ဘုံတစ်ယောက်တည်း တကယ်လမ်းလျှောက်တယ်ဆိုတာ အလုံးယုံသွားကြသည်။

ယုံသွားလောက်အောင်လည်း ညီမလေးရဲ့ အစီအမံနဲ့ မော်ထိန် တစေ့တစောင်းနောက်ကလိုက်ချောင်းသလို မိဆွေးကိုလည်း စေ့ချင်းတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရတီတို့အိမ်သွားပို့ခိုင်းပြီး စုံစမ်းသည်။

သူတို့ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာသိနေတဲ့ ရှင်သန်ဘုံသည် တကယ်ကို လမ်းလျှောက်တဲ့ဟန်ပန်နဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကာ ညီမလေးလုပ်နေတာတွေကို ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံနဲ့ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

နှစ်ရက်လောက် လိုက်ချောင်းကြည့်ပြီးသွားတော့ အားလုံးက သူ့ကြည့်သွားကြသည်။ ရှင်သန်ဘုံ သူတို့ထက်လည်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ထဲက ချီးကျူးနေမိသည်။

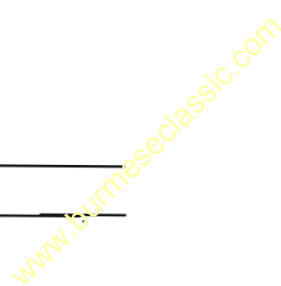
ရှင်သန်ဘုံသည် ဆိုက်ကားသမားတွေလည်း ရိပ်မိသွားမှာစိုးကာ တစ်နေ့ကို တစ်နေရာပြောင်းစောင့်နေသည်။ ဒီနေ့ ဈေးထိပ်ဆိုက်ကားကလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် နန်းထွတ်ထားဖောက်သည် ဆိုက်ကားသမားလေးရဲ့ ဆိုက်ကားထိုးရပ်ဆိုက်တော့ ရှင်သန်ဘုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ရှင်သန်ဘုံ မျက်လုံးပြူးသွားရသည့်အကြောင်းမှာ ဆိုက်ကားဆီမှ ဆင်းလာသူသည် နန်းထွတ်ထားမဟုတ်ဘဲ သူမ အဒေါ်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပိုချင်စိတ်ပေါက်အောင် စိတ်ညစ်သွားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မသိတော့ပါ။ ဟုတ်သားပဲ။ အတွားပြောထားတာ မှနေမိသည်။

အနီးတိ ဒေါ်လင်းအေးခရီးသွားတာ သ ဝ ရက်လောက်လို့ ပြောထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံရှင်ကော ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နန်းထွတ်ထားတို့စီးနေကျ ဆိုက်ကားသမားလေးထံ လျှောက်သွားပြီး...

"ညီလေး... ဆိုက်ကား အားလား"
"မအားဘူး အစ်ကိုရဲ့"
"ခဏလေးပါ"

“စီးနေကျဖောက်သည် စောင့်နေရလို့ပါ အစ်ကိုရဲ့ တခြား ဆိုက်ကား ငှားစီးလိုက်ပါနော်”

ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် လိုက်မယ့်ပုံမပေါ်တဲ့ ဆိုက်ကားဆရာကို စိတ် တိုသွားသော်လည်း ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးအတွက် သင်းသည် အရေးပါတဲ့ ပါလာနိုင်မှာမို့ သည်းခံပြီး တခြားဆိုက်ကားတစ်စီး ငှားလာခဲ့သည်။

“ဆရာ စောလှချည်လား”

မောင်ထိန် ပန်းပင်တွေရေလောင်းရင်း လှမ်းမေးနေသည်။

“မင်းတို့ဟာက စောတော့လည်းတစ်မျိုး။ နောက်ကျတော့ လည်းတစ်မျိုးနဲ့ ငါ ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

“အကောင်းပြောလည်း အကောင်းမထင်ဘူး။ သူ့စိတ်ကြီးထဲ”

မောင်ထိန် မကြားတကြား ပြောကျန်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါး သေသေချာချာပိတ်ပြီး ဖြစ်ချင်တာဖြစ် သဘောထားကာ ဟန်းဖုန်းထဲကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်သူသည် နန်းထွတ်ထားဆိုတာ သေသေချာချာသိနေသည်။

“ဟဲ့လို ဘယ်သူရဲ့မသိဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် တ

ဖက်က မေးနေပြီ။

“အဟင်း... ဟို... ရှင်းသန့်ဘုံပါ”

“ပြောပါ”

“အဘွားကို ခဏလောက်ခေါ်ပေးပါလား”

“ခဏကိုင်ထားပါနော်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ရင်တွေခုန်နေသည်။ အဘွားကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်

ပြီးမှ မှားမှန်းသိသွားသည်။

“ဟဲ့လို... ရှင်းသန့်ဘုံလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“နေနိုင်လိုက်တာကွယ်၊ လူကိုယ်တိုင်မလာတောင် ဖုန်းများ

ဆက်မလားလို့ အဘွားမျှော်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့မျှော်တာလဲ အဘွားရဲ့”

“ဟေ... ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အလကားပြောတာပါ အဘွားရယ်၊ အဘွားကို ပြောစရာရှိ

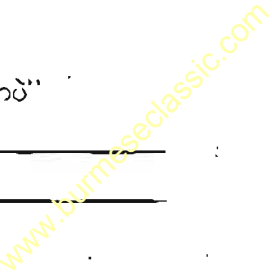
လို့”

“ပြောလေ”

“အန်တီ ပြန်လာပြီနော်”

“ညက ပြန်ရောက်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြောရင် အဘွား အံ့သြသွားမှာပဲ”

“ဘာနို့လို့လဲ”

“ကျွန်တော်လေ... အဘွား စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ပြောပါကွယ်၊ ဒီကလေးကလည်း...”

ရှင်းသန့်ဘုံ အဘွားနဲ့ စကားပြောပြီး နောက်နေ့ကစ၍ နန်းထွတ်ထားချေ၊ သွားတဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တာ ဒီနေ့ အန်တီဒေါ်လင်းအေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အဘွား တအံ့တဩလေသံကြားနဲ့...

“တကယ်ပြောတာလား ရှင်းသန့်ဘုံ၊ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလို တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောရင် အဘွား စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“လာပြန်ပြီ ပြောပါကွယ်၊ စောစောကလည်း တစ်ခါပြောပြီးပြီ”

“ကျွန်တော် နန်းထွတ်ထားကိုချစ်လို့ အဘွား”

“ဟေ”

ဖုန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာသာဆို အဘွားမျက်လုံးကြီးဖြူပြီး နောက်မှာ ပြုံးပြုံးကြုံးဖြူဖြူ ဖြစ်နေမှာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

“မင်း... မင်းဟာက ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လားကွယ်၊ မမြန်ဘူးလား”

“အဘွားက မယုံလို့လား”

“သိပ်မြန်နေသလားလို့ပါ၊ နောက်ပြီး တကယ်မချစ်ဘဲ အားနာ

မိနားနဲ့တော့ အဘွားမြေးလေးကို မကျီစားပါနဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် နန်းထွတ်ထားကို သနားတာမှန်ပေပေယ့် ကျီစားတာမဟုတ်ပါဘူး အဘွား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စမ်းစစ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် နန်းထွတ်ထားကို သိပ်သနားရာက သိပ်ကိုချစ်သွားမိတယ်၊ ဒီကြောင့်လည်း တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်တွေကို လျှောက်လုပ်နေမိတယ်လေ၊ နန်းထွတ်ထားအဘွားကို ဒီလိုပြောပြနေတဲ့အတွက် အားတော့နာမိတယ်၊ မခန့်လေးစားလုပ်တာမဟုတ်ရပါဘူးနော် အဘွား”

“ဘယ်သူက ဘာတွေပြောနေလို့လဲ”

“အဘွား တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ထွတ်ထားနောက်ကိုလျှောက်လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး အဘွား၊ ဒီလိုလျှောက်လိုက်နေတာကိုလည်း ကျေနပ်နေမိတယ်၊ ဒီနေ့ အန်တီကိုတွေ့လိုက်တာက မောသွားတာပဲ”

အဘွားဖုန်းထဲကနေ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး...

“မောတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းတွေ့ချင်တာ တူပတွေ့ချင်တာ၊ ဒေါ်တွေ့ချင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အဟား... ဟား... ဟား”

“အဘွားကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ပြောလေ”

“နန်းထွတ်ထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သဘောတူလား”

“အရမ်းသဘောတူတယ်၊ အဘွားက ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ခြေတတ်တယ်၊ မင်းလိုအဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အဘွား မြေးလေးနဲ့ အရမ်းကိုဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဒါမှလည်း အဘွားမြေးလေးက အနှိမ်ခံဘဝကနေ မမြင်မတွေ့ရတော့မှာ”

“နောက်တစ်ခု ပြောဦးမယ်၊ ကျွန်တော် နန်းထွတ်ထားနော် ကို တကောက်ကောက်လိုက်တဲ့အကြောင်း သူ့ကို မပြောပါနဲ့နော် အဘွား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောပါနဲ့ဦး အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဘဝကိုသနားစွာ ကယ်တင်ချင်လို့ချစ်တာလို့ သူ့ကိုမထင်စေချင်ဘူး”

“အေးပါ... အေးပါ၊ သားသဘောပါပဲ၊ အဘွား သားတွေချင်သေးတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဘွားနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ညနေ ငါးနာရီကျော်လောက် အဘွားပိန်းလမ်းလျှောက်ထွက်တယ်၊ သား လာခဲ့လို့ရမလား”

“ရတာပေါ့ အဘွားရဲ့”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် သား ဟိုမှာ မြေးလေးအလုပ်သွားတော့မှ စကားပြောဦးမလား”

အဘွားအသံနိမ့်ပြီးပြောတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မပြောတော့ပါဘူး အဘွားရယ်”

“ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဖုန်းလေးကိုမပိတ်သေးဘဲ ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထား

တတ်သည်။

“အဘွား... လာ ကားပေါ်တက်”

အဘွားနဲ့ ပိန်မကိုတွေ့တော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ကားလေးထိုးရင် ပေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တက်ပါ အဘွားရဲ့၊ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

“မစားတော့ဘူး၊ ထမင်းစားခါနီးနေပြီ”

“လာစမ်းပါ အဘွားရယ်၊ အချို့ရည်တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားပြောတာပေါ့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဖွင့်ထားတဲ့ ကားတံခါးပေါက်မှ အဘွားလက်ကို

မိတော့မှ အဘွားဝင်ထိုင်သည်။

“နောက်ကတက်လေ ပိန်”

ပိန်မ ကားနောက်ခန်းမှ တက်ပြီးတာနဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံ ကား
လေးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လူရှင်းတဲ့ အအေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရေ
အရောက်တွင်...

“ဆင်း အဘွား”

ရှင်းသန့်ဘုံ အဘွားကိုတွဲပြီး ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာက စားပွဲပိုင်း
မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“အဘွား... ဘာသောက်မလဲ”

“လိမ္မော်ရည်လေးပဲ သောက်မယ်”

“ပိန်မကော”

“ကျွန်မလည်း လိမ္မော်ရည်ပဲ သောက်မယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ လိမ္မော်ရည်သုံးခွက်မှာလိုက်သည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ
အဘွားကိုကြည့်ပြီး ပိန်မကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။ အဘွား ခေါင်း
တစ်ချက်ညှိတ်ပြီး...

‘ရတယ် ရှင်းသန့်ဘုံ၊ ပိန်မက အဘွားလူအပြင် မြေးလေး
ထွတ်ထားအကျိုးကိုလည်း လိုလားတဲ့သူဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲရဲသ
ပြော သူကတောင် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်မှာ’

အဘွား၏အသံသည် တက်ကြွနေတယ်လို့ ရှင်းသန့်ဘုံထံ
တယ်။

“ကဲ... ပြော ရှင်းသန့်ဘုံ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ဘာမှလည်း မပြောတတ်
ဘူး အဘွားရယ်၊ နန်းထွတ်ထားဘဝကို သိပြီး ကယ်တင်ချင်တာ သက်
သက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရှင်ထဲမှာ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်
ချစ်သွားတာပါ၊ နားနဲ့မနာပါနဲ့ အဘွား”

“ရတယ် ရှင်းသန့်ဘုံ၊ အဘွားကိုယ်တိုင် သဘောတူပါတယ်
ပြောထားသားပဲ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ဆက်ပြော”

ပိန်မ ခစ်ခနဲရယ်တော့ အဘွား မျက်စောင်းလှမ်းထိုးနေသည်။

“နန်းထွတ်ထားကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောချင်ပါတယ်၊ သူ အလုပ်
သွားနေတဲ့အချိန်နဲ့ ကျွန်တော် ဆိုင်ထွက်နေတဲ့အချိန် ဘယ်လိုမှမဆုံနိုင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် အစ်ကို၊ မမ ရုံးပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ဆို
အန်တီလင်းက အပြင်ထွက်တာများတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျ အစ်ကို
ဆစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး လာခဲ့ပါလား”

“အေး... ပိန်မပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ရှင်းသန့်ဘုံ
ဘာမှာလား”

“လာရမှာပေါ့ အဘွားရယ်”

“ဒနဲ့ သားက ဖိတတွေမရှိတော့ပေမယ့် ညီမလေး ဂိုဏ်းတယ်
နန်း နူးညံ့ဘုံက မြေးလေးနဲ့ သူ့အစ်ကို သဘောတူပါ့မလား”

ညီမလေးက အရမ်းဖြူစင်သလို သဘောမတူဘူး ဘာညာ

www.burmeseclassic.com

တော့ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး အဘွား၊ ညီမလေးနဲ့အိမ်ကလူတွေက ရတီနဲ့ ထင်နေကြတာ”

“ဪ... အေးပေါ့လေ၊ ရတီက ဘာတစ်ခုမှပြောစရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ သားနဲ့အရမ်းရှေ့သွားနေောက်လိုက် ညီပါတယ်၊ ရတီလို လူမျိုးနဲ့ နူးညံ့ဘုံက သဘောတူမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ဒါပေမဲ့ ရတီနဲ့ ကျွန်တော်က စကားတောင် သေသေချာချာမပြောမှူးသေးပါဘူး”

“ရတီနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ ထွတ်ထားအတွက် စိတ်ပူတာ အမှန်ပဲ”

“ကာယကံရှင်က ကျွန်တော်ပါ အဘွားရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ အဘွားကလည်း အစ်ကိုချစ်တာ မမထွတ်ထား ပါဆိုမှ ဘာလို့သေးလို့လဲ”

အဘွား ခေါင်းညှိတ်နေပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ပြုံးပျံ့ရွှင်ရွှင် မရှိချေ။

“အဘွား... တနင်္ဂနွေကျ ထမင်းပါစားမှာနော်”

“စားရမှာပေါ့၊ စားစရာတစ်ခုခုလာပေးတဲ့အနေနဲ့လာနော်”

“စိတ်ချပါ အဘွားရဲ့”

လိမ္မော်ရည်သောက်ရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေတဲ့ အဘွားကို ကြည့်ပြီး ရှင်းသန့်ဘုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဘွားက ကျွန်တော်ကိုတော့ မေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း

မေးရဦးမယ်၊ အန်တီ ဒေါ်လင်းအေးကရော သဘောတူပါ့မလား”

“အို... ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ၊ ဒီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

“အဘွားနဲ့ အစ်ကိုကလည်း ကာယကံရှင် မမထွတ်ထား တောင် ဘာမှမပွင့်မပြောရသေးတဲ့ကိစ္စကို ဟိုလူသဘောတူပါ့မလား၊ ဒီလူ သဘောတူပါ့မလားနဲ့ အစိုးရိမ်ပိုနေကြတယ်”

“ဟုတ်သားပဲနော် အဘွား”

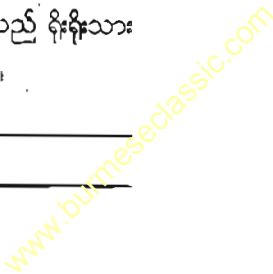
ဒီတော့မှာ အဘွားလည်း ရှက်ပြုံးပြုံးနေသည်။

“သွားကြမယ်လေကွယ်”

အဘွားစပြီးလောတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းညှိတ်ပြီး ပိုက်ဆံ ခိုလိုက်သည်။ အဘွားတို့ကို ပြန်ပို့ပြီး ညီမမလေးခေါ်ဖို့ ဆိုင်ကိုတစ် ချက်ပြန်ရဦးမည်။ ဒီရက်တွေမှာ အပြင်ထွက်လွန်းလို့ ညီမလေး သင်္ကာဖြစ်မှာလည်း စိုးရသေးသည်။

တနင်္ဂနွေသည် ကံကောင်းတဲ့နေ့ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းရင်း တနင်္ဂနွေနေ့ မြန်မြန်ရောက်ပါစေ ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ ညီမလေးနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ရတီတို့ အဖို့ကို တွေ့တော့ အံ့သြသွားသည်။ သူတို့ဆိုင်ကို လောလောလာတာ တို့ စားစရာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုလာပေးနေတာတွေသည် ရိုးရိုးသား သာဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ အားနာနေမိသည်။

ရတီကတော့ သူမမိခင် အတင်းခေါ်လို့သာ လိုက်လာမိ အောင် သူမမျက်နှာသည် မရွှင်မပြဖြစ်နေသည်။ ရတီလို ဣန္ဒြေရှိတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် ဘာကိုမှ လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်မသွားစေချင်တာ ရှင်သန်ဘုံရဲ့ စေတနာဖြစ်သည်။

နန်းထွတ်ထားကိုပဲ ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီမို့ ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုရော အပြင်က ကိုယ်ကူ သိက္ခာကိုပါ မနာကျင်စေချင်ပါ။

“ဟော... ဟိုမှာ လာပါပြီ”

ညီမလေးပြောလိုက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ပြုံးကြည့် နေသည်။

“ညီမလေးကလည်း ညှော်ညှော်တွေကို တစ်ခုခုမကျွေးဘူးလား”

“ညှော်ညှော်မှမဟုတ်ဘဲ မောင်ရှင်းသန့်ဘုံရယ်”

“ဈေးလာဝယ်တာလား အန်တီ”

“ဆိုပါတော့ကွယ်၊ လမ်းလည်းကြုံနေတာနဲ့ ဝယ်စရာရှိတာ လေးတွေ ဝယ်ရင်း နူးညံ့က မောင်ရှင်းသန့်ဘုံလာတာနဲ့ ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ စောင့်ရင်း စကားပြောနေကြတာလေ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ဆိုင်သိမ်းကြမယ်လေ ညီမလေး”

“ရပါတယ်၊ အန်တီတို့လည်း အားတာနဲ့ ထိုင်နေကြတာ အပျင်းလည်းပြေပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဆိုင်က ဒီအချိန်ပိတ်နေကျဆိုတော့ ဝယ်သူစောင် နည်းသွားပါပြီ”

“ရောင်းရတယ်နော်၊ သမီးလေးရတီတောင် အားကျနေတယ်”

“အားကျရင် မမရတီ နူးညံ့တို့ကို ကျပြီး ဆိုင်ထိုင်ပေးပါလား”

“ရပါတယ် နူးညံ့ရယ်”

“ရတယ် သမီးနူးညံ့ရေ၊ နင့်အစ်ကို ဘေဒါထား”

ရှင်သန်ဘုံ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ ဟုတ်နေကြတဲ့ ရတီတို့သားအမိ ညီမလေးတို့နားက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

“ဟယ်... ရှင်းသန့်ဘုံပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား သား၊ လာ... ထိုင် သား”

အဘွားဒေါ်အေးမိသည် ရုပ်ရှင်ထဲကဆို အကယ်ဒမီတောင် ရလောက်သည့် သရုပ်ဆောင်ပုံမျိုး ဝမ်းသာအဲလဲ အသံကြီးနဲ့ ထကြိုတော့ ရှင်းသန့်ဘုံစိတ်ထဲက ရယ်ချင်နေမိသည်။

လက်ထဲက ဟာလဝါဗူးတွေထည့်ထားသည့် အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး အဘွားညွှန်ပြတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြက်မွေး တစ်ချောင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ နန်းထွတ်ထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နန်းထွတ်ထားလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

“ဘာတွေလဲ သားရဲ့”

“ဟာလဝါပါ အဘွား၊ အသိတစ်ယောက် ပုသိမ်က အပြန် လက်ဆောင်ပေးတော့ အဘွားတို့ အနိတ်တို့ကို သတိရပြီး လာဖေးတာ ပြီ”

“အားနာစရာကြီးကွယ်၊ ဆိုင်မထွက်ဘူးလား”

“ကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်လာရင်း အဘွားတို့အတွက် ဟာလဝါ ဝင်ပေးတာလေ”

“အဘွားက ဟာလဝါဆို သိပ်ကြိုက်တာ သမီးရေ ထွတ်ထား၊ ဒါမှာ ဟာလဝါဗူးတွေ လာသိမ်းပါဦးကွဲ့၊ ရှင်းသန့်ဘုံအတွက်လည်း အစ်ခုခုလုပ်ပေးပါဦး”

“အဘွား... ကျွန်တော်ခိုက်ပြည့်နေပြီ”

“ဟယ်... ဘယ်ရမှာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ စားရမှာပေါ့”

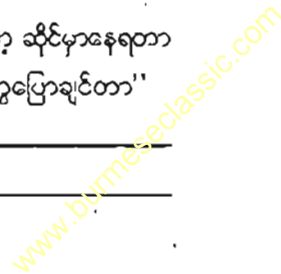
“တကယ်မစားနိုင်တော့လို့ပါ အဘွားရယ်”

“မရဘူး၊ မရဘူး၊ ကော်ဖီတော့သောက်ရမယ်”

“တကယ် ခိုက်ပြည့်နေလို့ပါ၊ ကဲ... အဘွားကျေနပ်အောင် နေ့လည်စာ ထမင်းစားမယ်လေ”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ အဘွားရဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆိုင်မှာနေရတာ ခြေခွေလာပြီ၊ အခုလို ရင်းနှီးတဲ့သူတွေနဲ့ စကားတွေပြောချင်တာ”

“အောင်မလေး အဘွားက အမြဲတမ်း ဒီတံခေါ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား”

“ကဲ... သမီးရေ အိမ်မှာဘာချက်လဲ၊ ရှင်းသန့်ဘုံထမင်းစားမယ်တဲ့၊ တစ်ခုခုထပ်ချက်ဦး”

“ရှိတာနဲ့ပဲ စားမယ် အဘွား၊ ဘာမှထပ်မချက်ပါနဲ့”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မြေးလေးလည်း ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်တယ်”

“ရှိတာနဲ့ပဲ စားပါရစေ အဘွားရယ်၊ ထပ်ချက်မယ်ဆို မစားတော့ဘူး”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ ရှိတာနဲ့ပဲ စားပါတော့”

ထွတ်ထား ဟာလဝါဗူးတွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို လှမ်းယူရင် စေတနာတွေပုံနေတဲ့အဘွားကိုရော သဘောတွေစွတ်ကောင်းနေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့လူကိုပါ အရမ်းကြီးကို အံ့ဩနေမိသည်။

သူ့ကိုမြင်ဖူးတဲ့အကြိမ်သည် စဉ်းစားပြီးရေတွက်မယ်ဆိုရင် ရေတွက်လို့ရနိုင်ပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ မရေတွက်အားပါ။ ထိုမရေတွက်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေအတွင်း သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တာသည် ကားထဲမှာ ထိုင်နေတာနဲ့၊ ပထမအကြိမ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံသွားတွေ့ရတော့ သူ့အရပ်အမောင်းကို ထွတ်ထား မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

တွေ့ခဲ့တဲ့အကြိမ်တွေသည် ဘုကျရန်ဖြစ်ခဲ့တာတွေချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကိုတောင် ကြည့်မရအောင် မှုတ်

အဘွားအတွက် သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရပ်အမောင်းကိုလည်း ခြောက်စိတ်မဝင်စားတော့တာ မဆန်းဘူးလို့ ထွတ်ထားထင်တယ်။

အခု ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ အရပ်အမောင်းကြည့်ပြီး ထွတ်ထားရင်တွေ့တာတွေခုန်သွားသည်။

ဒီကြားထဲ သူဝင်လာစဉ် အဘွားလှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ ထွတ်ထား လှည့်အကြည့်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြီး နေလို့ထိုင်လို့ပရအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။

အဘွား ဘာတွေပြောထားလဲမသိစွာ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့လူကြီး အကြည့်တွေသည် အရင်လို အထက်စီးကပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ နူးညံ့ညော့ပျောင်းနေသည်။ ဟာလဝါဗူးထည့်ထားသည့်အိတ်ကို ဆွဲပြီးနောက် ခြောက်ဝင်လာတော့ ကျောမလုံသလို ခံစားရသည်။

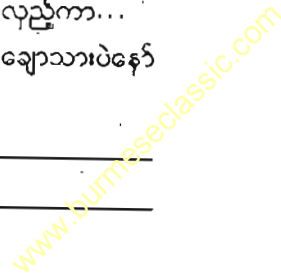
အဘွားနဲ့ ဒီလူကြီး ဘာတွေပြောပြီး သဘောကျနေလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခါလည်း ဒီမှာထမင်းစားကြောင်း အဘွားနဲ့ပိန်မ ပြောသေးသည်။

“အန်တီမတွေ့ပါလား အဘွား”

“သမီးက အလုပ်ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လေ၊ သူ့တူမအလုပ်ပိတ်ရက်ဆို မှုတ်မရှိတာများတယ်”

သူနဲ့အဘွား စကားပြောကျန်ခဲ့သည်။ နန်းထွတ်ထား အိမ်ထဲ သွားတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ပြုံးကြည့်ပြီး အဘွားဘက်လှည့်ကာ...

“ဒီလိုကျတော့လည်း နန်းထွတ်ထားက ချောသားပဲနော် အဘွား”

"ဟုတ်လား၊ အဘွားမြေးက အစကတည်းက ချောပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မှားပါတယ်လို့ အဘွားကို ပြောပြပါ"

အဘွားပြုံးပြုံးကြည့်နေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ မလုံမလဲဖြစ်နေသည့် ထွတ်ထား၊ ဟာလဝါဗူးထုတ်ကို စားပွဲပေါ် ဖစ်တင်လိုက်တော့ ဟင်းအိုး၊ စိတ်ဝင်တစား နူးမနူးကြည့်နေတဲ့ ပိန်မ လန့်သွားသည်။

"လန့်လိုက်တာ မထွတ်ထားရယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ အဲဒါက ရော ဘာတွေလဲ"

"ဟိုဘက်အိမ်ကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလာပေးတဲ့ ဟာလဝါဗူးတွေက ဟွန်း... ဘာတွေဓာတ်ကျလို့လဲမသိဘူး၊ ဒီမှာထမင်းစားမလို့တဲ့"

"စားပစေပေါ့ မထွတ်ထားရယ်"

"တော်တော်စေတနာပိုနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဘွားထည့် ဒီအတိုင်းပဲ"

"ကုသိုလ်ရပါတယ် မမရယ်"

ထွတ်ထား မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကလေး ထိုလူကြီးအတွက် စေတနာတွေပိုပြီး ဘာတွေထပ်လုပ်ရင်ကောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။

"မမထွတ်ထား"

"ဘာလဲဟဲ့"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရှေ့မှာ သွားညှပ်ခဲလေ"

"ငါ့ညှပ်သည်မှမဟုတ်တာ၊ ညှပ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဘာထပ်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ"

"ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော၊ ကျွန်မ လုပ်ပို့မယ်၊ ဦးရှင်းသန့်ဘုံကို သွားညှပ်ပါ"

"ညှပ်မခံချင်ပါဘူး၊ အဘွား ညှပ်ခဲနေတယ်၊ မပူနဲ့"

"မမကလည်း ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဟိုက အိမ်မှာခိုင်းတဲ့သူလို့ထင်တာ"

"ဂရုမစိုက်ပါဘူး"

ထွတ်ထား ပြောပြောဆိုဆို ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ပြီး ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေစဉ် အိမ်ရှေ့က အဘွားအသံကြီး ထွက်လာသည်။

"ထွတ်ထားရေ သမီး"

"အဘွားကလည်း ဘာလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး"

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်"

"ဘာကောင်းတာလဲ"

"ထွတ်ထား"

ပိန်မကို လှည့်ရန်တွေ့နေတုန်း အဘွားထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

"ရှင်... အဘွား"

"ခဏလောက်လာပါဦး သမီးရယ်"

www.burmeseclassic.com

ထွတ်ထား ပွစိပွစိပြောပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့တော့ ပိန်မ ရယ်ကျန်ခဲ့သည်။

“အဘွား... ဘာလဲ”

ထွတ်ထား ကျေနပ်သလိုလို မကျေနပ်သလိုလိုနဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့လူကြီးကို မကြည့်ဘဲ ခပ်စုစုနဲ့ အဘွားကို မေးလိုက်သည်။

“အဘွား... ရေအိမ်ခဏသွားချင်လို့ သမီး ရှင်းသန့်ဘုံကို ခဏလောက် ဧည့်ခံလိုက်ဦး”

“သမီး ဟင်းချက်စရာရှိသေးတယ် အဘွား”

“ဘာမှထပ်မချက်နဲ့တော့လေ၊ ရှင်းသန့်ဘုံက ရှိတာနဲ့ပဲ စားမယ်တဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ ပိန်မလုပ်လိမ့်မယ်”

အဘွားပါးစပ်ကသာ ချိုချိုသာသာပြောပေးမယ့် ဟိုလူကြီး မမြင်အောင်တော့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အံ့ကြိတ်ပြနေသည်။

“ဟဲ့... ထိုင်လေ”

အဘွား စိတ်မပြောဘဲ လှည့်ကြည့်တော့ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ထွတ်ထားကို ကြည့်ကာ ဖာန်လိုက်သည်။ ထွတ်ထား စုစုစောင့်စောင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတစ်ဖက်လွှဲထားလိုက်သည်။

“နေပါစေ အဘွားရယ်၊ သူ့လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါစေ၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့၊ မိထွတ်ထား စကားကို ယုံ

မည်ကျေးကျေးပြောနေ”

အဘွားပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတော့ အဘွားနောက်ဆရာကို ကြည့်ပြီး ထွတ်ထား မဲ့လိုက်သည်။

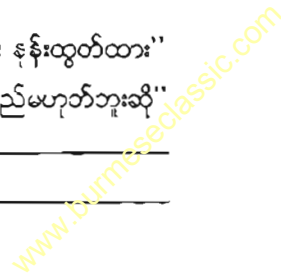
ထွတ်ထားစိတ်တွေ အရမ်းကိုလှုပ်ရှားနေသည်။ ဘာပြောရမှန်း သိသလို သူကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဝုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ တကယ့်ထက်မှာတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ကို ဆွဲအနေမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ရှိပြီး ဘာမဆိုပြောရဲအောင်ရှိတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံသည် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ နန်းထွတ်ထားဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒူးတွေတုန် ရင်တွေခုန်နေရတာလဲ။

ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှမပြစ်ဖူးတဲ့အတွက် ဘုထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေတာတွေသည် နန်းထွတ်ထားကို ရင်ဘတ်ထဲက ခုန်နေပြီဆိုတာ သေသေချာချာကို သက်သေပြနေသည်။

အဘွားဒေါ်အေးမိ ပြောပြတဲ့ သူမဘဝလေးကို သနားပြီးချစ်တာ မှန်ပေမယ့် သူမတစ်မျိုးထင်သွားမှာကိုတော့ ကြောက်တာအမှန်ပဲ။ ရှင်းသန့်ဘုံစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ကာ သူမကို ကြည့်တော့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားတဲ့ သူမနာတံ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဧည့်သည်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား နန်းထွတ်ထား”

“အဘွားကို စောစောကပြောတော့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆို”

ရှင်သန်ဘုံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဧည့်သည်မဟုတ်လို့ တို့က အိမ်ရှင်လား”

“အိမ်ရှင်ဖြစ်ချင်လို့လဲ မရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်တီမှာ သမီးကအပျိုမရှိလို့ဘဲ”

“သမီးမရှိပေမယ့် တူမရှိသေးတာပဲ”

လို့ ပြောချင်နေတဲ့ စကားကိုတော့ ရှင်းသန်ဘုံ ရင်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ လူကြီး”

“ဟမ်... ဝင်း တို့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“လူကြီးလို့လေ”

“ဘာလူကြီးလဲကွာ”

“လူကြီးမဟုတ်လို့ ဦးရှင်းသန်ဘုံက ကလေးလား”

“ဒါတော့ နန်းထွတ်ထားက ကင်ပြောတာပဲ ဒါဆို နန်းထွတ် ထားက ကလေးပေါ့”

“ထွတ်ထားက ကလေးမဟုတ်ပါဘူး”

“လူကြီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ရှင်သန်ဘုံ သူမရဲ့ ကလေးဆန်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး မချင့်မ ဖြစ်လာသည်။

“တို့မျက်စိထဲမှာတော့ မင်းက ကလေးပါပဲ။ စောစောက ဘာ ပြောမလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ဟို... ဘာပြောမလို့လဲတောင် မသိပါဘူး”

သူမ စဉ်းစားသလို လက်ညှိုးလေးကိုကိုက်ပြီး ငေးနေတော့ ရှင်းသန်ဘုံ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဪ... သတိရပြီ သတိရပြီ လူကြီးကို ထွတ်ထားပြော ချင်တာက ထွတ်ထားဟာ ဒီအိမ်မှာခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ပေ လို့ အန်တီလင်းရဲ့ သမီးလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ထွတ်ထားကို အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ လူကြီးအဆင့်အတန်းနဲ့ လူကြီးနေပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

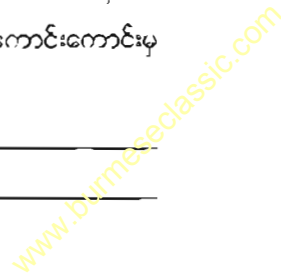
“ဒါပဲ ဘာမှဆက်ပြောစရာမရှိဘူး”

“တို့ဟာတို့ အရေးစိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်း... အရင်ကတော့ ခိုင်းထားတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး စတုမတန် သလိုအပေါ်စီးက ဆက်ဆံပြီး အဘွားမြေး အန်တီလင်းတူမမှန်းလည်း သိရော အချိုးပြောင်းသွားတာများ မသိဘူးမှတ်လို့”

အဲဒါကြောင့် မင်းကို ချစ်သွားတာလေ။ ရှင်းသန်ဘုံ သူမကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတုန်းက လူကြီးတစ်ယောက်ကို စကားကောင်းကောင်းမှ ပြောတာ”

“ဘယ်သူက စပြီး မပြောတာလဲ”

“တို့ကစပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမပြောဘူးဆိုပါတော့”

“ယဉ်ကျေးစရာမလိုဘူး ကောင်းကောင်းပြောရင် ဒီကလည် လူလိုသိပါတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒီအတွက် တို့ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ် ထွတ်ထား ခပ်တည်တည်နဲ့ မျက်နှာကို မော့ထားလိုက်သည်”

“နန်းထွတ်ထား”

“ပြော”ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လို မေးခေါ်

တော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့တို့က အခု မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီနော်”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ”

“အခုပဲစကားတွေပြောနေကြပြီဗလ”

“ထားပါတော့”

“မင်း တို့နဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့”

“လူကြီးလို လူမျိုးကို မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူးဆို ထွတ်ထား ရိုင်းရာကျသွားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အပျင်းပြေသဘောနဲ့တော့ လာပြီး မိတ်ဆွေမဖြစ်နဲ့နော်”

“ဟာ... ဘယ်လိုအပျင်းပြေလဲ”

“လူကြီးတို့လို လူမျိုးတွေမှာ ခင်စရာမိန်းမတွေ အများကြီး

နီးသလို မိန်းမတွေကလည်း လူကြီးတို့လို လူမျိုးတွေကို ခင်ချင်ကြမှာပါ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ထွတ်ထားကို အပျင်းပြေလာခင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

နန်းထွတ်ထားပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းသန့်ဘုံ သဘောပေါက်သွားတော့ သူမကို ပိုသနားသွားသလို သဝန်တိုချင်တဲ့ သူမကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။

“စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့တို့မှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေ မကင်းဘူးမကင်းကြောင်းတော့ ရိုတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အလကား နေရာချင်နေတဲ့ ဝါသနာတော့ မရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း အပျင်းပြေဆိုတာ မထားဘူး၊ နှမရိုလိုဖြစ်သလို ကိုယ်တိုင်လည်း ဝါသနာမပါဘူး”

လူကြီးမျက်နှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ရှင်းပြတော့ နန်းထွတ်ထား စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို ပျော်လည်းပျော်သွားသည်။ ဒါဆို ထွတ်ထားတို့ သူ တကယ်ခင်တာပေါ့။

ခင်ရုံပဲလား လူကြီးရယ်။ ထွတ်ထား မမျှော်လင့်ရပေမယ့် မျှော်လင့်ချင်တယ်။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ်ပြောရမှ လူကြီးကိုပိုပြီး ချစ်မိသွားပြီရှင်။

“တို့ပြောတာ ကြားပါတယ်နော် နန်းထွတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

နန်းထွတ်ထားရယ် မင်းဟာတာကယ့်ကို ကလေးလိုပါပဲလား ထမင်းစားကြတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ပျော်နေသလို သူမလည်း ကျေနပ်နေပုံရူသည်။ အဘွားကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့ စကားတွေ ရှုန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသည်။

“ရှင်းသန့်ဘုံ ထည့်စားနေ ဘာ”

“စိတ်ချပါ အဘွား၊ စားမယ့်စား ဝအောင်စားမှာပါ”

“အေးပါ၊ အဘွားကလည်း ဒါမှသဘောကျတာ၊ သမီး... ဟင်းတွေဘာတွေထည့်ပေးလေ”

အဘွားပြောမှ နန်းထွတ်ထား ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသည်။ နန်းထွတ်ထားထည့်ပေးတဲ့ ကြက်သားတုံးသည် အရိုးကြီးဖြစ်နေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ အဘွားမရိပ်မိအောင် ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ သူမ သဘော ပေါက်ပုံရကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်လေးနဲ့...

“ပေး... ပေး... အရိုးကြီးနဲ့ထင်တယ်၊ ထွတ်ထားလည်း တွေတာကောက်ထည့်လိုက်တာ”

ထွတ်ထား လူကြီးရှင်းသန့်ဘုံ ဖန်းကန်ထဲက ကြက်ရိုးတုံးကြီး ကို ပြန်ယူပြီး သေသေချာချာရွေးကာ အသားတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေးလိုက် သည်။

အဘွားမျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတာ ထွတ်ထားမသိဟန် ဆောင်ပြီး ထမင်းဆက်စားနေလိုက်သည်။

“ထွတ်ထားတို့ကတော့ လုပ်တော့မယ်”

“ရပါတယ် အဘွားရဲ့ ကျွန်တော် အရိုးလည်း ကြိုက်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်”

အဘွား မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ထွတ်ထားလုံးဝလှည့် ကြည့်တော့ပါ။

“ရှင်းသန့်ဘုံရေ စားနေ ဘာ”

“ဝပြီလား အဘွားရဲ့”

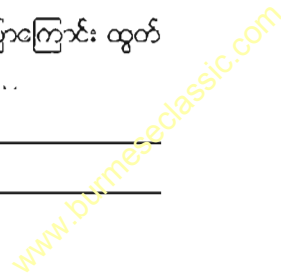
“ဝပြီလေ၊ အဘွားက ဒီလောက်ပဲ စားတာ၊ ဝအောင်စားနေ”

“ညီမ စောင့်စားလိမ့်မယ်၊ အဘွား ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်နေမယ်၊ အခုရေ အဘွားအတွက် ဆေးနဲ့ရေလေး ယူခဲ့ပါကွယ်၊ အေးအေးဆေး ဆေးဟေးသား၊ အေးအေးဆေးဆေးသားစား ပြေးလေးလည်း အေးအေး ဆေးဆေးစား၊ ဧည့်သည်ကို ဂရုစိုက်နေ”

အဘွား မျက်နှာဘေးနဲ့ရော လက်ဟန်ခြေဟန်ရော လုပ်ပြု နဲ့ အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။ အဘွားကတော့ သိပ်သိသာနေပြီလို့တွေး ပြီး လူကြီးကိုကြည့်တော့ စပ်ဖြူနဲ့ ထမင်းစားနေသည်။

“နန်းထွတ်ထား ရင်ထဲက စေတနာတွေကို သဘောပေါက် မှားပါပြီ”

ကြက်သားတုံးထည့်ပေးတာ ရည်ရွယ်ပြီးပြောကြောင်း ထွတ် ထား သိတဲ့အတွက် ထမင်းစားနေရင်း ရပ်လိုက်ပြီး...

“အဲလို မပြောပါနဲ့နော်၊ တမင်ထည့်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“အလကားစတာပါ၊ ကဲပါ ထမင်းစားလေ”

“တော်ပြီ”

“ဘာလဲ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“လူကြီးနဲ့ ထွတ်ထားကြားမှာ စိတ်ဆိုးရလောက်တဲ့အထိ ခင်မင်မှုမျိုး မရှိသေးပါဘူး”

“တို့ကတော့ မင်းကိုခင်တယ်၊ ထမင်းကလည်း အရမ်းစား ကောင်းတယ်၊ နောက်ကို ခဏခဏ ခေါ်ကျွေးနော်”

လူကြီးပြောရင်း ပါးစပ်သုတ်နေတော့ ထွတ်ထား မသိဟာ ဆောင်နေသည်။

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ပြေးဝင်လာတဲ့ မမပိုကြောင့် ထွတ်ထား လန့်သွားသလို လူကြီးလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

“ဪ... ခည့်သည်ထင်တယ်၊ ဆော့နိုးနော်”

မမပို လူကြီးကို တောင်းပန်သလို ပြောပြီး ခပ်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်ကာ အကြည့်လွှဲသွားသည်။

“မမပို... ဟိုဘက်ခြံက ဦးရှင်သန့်ဘုံပါ၊ ဒါ... အန်တီလင် သမီး ခေါ်ပိုပိုလင်းတဲ့”

“ဪ... ရှင်သန့်ဘုံလား၊ မေမေပြောပြောနေလို့ နာမည်

ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ မောင်လေးလို ဆောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အပြင် ရုပ်ရည်ကလည်း မင်းသား ဆောင် ရှုံးအောင်ချောတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကော ပြီး နီးချင်းဖြစ်ရတာကောပါ၊ အရမ်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါ တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ် မပိုပိုလင်း”

“မမပိုပဲ ခေါ်ပါ မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“မမပို ထမင်းစားမှာလား”

ပိန်မ ဝင်လာရင်းမေးတော့ သကာလောင်းထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မဆိုသည်

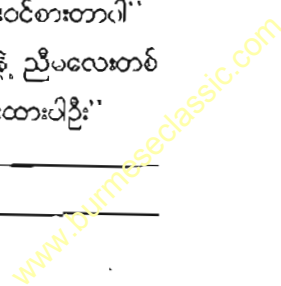
“စားမယ်လေ၊ ထွတ်ထားခူးပေးလိမ့်မယ်၊ နင် အဘွားနာမှာ သွားနေ၊ မောင်လေး စားပြီးပြီနော်၊ စားလို့ကောင်းရဲ့လားကွယ်”

“ကောင်းပါတယ် မမပို”

“Sunday ဆို ဆိုင်ပိတ်လား”

“မပိတ်ပါဘူး၊ မမပို၊ အဘွားနဲ့ အန်တီတို့အတွက် ပုသိမ်ပြန် ထက်ဆောင်ရတဲ့ ဟာလဝါလာပို့ရင်း ကြုံလို့ ထမင်းဝင်စားတာပါ”

“မကြုံလည်း အချိန်မရွေး ဝင်စားနော်၊ ဒါနဲ့ ညီမလေးတစ် ယောက်ရှိသေးတယ်ဆို၊ မမပိုနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်နေ့သောက်တော့ ခေါ်လာပါဦးမယ်၊ နန်းထွတ်ထားနဲ့ ညီမလေးကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးရသေးဘူး။”

“အောင်မလေး သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး မောင်လေးရေ မမပို မောင်လေးတို့ သူ့ဘုံဆိုက်ကို လာခဲ့ဦးမယ်နော်”

“လာခဲ့ပါ မမပို၊ ဖတ်ခေါ်ပါတယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ အဘွားဝင်လာပြီး

“ရှင်သန်ဘုံ ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့လာလေ သား၊ ထွတ်ထားကော စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး ကော်ဖီနဲ့လက်ဖက်ယူပြီး အိမ်ရှေ့လာခဲ့၊ မပိုကို ပိန်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ပိန်မကို ခိုင်းပါလား အဘွားရဲ့၊ ထွတ်ထားကို ပိုပို ခိုင်းစရာရှိလို့”

စလာပြီလို့ ထွတ်ထားစိတ်ထဲက တွေးလိုက်သည်။ ရှင်သန်ဘုံလို သူတို့အရမ်းအထင်ကြီးတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေရှေ့မှာဆို ထွတ်ထားကို သူတို့အမျိုးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုကြောင်း အမျိုးနွဲ့နိမ်တတ်တဲ့ မမပိုရဲ့အကျင့်အတိုင်း စနေပြီ။

“ညည်းဘာသာ ပိန်မကို ခိုင်းပါ မိပိုရယ်၊ ထွတ်ထားကို ငါ ခိုင်းစရာရှိလို့၊ လာ မိထွတ်ထား”

အဘွားအသံတင်းတင်း၊ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောလိုက်တော့လည်း မမပို ထင်မပြောတော့ပေမယ့် မျက်နှာတော့ အကြီးအကျယ် ဖျက်နေသည်။

ရှင်သန်ဘုံဆိုတဲ့ လူကြီး အဘွားနောက်က လိုက်သွားသလို ထွတ်ထားလည်း မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်ဖို့ပြင်တော့ မမပို စားပွဲနံကို ဆိုပြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

အဘွားနဲ့ လူကြီး စကားပြောနေတာတွေကို နားထောင်ပြီး ထွတ်ထားစိတ်ထဲမှာ စနိုးစနေောင်းနဲ့ မမပို ပြဿနာရှာတော့မှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ ကိုယ်က အပြစ်မရှိပေမယ့် သူက အပြစ်ရှာတတ်တဲ့သူဆိုတော့ လူကြီးရှေ့မှာ ပြဿနာရှာမှာ ကြောက်နေမိသည်။

လူကြီးမြန်မြန်ပြန်ပါစေ ဆုတောင်းနေမိသည်။

ထွတ်ထား ဆုတောင်းပြည့်စွာပဲ ရုတ်တရက် လူကြီးဖုန်းလေး ညှပ်လာပြီးနောက် လူကြီးဖုန်းဖွင့်ကာ ထွတ်ထားတို့နဲ့ မလှမ်းမကပ်းသဲ သွားပြောပြီး အဘွားနဲ့ထွတ်ထားကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပဲ မမပိုလည်း လက်ပွေ့အိတ်ကို လှုပ်ရမ်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်ဘဲ ပြန်သွားသည်။ ထွတ်ထား အပျော်စိတ်ထဲသွားတွေတောင် ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်းမသိအောင် ခေါင်းတစ်ခုလုံး အောက်ကိုရှုပ်ထွေးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၁)

“နန်းထွတ်ထား”

ထွတ်ထား အလုပ်သွားဖို့အတွက် ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာ စဉ် လူကြီးရှင်းသန့်ဘုံရဲ့ ကားကြီး အနားထိုးရပ်လာပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်သွားမလို့လား”

“ဆိုင်ကနေ တစ်ခေါက်ပြန်လာတာ၊ ကားပေါ်တက်လေ၊ တို့ လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာလိုင်းကားနဲ့သွားမယ်”

“စေတနာနဲ့ ခေါ်တာကို တန်ဖိုးထားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“လူကြီးစေတနာကို ထွတ်ထားနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကားနဲ့ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လမ်းလည်းကြုံနေလို့ ခေါ်တာပါ”

“ရတယ် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“မင်း မတက်ဘူးလား နန်းထွတ်ထား”

ထွတ်ထား မျက်လုံးအပြူးသားလေးနဲ့ လှမ်းကြည့်တော့ လူကြီး ဆင်တည်တည်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

“မတက်ဘူး”

လူကြီး ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းလာသည်။

“ထပ်မေးမယ်နော်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တက်မလား၊ တို့ ဆွဲတင် နေလား”

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ လူကြီး”

“မင်းပြောသလို တို့ကောင်းကောင်းခေါ်တာကို ကောင်းကောင်း မလိုက်တာ”

“ထွတ်ထားမှ မလိုက်ချင်တာ”

“ဘာလို့မလိုက်ရတာလဲ”

“မလိုက်ချင်လို့ မလိုက်တာရှင်”

ထွက်ထား ပြောလည်းပြော အနားကသွားဖို့ပြင်တော့ လူကြီး ထွတ်ထားလက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်... သူများမြင်ရင်တစ်မျိုးထင်လိမ့်”

“...”

ဒီလိုတော့လည်း ထွတ်ထားလက်ကို လွှတ်ပေးပြီး...

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်၊ ဒီတစ်ခါ ပွေ့တင်လိုက်မှာနော်”

တကယ်လုပ်မယ့်ပုံစံကြောင့် ထွတ်ထား မကျေမနပ် ပွစပွစ ပြောပြီး စောင့်စောင့်အောင်အောင် ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ လူကြီး”

သူ ဘာမှမလုပ်တဲ့အတိုင်း ကားကိုပဲ မှန်မှန်မောင်းပြီး ထွတ် ထား ပစ်ပစ်ပြောနေတာကို မသိဟန်ဆောင်နေတော့ အသည်းယားလာ သည်။

“တို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဘာရှင့်”

“နန်းထွတ်ထား... အလုပ်ကစောပါသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ခဏ လောက် စကားပြောချင်တယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ အခုလည်းပြောနေတာပဲ”

ထွတ်ထား နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်ခုန်သွားသည်။

“တစ်ခုခု စားရင်းနဲ့ ပြောရအောင်”

“ထွတ်ထား ဘာမှမစားချင်ဘူး၊ ကားပေါ်မှာပဲပြော”

လူကြီး ထွတ်ထားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“မင်းကို တို့ချစ်တယ် နန်းထွတ်ထား၊ မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင် အဘွားတို့ အန်တီတို့ကို ပြောပြီး လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ရှင်”

ထွတ်ထား အရမ်းကို အံ့သြသွားသည်။ လူကြီး ထွတ်ထားကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာတော့ သိပေမယ့် ဒီလောက်အထိတော့ မထင် တာ တကယ်ကို အမှန်ဖြစ်သည်။

“မင်း အံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား၊ နန်းထွတ်ထား၊ ဒီလောက် အထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖွင့်ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပေမယ့် တို့စိတ်ပြောင်းသွား ပြီ နန်းထွတ်ထားရယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ တို့ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောပါဦး”

ထွတ်ထား အံ့လည်း အံ့သြ ဝမ်းလည်းသာသလို ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိ ကြောက်နေမိသည်။

“နန်းထွတ်ထား”

လူကြီး ထွတ်ထားကို ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သလို ကားကိုလည်း တုန့်ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

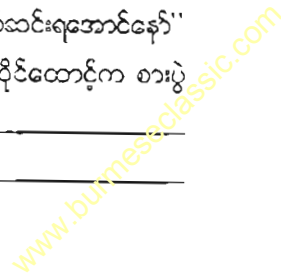
“ဘာလို့ကားရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“နန်းထွတ်ထားမှ တစ်ခုခုမပြောတာ”

“ထွတ်ထား ဘာပြောရမှာလဲ”

လူကြီး ထွတ်ထားကို မတိုင်ပင်တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး...

“လာပါ နန်းထွတ်ထားရယ်၊ ခဏလောက်ဆင်းရအောင်နော်” ထွတ်ထားဆက်ပြီး မငြင်းချင်တော့ပါ။ ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲ

လွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်ကြတော့ လူကြီး လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာနေသည်။

“ဘာစာဦးမလဲ”

“မစားတော့ပါဘူး။ လူကြီးက ဒီလိုဆိုင်မျိုးက အစားအစာတွေကို စားတတ်ရဲ့လား။ စားရောစားဖူးလို့လား”

“ဘာလို့ မစားဖူးရမှာလဲ။ စားလည်းစားတတ်တယ်။ နန်းထွတ်ထားက ဘာလို့အဲဒီလိုမေတာလဲ”

“အရမ်းချမ်းသာတဲ့လူတွေဆိုတော့ ကြီးကျယ်မယ်ထင်လို့ပါ”

လူကြီး မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်သည်။

“နန်းထွတ်ထား တို့ကို တစ်ခုခုပြောလေ”

လူကြီးရင်ထဲက ဖြစ်နေတာ ထွတ်ထား သိသလို ထွတ်ထားရင်ထဲက ဖြစ်နေတာကိုရော လူကြီး မသိဘူးလား”

“နန်းထွတ်ထား တို့ကို ချစ်တယ်ပေါ့နော်”

“ထွတ်ထား မညာချင်ပါဘူး။ ထွတ်ထားဘာဝမှာဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်လည်းမချစ်ဖူးဘူး။ အခုလိုမျိုး အချိန်လည်းမပေးဖူးပါဘူး။ လူကြီးကို ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ချမ်းသာလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထွတ်ထားဘာသာပဲ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွတ်ထား လူကြီးကို လက်မထပ်ပါဘူး”

“ဘယ်လို နန်းထွတ်ထား”

“ဟုတ်တယ်။ ထွတ်ထား မညာချင်ဘူး။ လူကြီးကိုချစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ရမှာလဲ။ ချစ်ကြတဲ့နောက် ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတဲ့ သူချည်းပါပဲ။ နန်းထွတ်ထားကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တဲ့သူကို လက်မထပ်ချင်ရတာလဲ။ ဘာလဲ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိနေလို့လား”

“ထွတ်ထားချစ်တဲ့ လူကြီးကိုတောင် လက်မထပ်ပါဘူးဆိုမှ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့လက်ထပ်စရာအကြောင်းရှိမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို လက်မထပ်ချင်တာလဲ။ မယုံလို့လား”

“လူကြီးကို ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာကိုမယုံတာလဲ ထွတ်ထား”

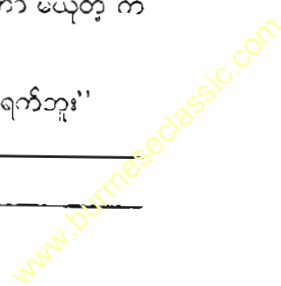
“ထွတ်ထားဘဝရဲ့ ဖြစ်လာမယ့် ကံကြမ္မာကို မယုံတာပါ”

“တို့ကတော့ မင်းကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တာပဲ သိတယ်။ ညီမလေးကို ပြောလိုက်မယ် တို့ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ညီမလေးကလည်း တို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောမှာပါ။ ဦးမှ အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းဆီမှာ လာတောင်းမယ်လေ”

“ထွတ်ထား လူကြီးကို လက်ထပ်ပါဘူး ပြောပြီးပြီလေ”

“မင်းတို့ကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်လာမယ့် ကံကြမ္မာကို မယုံလို့ဆို၊ တို့မင်းကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ခြင်းဟာ မယုံတဲ့ ကံကြမ္မာကြီးကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်ရာမကျဘူးလား”

“အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းကိုလည်း ပစ်မထားရက်ဘူး”

"အန်တီက သာသမီးတွေရှိတာပဲ အဘွားကိုတော့ တို့ခေါ်ထားလိုက်မယ်လေ"

"အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ လူကြီး မသိပါဘူး"

"တို့မသိတာကို ပြောပြလေ၊ မင်းနဲ့တို့ကြားမှာ ဘာများကွယ်ဝှက်စရာရှိသေးလို့လဲ"

"တဖြည်းဖြည်းတော့ ထွတ်ထား မပြောပေမယ့်လည်း လူကြီးသိလာမှာပါ၊ သွားမယ်"

"နေပါဦး စောပါသေးတယ်"

"တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမှာ ထွတ်ထားကြောက်တယ်"

"တစ်လောကလုံဆီအောင်တောင် လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာလို့တစ်ယောက်ယောက်သိမှာ ကြောက်နေရတာလဲ"

ထွတ်ထား သူ့ကို ပြိုင်မပြောတတ်တော့စွာ တိတ်တိတ်ပဲ နေလိုက်သည်။

"ညကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်"

"ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီလင်းက ဖုန်းနားမှာ တီဗွီကြည့်တာ"

"တီဗွီပြီးတဲ့အချိန် ဆက်လိုက်မယ်၊ စောင့်နေနော်"

ထွတ်ထား ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ လူကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ထွတ်ထားကို ကုမ္ပဏီ လိုက်ပို့ပြီး လက်ပြကာ ကားလေးမောင်းထွက်သွားသည်။

ထွတ်ထား လူကြီးကို တစ်ခုခုကျူးတာသည် ထွတ်ထား သူ့ကို ခုစ်ပါတယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်ပေမယ့် ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါ။

အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်သာဆို အနည်းဆုံးလက်တော့ကိုင်အ သေချာပါတယ်။

ထွတ်ထား ကားလေး မျက်စိအောက်ကပျောက်သွားမှ ကုမ္ပဏီဆင်ခဲ့သည်။

ထွတ်ထား အလုပ်က ပြန်လာတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားဖို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အန်တီလင်းမျက်နှာကောင်းတာ ထမင်းစားနေကတည်းက ရိပ်မိသည်။

တီဗွီခဏကြည့်ကာ အိပ်ချင်တယ်အကြောင်းပြပြီး အစောကြီးအိပ်ရာဝင်သွားသည်။

"အန်တီလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွား၊ မျက်နှာမကောင်းပါဘူး"

"မပြောတတ်ဘူး၊ မိပိုနဲ့တော့ နေ့လည်က ဖုန်းပြောတာပဲ"

"မနေ့က ဦးရှင်းသန့်ဘုံ ထမင်းလာစားတာ ပြောလိုက်ပြီဆင်တယ်"

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောတော့၊ နေ့စမ်းပါဦး။ ညည်းက ဘယ်နှယ် ဦးရှင်းသန့်ဘုံလို ပြောရတာလဲ၊ ကိုရှင်းသန့်ဘုံဖြင့် ကိုရှင်းသန့်ဘုံပေါ့”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

အဘွား မျက်စောင်းထိုးနေသည်။

‘ဒေါ်ပိုပိုလင်းတော့ မနေ့က တော်တော်တင်းသွားတယ် အဘွား’

“လဲသေလိုက်၊ ဒီမှာ သမီး ညည်းနေရာတကာ သည်းမခံနဲ့ မိပိုကို ထိလို့ သူ့အမေ ငါ့သမီးက အိမ်ပေါ်ကတော့ နှင်မချပါဘူး အဘွားမြောက်ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သူကလည်း ငါ့မြေးပါပဲ”

“မမပိုက မမထွတ်ထားကို မနာလိုကိုဖြစ်နေတာ အဘွား မနေ့ကလည်း အဘွားကိုရော မမထွတ်ထားကိုရော ပြောလိုက်တာ ခုံ နေတာပဲ၊ မမထွတ်ထားက ဦးရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ မတန်သလိုလို”

“ငါ့မြေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘဝကံနည်းလို့ ဆင်းရဲပေမယ့် သူတို့ထက် ပညာတတ်တယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ငယ်ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ဒါကိုမ ဖလိုတမာဖြစ်နေရင် သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ သွားလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ အဘွားရယ်၊ ဒေါသတွေဖြစ်နေရပြီ၊ အကုသိုလ်တွေ များနေပါပြီ၊ ပိန်မလည်း မပြောနဲ့တော့၊ အိပ်တော့နော် အဘွား”

“တကယ်ပါ အဘွားမြေးလေးကို အပြစ်ရှာနေတာ မခံနိုင် တော့ဘူး၊ သမီးမိလင်းအေးကို သနားလို့”

“ဒါပဲလေ အဘွားရဲ့ မမပိုမကောင်းပေမယ့် အန်တီလင်းက ကောင်းတယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရယ်၊ ရှင်းသန့်ဘုံတို့ကို အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အဘွားမျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးကို တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ်သွားစေချင်တယ်”

“အဘွား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဘွား ဘာမှမဖြစ်ရပါ ဘူး”

“အဘွား စိုးရိမ်လို့ပါ သမီးလေးရယ်”

အဘွားပြောရင်း မျက်ရည်တွေဝဲလာတော့ ထွတ်ထားလည်း အလိုလို မျက်ရည်တွေကျလာပြီး အဘွားကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မပိုပါနဲ့ အဘွားရယ်၊ သမီး အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ အဘွားလေ မြေးလေးအတွက် စိတ်အေးချင်တယ်”

ထွတ်ထား အဘွားရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အကြာတော့ အဘွားကို အိမ်ရာထဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ တိဗ္ဗိဗွင် တော့ အစီအစဉ်မပြီးသေးဘူး၊ ပိန်မလည်း အိပ်ချင်လို့ အပေါ်တက်သွား ပြီ၊ ထွတ်ထား ကွန်ပျူတာရိုက်စရာရှိကြောင်း အကြောင်းပြပြီး လူကြီးဆီ မှ ဖုန်းကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၂)

“ညီမလေးကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ကိုကို”

ထမင်းစားပြီး စကားစမြည်ပြောရင်း မိဆွေးနဲ့ သေးသေး ကိုရီးယားကားကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်း ရှင်းသန့်ဘုံ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ညီမလေးကတော့ အံ့သြသွားမှာပဲ”

ညီမလေး ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီးကြည့်ကာ...

“ပြောပါဦး လူပျိုကြီးရဲ့”

ညီမလေး စပ်ဖြူနဲ့ ရှက်နောက်နောက်ပြောတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ အားတင်းလိုက်ကာ...

“ဘယ်ကစပြီးပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး အဟင်း”

“တို့အစ်ကို လူပျိုကြီးတော့ မရိုးတော့ဘူးနော်”

“ညီမလေးကလည်း”

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ ရှက်မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုကို မမရတီနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ အလန့်တကြား လက်ကာပြတော့ ညီမလေးရယ် ဦး...

“ညီမလေး သဘောတူပါတယ်၊ ကျေလည်းကျေနပ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ရတီနဲ့ကိုကို ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ် ကိုကို မမရတီနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ရတီနဲ့ကိုကိုက အခုအချိန်ထိ စကား ဆောင် သေသေချာချာ မပြောဖူးသေးပါဘူး”

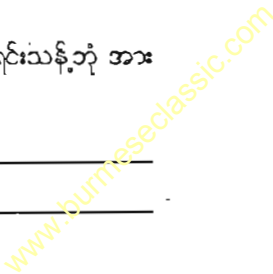
“ဒါဆို ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ၊ ညီမလေးကတော့ ကိုကိုနဲ့ မမရတီ ချစ်နေကြပြီး ဘယ်တော့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောမလဲ စောင့်နေတာ”

“နတ်မြကလည်း သူ့သမီးကို ကိုကိုနဲ့အရမ်းဖြစ်စေချင်တာနော်”

ရှင်းသန့်ဘုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

ညီမလေး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးတော့မှ ရှင်းသန့်ဘုံ အား တင်းလိုက်ပြီး...

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ညီမလေး။”

“ချစ်သူ”

‘ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ သူက တခြားသူတွေမဟုတ်ဘူး။
ဟိုဘက်ခြံက အဘွားဒေါ်အေးမိမြေပဲ’

“အန်တီ ဒေါ်လင်းအေး သမီးပေါ့”

“အန်တီလင်း တူမပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘမရှိ
တော့တဲ့ ထွတ်ထားကို အန်တီလင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်မွေး
ထားတာ။ နန်းထွတ်ထားက အဘွားသမီးအငယ်က မွေးတာပေါ့”

“ဪ... သူနဲ့ကိုကို ချစ်သူဖြစ်နေကြပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ အဘွားဆီက သူ့အကြောင်းတွေကို
သိရတော့ အရမ်းသနားသွားတယ်။ အစ်ကိုနစ်ယောက်နဲ့ အစ်မကလည်း
လုံးဝမျက်နှာသာမပေးတဲ့ကြားက သွဲ့ရအောင်ယူပြီး အခု ဆေးကုမ္ပဏီ
တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ သူ ကိုကိုကို ချစ်ပေမယ့် မယုံရဲဘူးဖြစ်
နေတယ်လေး ညီမလေးကို ဖွင့်ပြောပြီးရင် အဘွားတို့ အန်တီလင်းတို့
ဆီမှာ လာတောင်းမယ်ပြောထားတယ်။ ညီမလေး ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကိုကိုရယ် ကိုကိုဆန္ဒဟာ ညီမလေးဆန္ဒပါပဲ။ တစ်ခါမှ မချစ်
ဖူးတဲ့ ကိုကိုတောင် ချစ်သွားတယ်ဆိုတော့ မမရတီထက် ချောလို့လား
ဟင်”

“တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆီပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ရတီနဲ့ယှဉ်ရင်

တော့ နန်းထွတ်ထားဘဝက အစစနိမ့်ကျပါတယ်”

“ကိုစွဲလို့ဆိုပြီး အပြင်အစာခဏထွတ်နေတာတွေက နန်းထွတ်
ထားအတွက် လှုပ်ရှားနေတာလား”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“နန်းထွတ်ထားဘဝက သနားစရာလေးနော်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ အန်တီလင်း သမီး သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ
က သူ့ကိုသိပ်နှိပ်တာပဲ”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

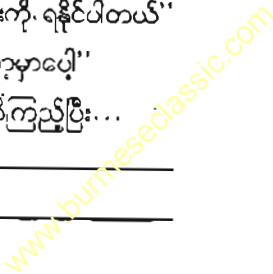
“ဆက်ပေးရမှာပေါ့။ သူက ညီမလေး သဘောမတူမှာစိုးနေ
တာ”

“ဘာမတူစရာရှိလဲ ကိုကိုရယ်။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ
အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ ကံအကြောင်းတရားတွေကြောင့် အနိမ့်အမြင့်တွေ
မတူညီကြပေမယ့် တစ်နေ့မှာသေရမယ့်သူတွေချည်းပါပဲ။ နန်းထွတ်ထား
ကို ညီမလေးနဲ့ တွေ့ပေးပါ ကိုကို။ မမရတီကိုတော့ အားနာသား
ကိုကိုရယ်”

“ရတီက ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့
သူပါ။ သူ့အနေနဲ့ ကိုကိုထက်သာတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ရနိုင်ပါတယ်”

“ကိုကိုမချစ်တော့လည်း ဒီလိုပဲ ပြောတော့မှာပေါ့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ငြိမ်နေတော့ နူးညံ့ဘုံ ပြုံးစိမ်းကြည့်ပြီး...

ချစ်သူ

“ကိုကိုကို မေးစရာတစ်ခုရှိလာပြီ”

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“ဒီနားကို အတင်းပြောင်းလာတာ နန်းထွတ်ထားကြောင့်လား”

“ဟာ... အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ ဒီရောက်မှ သိကြတာ”

“မသိပါဘူး။ အခုမှ အဲဒီအတွေးဝင်လာလို့ပါ”

“ပြောင်းလာတဲ့နေ့ကတည်းက သူနဲ့ကိုကိုတွေကြတာ။ ဒီတုန်းကတော့ ကောင်းကောင်းတွေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ဖြစ်ပြီးတွေ့ကြတာ”

“ကိုကိုတို့ဇာတ်လမ်းကြတာ ဘုန်းဘောက်ပေါ့”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဒီတုန်းက နန်းထွတ်ထားနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုကို တစ်ယောက်တည်းသာ တွေ့ပေတော့ ညီမလေးတော့ အိပ်တော့မယ်”

“သူ့ကို ဖုန်းဆက်မယ် ပြောထားတယ် ညီမလေးရဲ့။ တီဗွီလည်း ပြီးပြီ။ ဟိုနစ်ယောက်လည်း အိပ်တော့မှာ”

ညီမလေး အိပ်ဖို့လောဆော်ပြီး ရှေ့ကလွှားတော့ မိဆွေးနဲ့ သေးသေးလည်း နောက်ကပါသွားသည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ အိပ်ရာပေါ် လှဲလျက်က တော်တော်ကြီးကြားမှ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“အားလုံးအိပ်နေကြပြီလား”

“အင်း”

“နန်းထွတ်ထားကရော ဘာလို့မအိပ်သေးတာလဲ”

“အပြုစားခံထားရလို့ မအိပ်သေးတာ”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲမသိဘူးနော်”

“မသိတော့ပါဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဖုန်းထဲကနေ ရယ်လိုက်တော့...

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းကိုချစ်တယ် နန်းထွတ်ထားရယ်”

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“တကယ်ပြောတာ ညီမလေးကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ လူကြီးညီမက ဘာပြောလဲ”

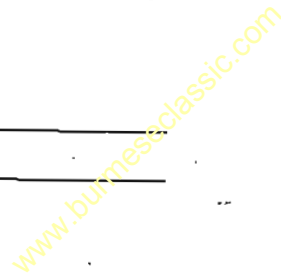
“ညီမလေးကလည်း ကိုကို့သဘောတဲ့ နန်းထွတ်ထား မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့ လူကြီးရဲ့”

သူမ အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ လိုက်လိုက်လဲလဲပြောနေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ သနားသွားသည်။

“ညီမလေးကလေး နန်းထွတ်ထားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့”

“ထွတ်ထားလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား။ အိမ်ကလူတွေ အားလုံးနဲ့ နိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မလာရဲဘူး”

“ဒါဆို ညီမလေးကို ခေါ်လာခဲ့ရမလား”

“အဲဒီလိုလည်း မခေါ်လာပါနဲ့၊ အားနာစရာကြီး”

“ဒါဆို နန်းထွတ်ထား အလုပ်ဆင်းရင် တို့လာခေါ်မယ်၊ ဆိုင် လိုက်ခဲ့လေ၊ အတူတူပြန်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါ့မလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ထွတ်ထား ရုံဆင်းရင် ကားဂိတ်က စောင့်နေမယ်နော်”

“အင်းပါ”

“ဒါပဲနော်”

“ဂွတ်နိုက်နော် နန်းထွတ်ထား”

ထွတ်ထား အင်းလို့ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တော့ သူ ဖုန်းပိတ် သွားမှ ဒီဘက်က ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

ထွတ်ထားချစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ညီမလေးကို တွေ့ရမှာ ရင်တွေခုန်နေ သည်။ လူကြီး ကားမောင်းရင်း ထွတ်ထားကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။

လူကြီးလည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတော့ ထွတ်ထားနေလို့မရှာ...

“လူကြီးညီမက ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဘာလဲ မင်း မယုံဘူးလား”

“ဟိုလေ... လူကြီးကလည်း စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ ထွတ်ထား စိုးရိမ်လို့ပါ”

“မင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာသိလို့ စကားမပြောတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ထွတ်ထားစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာတော့ အမှန် ပဲ”

“ညီမလေးနဲ့တွေ့တော့ သိရမှာပါ”

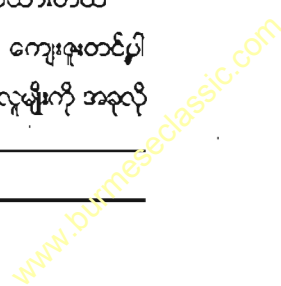
လူကြီး ညီမ နူးညံ့ဘုံသည် လူကြီးပြောသလိုပဲ ထွတ်ထားကို ဆွေတာနဲ့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ကြိုဆိုပြီး ထွတ်ထားကြောင့် သူမ အိမ်ကို လူမျိုးကြီးဘဝက ကျွတ်သွားတာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ထက်ကိုမလွတ်တမ်း ကိုင်ထားသည်။

“ထွတ်ထားလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ထွတ်ထား ဘာမှအားမယ့်နဲ့၊

ထွတ်ထားကို မြင်မြင်ချင်း ညီမလေးလို့ပဲ သဘောထားတယ်”

“ထွတ်ထားကို အခုလို နွေးထွေးတဲ့ နူးညံ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ

သော် နူးညံ့သဘောကောင်းတာသိပေမယ့် ထွတ်ထားလို့လူမျိုးကို အခုလို

ကြီးဆိုလိမ့်မယ် မထင်ဘူးလေ"

"ဘာလို့မထင်ရတာလဲ ထွတ်ထားရဲ့၊ ကိုကိုချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟာ နုည့်ချစ်တဲ့သူပါပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နုည့်ရယ်"

"လာ... ထွတ်ထားကို နုည့်တစ်ဆိုင်လုံး လိုက်ပြမယ်"

နုည့်သည် မကြာခင်မှာဘဲ သူမအစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီး ဦးမီးတော့မယ့် ပုံစံနဲ့ ထွတ်ထားကို တစ်ဆိုင်လုံးရှိ ဖွဲ့စည်းတွေ့လိုက်ပြသလို အရောင်းစာရေးမလေးတွေ၊ မန်နေဂျာ၊ စာရေးစစ်၊ ကွန်ပျူတာကိုင်သူတွေအားလုံးကို လခဘယ်လိုပေးကြောင်းကအစ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြသည်။

လူကြီးကတော့ ကျေနပ်သော အပြုံးတွေနဲ့ နောက်ထပ် တကောက်ကောက်ပါလာသည်။ ထွတ်ထား ကိုယ့်အခြေအနေတော့ မေ့ပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ ထွတ်ထားဘဝမှာ သူ့များအိမ်မှာ အနိမ့်ဘဝနဲ့နေလာခဲ့ရပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဘာတစခုမှ မရှိခဲ့ပါ။

လူကြီးလိုလုံမျိုးနဲ့ ဖူးစာဆုံပေးတဲ့ ဖူးစာရေးနတ်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် မေတ္တာပို့နေမိသည်။

လူကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကလည်း လိုက်လံလှည့်လည်လို့လှည့်လည် သဘောတူတယ်ဆိုတော့ ထွတ်ထားဘာဝမှာ ကံကောင်းခြင်းပေးရောက်လာတော့မယ့်အစဖြစ်သည်။

ထွတ်ထား ပျော်တယ် လူကြီးရယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။

ပြန်တော့ နုည့်က ထွတ်ထားကို သူမအစ်ကိုနဲ့အတူ ရှေ့ခန်းမှာ အတင်းထိုင်ခိုင်းပေးမယ့် ထွတ်ထားက နုည့်နဲ့စကားပြောချင်ကြောင်း အကြောင်းပြကာ နောက်မှာပဲ အတင်းထိုင်ခဲ့သည်။

"ထွတ်ထားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်"

"၂၅နှစ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ၇ ရက်နေ့က ပြည့်သွားပြီ"

"ဒါဆို ထွတ်ထားက နုည့်ထက် တစ်လပဲကြီးတာပေါ့၊ နုည့်က နောက်လ ၈ ရက်နေ့ ၂၅ နှစ်ပြည့်မှာ၊ ထွတ်ထားက အရမ်းနုတော့"

"နုည့်က ပိုချောတာပါ" ချဉ်း ခြံတံခါး နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြတော့ လူကြီး စပ်ပြီ။

"အဟမ်း... အဟမ်း" နကော့ပြီး အိမ်ထဲ

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့" ကား ရပ်ထားသည်။

"မဖြစ်ပါဘူး"

"ကိုကို ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကို လှမ်းပြသည်။ တော့လောက် လက်ထပ်ကြမှာလဲ"

"မေးနေပြီလေ နန်း၊ ထွတ်ထားက ညည်းတူမနှစ်ယောက်က

"အဟင်း... စောပါသေးတော့ ထွတ်ထားကို ဘာကျွေးမလို့စောင့်ကြောသေးဘူး"

"ခင်ဗျားကသာ စောနေ၊ ကျုပ်က ၃၀ ကျော်နေပြီနော်"

"ကိုကိုကလည်း သဲပြီ"

"နုညှပ်ပဲ ကြည့်ပြောပါဦး"

"မင်း အမျိုးမျိုးမပြောနဲ့နော် နန်းထွတ်ထား"

"ထွတ်ထား ဘာပြောလို့လဲ လူကြီးရဲ့"

"နေ... နေပါဦး၊ နုညှပ်အစ်ကိုကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

"လူကြီးလို့လေ"

"ဟာကွာ... ချစ်သူမဆန်လိုက်တာ တို့အစ်ကိုက ဒီလာဘ်

သို့လျှောက်ပါဘူး၊ မသကာ ကိုကိုခေါ်ရင် တော်သေး"

ပြောပြသည့်ခေါ်ချင်ပါဘူး"

လူလေးပဲ ကြည့်ပြောပါတော့"

တကောက်ကော့၊ ကိုကိုကလည်း နန်းထွတ်ထားပဲ ခေါ်တယ်"

မေ့ပြီး ကျေနပ်နေမ"

ဘဝနဲ့နေလာခဲ့ရပြီးပါဘူး၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို အဖျားစွတ်ပြီး မြတ်မြတ်

လူကြီးလို့လူနဲ့ဟာကို"

ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ စိတ်ပါရမှာလဲ"

လူကြီးရဲ့ တစ်ဦးတံ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ဒါတောင် မသိဘူး

လဲ့လဲ့ကို သဘောတူတယ်ဆိုလေပြီး"

ရောက်လာတော့မယ့်အစဖြစ်သည့်ရင်းတစ်ဖက်က ခေါင်းကုပ်သလို

နှုတ်နာကလည်း စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေသည်။

"ထွတ်ထားလည်း လူကြီးလို့မခေါ်ရဘူးနော်၊ ကိုကိုလို့ခေါ်"

နှစ်ယောက်သား စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေကြတော့ နုညှပ်ဘုံ နှုတ်ခမ်းစု

ထိုက်ပြီး...

"ဒါပဲနော်၊ နုညှပ်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်လုံး နုညှပ်ပြောထားသလိုပဲ

ခဲရမယ်"

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါလုပ်နေသည်။

"ရပြီ၊ ထွတ်ထား ဒီကပဲ လျှောက်သွားတော့မယ်"

ထွတ်ထား ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းသွားတော့

လူကြီးနဲ့ နုညှပ် ကားပေါ်မှကြည့်နေသည်။ ထွတ်ထား လက်ပြပြီး ခြံတံခါး

ဖွင့်ခင်းသွားမှ သူတို့ကားလေး ခြံထဲမောင်းဝင်သွားသည်။

ထွတ်ထား အရမ်းကိုကျေနပ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ရင်ကိုကော့ပြီး အိမ်ထဲ

ထည့်ခဲ့သည်။ ပေါ့တီကိုအောက်မှာ ကိုကိုထူးတို့ကား ရပ်ထားသည်။

"ဟော... ဟိုမှာ လာပါပြီ"

ကိုကိုထူးမိန်းမ မမည်း သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြသည်။

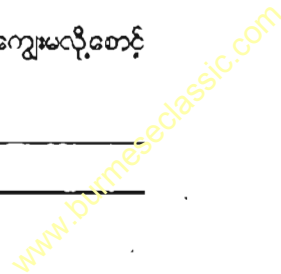
"ကိုကိုထူးတို့ ရောက်နေကြတယ်"

"ရောက်နေတာကြာပြီ ပြန်တော့မှာ ညည်းတူမနှစ်ယောက်က

ညည်းကိုတွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတာ"

"ဟာ... သမီးတို့ အန်တီထွတ်ထားကို ဘာကျွေးမလို့စောင့်

ထားလဲ"

“အန်တီထွတ်ထားကို အာလူးကတ်သလိပ်ကြော်ခိုင်းမလို့
စောင့်နေတာ”

“ဟေ့”

အားလုံးတိုင်းရယ်ကြတော့ ထွတ်ထားလည်း ရယ်လိုက်ပြီး...

“မနက်ဖြန်ကို ကြော်ပေးနော်၊ သမီးတို့ ဒီနေ့တော့နောက်ကျ
နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခဏကြာတော့ ကိုကိုထူးတို့မိသားစု ပြန်သွားကြသည်။

“ငါ့မြေးတွေဖြစ်တွေပြန်သွားတော့လည်း ပျင်းကျန်ခဲ့တာပဲ”
အဘွား ပြီးလိုက်တော့ အန်တီလင်း ပြုံးနေသလို ထွတ်ထား
လည်း ပိန်မကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြကာ ရေချိုးဖို့အတွက် အပေါ်တက်လာခဲ့
သည်။

* * *

အခန်း(၁၃)

မနက်ဖြန်သည် ရှင်းသန့်ဘုံတို့ မိခင်ဆုံးတာ ၁၅ နှစ်ပြည့်မှာ
မို့ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ပြီး သက်န်းကပ် အလှူလုပ်မှာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့
ဈေးဝယ်ချက်ဖြုတ်ကြမှာမို့ ဆိုင်လည်းပိတ်လိုက်သည်။ ရှင်းသန့်ဘုံတို့
မိခင်သည် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက အနည်းဆုံးတစ်လတစ်ခါ
တော့ အလှူလုပ်သည်။

အလှူလုပ်တိုင်းလည်း ဘုန်းကြီးတွေကို ဟင်းမျိုးစုံနဲ့ ဆွမ်းကပ်
ကာ လူတွေကိုလည်း ထမင်းကျွေးတာပဲ သဘောကျသည်။ ဒါကြောင့်
လည်း ရှင်းသန့်ဘုံတို့ မောင်နှမသည် အလှူအတန်းလုပ်လျှင် ဘုန်းကြီး
ဆွမ်းကပ်ပြီး လူတွေကို ထမင်းကျွေးတာများသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ဆိုင်က ဝန်ထမ်းအားလုံး သုခဘုံရိပ်ငြိမ်သို့ ကူညီရန် ရောက်နေကြသည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆူညံချက်မြှုပ်နေကြ သည်။

နန်းထွတ်ထားကိုလည်း အလှူနေ့မှာ အလုပ်နားဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်လောက်ကတည်းက ကြိုပြောထားသလို မနေ့ကလည်း ညီမ လေးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာပြောထားတဲ့အတွက် နန်းထွတ်ထားက လည်း ကတိပေးထားပြီးပြီ။

အဘွားတို့ အန်တီတို့ကိုလည်း တစ်အိမ်လုံးလာခဲ့ဖို့ သေသေ ချာချာဖိတ်ထားပြီးတဲ့အတွက် ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်နေ သည်။

နန်းထွတ်ထားနဲ့ကိစ္စကို တစ်အိမ်လုံး မသိကြသေးပါ။ မနက် ဖြန်မှ နန်းထွတ်ထားကို သည်သည်လှုပ်မယ့် ရှင်းသန့်ဘုံ အိမ်ကလူတွေ သိပြီး တအံ့တဩဖြစ်ကုန်အောင် ညီမလေးနဲ့တိုင်ပင်ကာ မသိဟန် ဆောင်နေသလို သူတို့အားလုံးထင်ထားတဲ့ ရတီနဲ့ကိုပဲ ဟုတ်သလိုပဲ ဟန်နဲ့နေပြလိုက်သည်။

နန်းထွတ်ထား အလုပ်ဆင်းရင် သွားကြိုမှာမို့ ရှင်းသန့်ဘုံ ရေချိုးဖို့ အပေါ်တက်ခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်တွင် ဒီအိမ်က မောင်ထိန်တို့ တင်မဟုတ် ရတီတို့ သားအမိတွေပါ သိသွားပြီး သူ့အလိုလိုနောက် ဆုတ်သွားမှာကိုလည်း တွေးပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

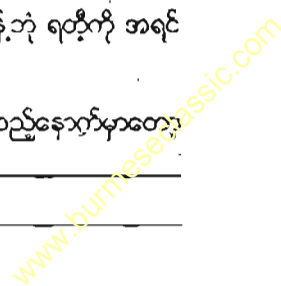
အန်တီမြသည် သူမ၏သမီးရတီကို ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ သဘောတူ ပေးစားချင်တာသည်မှာ တစ်နေ့တခြား သိသာလာအောင် သုခဘုံအိမ် ကိုရော ဆိုင်ကိုရော ချောင်းပေါက်အောင်ရောက်လာပြီး စားစရာတွေ လက်ဆောင်တွေ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ပေးတတ်သည်။

ရတီကို ချစ်လို့မရတဲ့အပြင် ကိုယ်ရည်ရှယ်ထားတဲ့သူကလည်း နှိုနေတဲ့အတွက် မနစ်နာစေချင်တာ ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့ တကယ့်စေတနာပင် ဖြစ်သည်။ ရတီကတော့ ရှင်းသန့်ဘုံလိုလူမျိုးကို ငြင်းမယ့်ပုံမပေါ်ပေ မယ့် ဒီလောက်အထိ သိသာအောင်တော့ လာချင်ပုံမရအောင် သူမ မျက်နှာသည် အထင်သေးမှာ စိုးရွံ့နေပုံရသည်။

ဒါပေမဲ့ ရတီတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်လုံးသည် မိခင်ဖြစ်သူ အန်တီမြကို အလွန်အမင်းကြောက်ရတဲ့အပြင် တစ်အိမ်လုံးသည် အန်တီ မြ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ ရတီလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ရှင်းသန့်ဘုံ ငြင်းနိုင်စရာ ငြင်းရက်စရာမရှိပါ။

နန်းထွတ်ထားဆိုတဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သာ မတွေ့ခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် သူမအကြောင်း မသိခဲ့ရင် အခုလောက်ဆို ရတီနဲ့ချစ်သူတောင် ဖြစ်နေလောက်အောင် ရှင်းသန့်ဘုံ ရတီကို အရင် ဆုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

နန်းထွတ်ထားကို သနားချစ်နဲ့ချစ်သွားပြီးသည့်နောက်မှာတော့

ရာတီကို အားနာလာသလို အန်တီမြကိုလည်း ဘယ်သူမှမရင်မိခင် မမျှော်လင့်စေချင်တော့ပါ။

“အစ်ကိုကြီး ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

သေးသေး တံခါးကိုထုပြီး အော်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ သေးသေး”

“ဟိုဘက်ခြံက အဘွား”

ရှင်းသန့်ဘုံ အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီး...

“ဘယ်ခြံကအဘွားလဲ”

“အဘွား ဒေါ်မြချယ်လေ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းကုပ်လိုက်ပြီး...

“ရတီ ပါသေးလား”

“မပါဘူး အစ်ကိုကြီး သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာတစ်မျိုးကြီးလဲ”

သေးသေးနဲ့အတူ အောက်ဆင်းရင်း စပ်ဖြူမေးလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“တော်လိုက်တံ သေးသေးရယ်”

သေးသေးခေါင်းလေးကိုပုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

“စားပြီးပြီလား အန်တီ”

ရှင်းသန့်ဘုံ နှုတ်ဆက်ရင်း အန်တီမြနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ အန်တီမြသည် သေးသေးပြောသလို မျက်နှာထားက ခါတိုင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မဟုတ်ဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသည်။

ညီမလေးမျက်နှာလည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး အန်တီမြကို တစ်လှည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

“ပြီးပါပြီကွယ်”

“မနက်ဖြန်အလှူအတွက် လာဖိတ်တော့ အန်တီမရှိဘူး”

“အိမ်က ပြန်ပြောပါတယ်”

အန်တီမြသည် တကယ့်ကို ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပြီး တစ်ခုခုကိုလည်း ထိန်ချန်ထားပုံနဲ့ မအီမလည်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ကိစ္စတစ်ခုခုများ ရှိလို့လား အန်တီမြ”

“ဆိုပါတော့ကွယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးသည့်နောက် အန်တီမြ မျက်နှာသည် ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမှိုင်းပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမြ”

ညီမလေးလည်း စိတ်ဝင်စားနေပုံရအောင် ရှင်းသန့်ဘုံ မေးဆိုက်တော့ ခေါင်ညှိတ်ပြုပြီး နားထောင်နေသည်။

“မောင်ရှင်သန့်ဘုံနဲ့ မလင်းအေးတူမ ဘယ်လိုအခြေအနေထိ နဲ့နေပြီလဲ”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်ထားတဲ့အတွက် ရှင်းသန့်ဘုံ အံ့ဩသွားသည်။

“နန်းထွတ်ထားကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မလင်းအေးတူမက သူပဲရှိတာပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ နန်းထွတ်ထားက မကြာခင် လက်ထပ်တော့

မှာပါ”

“ဘယ်လို”

အန်တီမြ အရမ်းကို အံ့ဩသွားပုံရအောင် မျက်လုံးကြီးပြုံး ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနဲ့ မယုံသလို ပြန်မေးရင်း ကြောင်ကြည့်နေ သည်။

“အန်တီမြ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှကြတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတယ်”

“မောင်ရှင်းသန့်ဘုံ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“နန်းထွတ်ထားအကြောင်း မဟုတ်လား အန်တီ”

“အေးလေ”

“ထွတ်ထားက ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“နဲ့ညှို့ကော သိတယ်လား”

“ထွတ်ထားနဲ့ သိတယ်လို့ မေးတာလား။ ဟုတ်ကဲ့ ထွတ်ထားနဲ့လည်း ရင်းနှီးတယ်။ ကိုကိုနဲ့ထွတ်ထား မကြာခင်လက်ထပ် ကြတော့မှာလည်း သိတယ်”

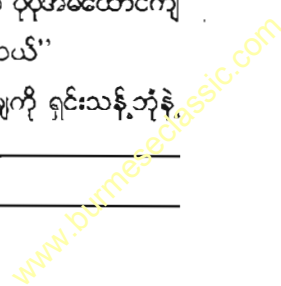
“ဘယ်လိုကွယ်”

“နေပါဦး အန်တီမြ၊ စောစောက ညီမလေးမေးသလို နန်းထွတ် ထားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက မလင်းအေးတူမပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမရှိ လို့ သနားပြီး ခေါ်ထားတာပါ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ အစ်မအိမ်ထောင် ကျသွားလို့ မလင်းအေးက သူ့ပဲအနားမှာရှိလော့ နည်းနည်းအားပေး ထားတာ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်မလေးက မိဘမရှိတဲ့တစ်ကောင်ကြောက် လေးပဲ။ မလင်းအေး သမီး ပိုပဲကိုက အန်တီသမီး အကြီးမနဲ့ အရမ်း ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ညီမဝမ်းကွဲပေမယ့် အကျင့်မကောင်းလို့ဆိုပြီး နှိမ်ထားတာ၊ တစ်ခါမှအကောင်းမပြောသလို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ထားတာ”

“မလင်းအေးအမေ ဒေါ်အေးမိရှိလို့ ငိုကောင်မလေး အနေ ချောင်နေတာ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘွားကြီးကိုလည်း မလင်းအေးက မအေးဖြစ် နေလို့သာပါ။ ပိုမိုဆို ရစရာမရှိအောင်ပြောတာ၊ အခု ပိုမိုအိမ်ထောင်ကျ သွားတော့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ထောင်နေကြတယ်”

အန်တီမြ တောက်လျှောက်ပြောသွားသမျှကို ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့

နုည့်ဘုံ နားထောင်နေပြီး စကားဆုံးတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

အန်တီမြ သူမပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေအတွက် ကျေနပ်သွားပုံနဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အန်တီက မောင်ရှင်းသန့်ဘုံတို့ ဒီအကြောင်းတွေ မသိသေးဘူးဆိုတာ သိလို့ လာပြောတာပါ။ သမီး နုည့်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ ရောက်တာမှ တစ်လကျော် ခိုသေးတယ်။ လက်ထပ်ဖို့အထိတောင် စီစဉ်နေပြီဆိုကတည်းက ဒီကောင်မလေး ဘယ်လောက်လည်သလဲဆိုတာ တွေးလို့ရပါတယ်။ သမီးနုည့်ဆို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေလက်ထပ်ဖို့ မပြောနဲ့ အဖြေတောင်ပေးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

“အန်တီ အရမ်းအံ့ဩတယ်ကွယ်။ မောင်ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ဒီကောင်မလေး တွဲနေတာ ပြောသံကြားသလို အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့လိုက်တော့ အရမ်းကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်။ မိဘမရှိတဲ့ မင်းတို့ မောင်နှမကိုလည်း ကိုယ့်သာသမီးတွေလို ချစ်တဲ့အတွက် သတိပေးချင်တယ်လေ။ ဒီကောင်မလေး ရှင်းသန့်ဘုံလို လူကို အပိုင်ကပ်မှာ တွေးထားတဲ့အတိုင်း အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးနေတော့ သူ့ရဲ့အရည်အချင်းကိုလည်း တော်တော်လေးချိုးကျူးမိပါတယ်။”

“ကိုယ့်သမီးမို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မောင်ရှင်းသန့်နဲ့ သမီးလေးတို့ ဒီလောက်ရင်းနှီးကြတာ သမီးလေး မောင်ရှင်းသန့်ကို

စကားတောင် ဆယ်လုံးပြည့်အောင် ပြောဖူးလို့လား။ အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ အန်တီလာရင် အတင်းခေါ်လို့သာ လိုက်ရတာ။ သမီးလေးက လိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲကွယ်။ မောင်ရှင်းသန့် ပြင်သင့်တာ ပြင်ရအောင်ပါ။”

“ဗျာ... အန်တီ၊ ဘာကိုပြင်ရမှာလဲ အန်တီ။”

“မောင်ရှင်းသန့်နဲ့ မလင်းအေးတူမအကြောင်းကို ပြောတာလေ။”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်နဲ့ နန်းထွတ်ထားကိစ္စက ဘာပြင်စရာရှိလို့လဲ။”

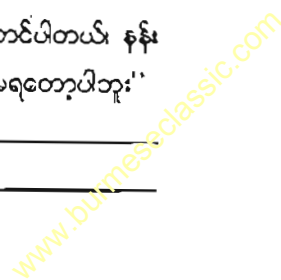
အန်တီမြ မျက်နှာမဲ့ရာမှ ချက်ချင်းပင် တင်းမာခက်ထန်သွားပြီး...

“မောင်ရှင်းသန့်က အန်တီကို မလိုတမာလာပြောနေတယ် ထင်လို့လား။”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး အန်တီ။”

“ဒါဆို မင်းပြောတဲ့သဘောက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ အန်တီက စေတနာနဲ့ အားတက်သရော ပြောတာတောင် မယုံတဲ့ပုံစံနဲ့ လုပ်ပြနေတယ်။”

“စေတနာနဲ့လာပြောတဲ့ အန်တီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နန်းထွတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စက ပြင်လို့မရတော့ပါဘူး။”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ”

အန်တီမြ စောင့်ခနဲ ထရင်ကာ အသံကျယ်ကျယ် မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ ပြောပြီး...

“အန်တီကို ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ မတာသလို ညီမလေးလည်း လိုက်ကြည့်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပန်းတွန်ပြလိုက် သည်။

“အန်တီမြလို လူမျိုးက ဒီလိုလာပြောတာ ကိုကို မအံ့သြဘူး လား”

“အံ့သြလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“တကယ်ဆို သမီးသုံးယောက်မွေးထားတဲ့ အန်တီမြမှာ ကိုယ် ချင်းစာစိတ် ပိုရှိရမှာ ထွတ်ထားကိုပြောလိုက်တာများ ရစရာတောင် မရှိဘူး”

“ဒီတော့ နန်းထွတ်ထားအပေါ် ညီမလေး စိတ်ထားပြောင်း သွားလား”

“ဟင့်အင်း... ကိုကို ပြောင်းသွားရင်တောင် ညီမလေးက ရန်တွေမလို”

“ကိုကိုညီမလေးကို ဒါကြောင့်ချစ်တာ”

ညီမလေး ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းထိုးပြီး...

“ကဲပါ။ ထွတ်ထားကို သွားကြိုဖို့ မင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ မဟုတ် သား”

“သိပ်အလိုက်သိတဲ့ ကောင်မလေး”

“အား... နာတယ်”

ညီမလေးပါးကို ချစ်စဖွယ် လိမ်ပြီး အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ခိုင်ထဲမှာ ရှင်းသန့်ပေါ့ပါးပြီး တစ်ခုခုကို ကျေနပ်သွားသလို ခံစားရ သည်။

နန်းထွတ်ထားရယ် မင်းကို တို့ သိပ်သနားသလို မြန်မြန်ဆန် ဆန်ပဲ လက်ထပ်ချင်ပြီ။ တို့ အချစ်ကို မင်းမယ့်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ဆိုအောင် ရှင်းမပြတ်တာတော့ တို့နဲ့ အားနည်းချက်ပဲနေမှာပါ။ ဒီပေမဲ့လေ တို့ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၄)

“နေကြပါဦး၊ နေကြပါဦး”

ထွတ်ထား အဘွားနဲ့အန်တီတို့ လူကြီးတို့အလှူကိုသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေစဉ် ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုဝင်လာမှန်းမသိတဲ့ မမရဲ့ မြူတူးပြတ် အော်လိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ငိုးကြီးပစ်သံကြီးကြားလိုက်သလို ကြောက်လန့်သွားသည်။

ညကတင် ပိန်မက အန်တီလင်းရှေ့မှာ ပြောင်သလိုလိုနဲ့-

“မမထွတ်ထား တစ်နေရာရာသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးပြီဆို မမ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ရောက်လာတတ်တယ်နော်”

“ဒီတစ်ခါရောက်လာရင်လည်း ငါ့မြေးကိုတော့ ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်သွားရမှာပဲ”

အဘွား အားနဲ့မာန်နဲ့ပြောတော့ အန်တီလင်းမျက်နှာပျက် သွားသည်။ ဇောဇောဖြစ်တတ်တဲ့ ထွတ်ထားလည်း ကြောက်နေမိသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး အဘွားနဲ့ထွတ်ထား အန်တီလင်းကို ဧည့်ခန်းမှာစောင့်ရင်း ဒီတစ်ခါတော့ မမပိုမလာနိုင်တော့တဲ့အကြောင်းတောင် ပိန်မနဲ့ ပြောနေကြသေးသည်။

အဘွားနဲ့ ပိန်မသည် ထွတ်ထားကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးမဆုံးရှိုက်နေသည်။ တစ်ခါမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ လှရာရာလေးတွေ မဝတ်ဘူးတဲ့ ထွတ်ထားသည် လူကြီးတို့အလှူရှိတာသိတော့ ကုမ္ပဏီက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လိုက်ဝယ်ဖေးတဲ့ အကူနဲ့စကားသည် ထွတ်ထားနဲ့ အရမ်း လိုက်ပေမယ့် နေရတာ ရှိုးတိုးရုန်းတန်းဖြစ်နေသည်။

ထွတ်ထားကို ကြည့်ပြီး အဘွားနဲ့ပိန်မ ချီးကျူးနေစဉ် မမပို ရောက်လာပြီး အော်လိုက်တော့ ပိန်မ တိုးတိုးလေး...

“သေခဲဦးမယ်၊ ပြဿနာမကြီးတော့”

လို့ ပြောသလို အဘွားကလည်း-

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ မသိဘူး”

ပြောလိုက်တော့ မမပို ထွတ်ထားကို တအံ့တဩကြည့်နေရာမှ အဘွားဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့...

“အဘွား... ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲလို့ ပြောတာ”

“နေပါဦး အဘွား၊ ပိုပိုကိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်မရဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန်အေး၊ ညည်းကို ဘာကြည့်မရစရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ဒါဆို အခု ဘာစကားပြောတာလဲ”

မမပို မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ အော်သလို အဘွားနားလျှောက်သွားပြီး ပြောနေတာသည် အဘွားကိုတစ်ခုခုပြန်လုပ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ထွတ်ထား တင်ဆန့်ဖြစ်သွားပြီး အဘွားကိုတစ်ခုခုလုပ်ရင်တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ထွတ်ထား တစ်ခုခုပြန်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။

“အောင်မလေး မိပိုရယ်၊ ဘာလဲ ငါ့ကိုတောင် ပြန်လုပ်တော့မလို့လား”

အဘွား အသံတုန်တုန်နဲ့ ပြန်မေးသလို ထွတ်ထားနဲ့ပိန်မလည်း အခြေအနေကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါဘူး၊ လုပ်လည်းမလုပ်ရဲပါဘူး၊ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ မိပို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အန်တီလင်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမှ အားမနာစွာ လွှားခနဲ အနားရောက်လာပြီး မမပိုကို မေးနေသလို အဘွားနဲ့ ထွတ်ထားတို့ကိုလည်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

မမပိုသည် ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို အဘွားကို အံ့ကြိတ်ကြိတ်

တာ တစ်ခုခုလုပ်ချင်တာ မလုပ်ရတဲ့အတွက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ဒေါသတွေဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့... မိပို နင့်အဘွားကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ၊ ညည်းပုံစံကို ပြင်လိုက်စမ်း”

“မေမေက ဘာသိလို့လဲ၊ ပိုပိုကို စွတ်ပြောနေတာပဲ”
မမပိုရဲ့ ဒေါသသည် အန်တီလင်းဖက် လှည့်သွားသည်။

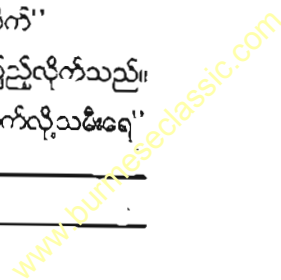
“ညည်းအသံနဲ့ပုံစံကို အခုပြင်စမ်း ပိုပို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းအဘွားအေ ငါ့အမေကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြောစရာမလိုဘူး”

“အေးပေါ့၊ အခုတော့ ပိုပိုဆိုတဲ့ ကောင်မကြီးပဲ မိန်းမရိုင်းကြီးနဲ့မဆိုးကြီးဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ ဘာကစဖြစ်တာလဲဆိုတာကိုလည်း မေမေအရင်မေးပါဦး၊ ကိုယ့်အမေအိမ်လာတာတောင် အားလုံးကို ကြောက်နေရသေး”

မမပိုသည် အန်တီလင်း တကယ်ဒေါသဖြစ်နေတော့ လေသံတာ ဟန်ရော ပျော့သွားတဲ့အပြင် တဟီးဟီးနဲ့ ငိုချလိုက်သည်။

“အေး... အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့အမေက ဘာပြောလို့လဲ၊ ငါ့အမေပေါ့”

“ဘာပြောလဲဆို မေမေအမေပဲ မေးကြည့်လိုက်”
အန်တီလင်း ချက်ချင်းပင် အဘွားကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ မသိဘူးလို့ ငါပြောလိုက်လို့သမီးရေ”

တွေ့တယ်ဟုတ်လား ပိုပိုကို မေမေအာမေပြောတာလေဆိုတဲ့ မျက်နှာဘေးနဲ့ မမပို အန်တီလင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်လေ၊ ညည်းလာရင် တစ်ခုခုဖြစ်လာတာပဲ လွန်းလို့ ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲလို့ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ... မေမေကပါ ပိုပိုကို ပြဿနာမကြီးတစ်ယောက်ပဲ ထင်နေပြီကို”

“ဒီမှာ မပို ညည်း ငါ့ကိုငေါ့တာတွေ ရိတာတွေ လာမပြောနဲ့ အခု ညည်းလာတာ ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလဲပြော ငါတို့အလှူသွားစေ ရှိလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီအလှူကိစ္စကို ပြောမလိုဘဲ ထာ တာပါပဲ၊ ဘာမှတောင်မပြောရသေးခင် အဘွားကစီးပြောလိုက်တော့ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ အဘွားက ဒီကောင်မနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်ပြော လည်း၊ သူ့ရင်ထဲမှာမရှိတော့ဘူး”

မမပိုသည် ထွတ်ထားရဲ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်ညှိုးထည့် တော့မတတ်ထိုးပြီးပြောတော့ အဘွားမျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့...

“ဒီလိုမပြောနဲ့ ပိုပို ညည်းပြောနေတဲ့ပုံက တခြားမြေးတွေ ငါ့ကို ရန်တိုက်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ အားလုံးဟာ ငါ့သမီးကဓမ္မာတွေ မြေးတွေချည်းပဲ”

“ပြောတာပါပဲ”

“အေးလေ... ညည်းက လူတစ်ဖက်သားကို အမြဲတမ်းမယုံ ကြည့်ဖြစ်နေတော့ အဘွားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ အဘွား မေမေရှေ့မှာပဲ ပိုပိုမေးမယ်၊ ပိုပိုနဲ့မိထွတ်ထား ဆယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ”

‘ငါ အတူတူပဲချစ်တယ်၊ ဒါအမှန်ပြောတာ၊ ညည်းက အားလုံး ညည်းစုံတယ်၊ ထွတ်ထားက မပြည့်စုံရှာဘူး၊ ဒါကြောင့် ထွတ်ထားကို အသနားပိုတာပဲရှိတယ်၊ ဒါကိုညည်းကလည်း အစ်မငါးကွဲတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးအပေါ်မှာ ဖေးဖေးမမလေးသာ ရှိခဲ့ရင် တို့မိသားစု မှာ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ မိပိုပို’

“ကဲ... ညည်းကြားပြီးဟုတ်လား ပိုပို၊ မေမေတို့ ဟိုဘက် အိမ်က မောင်ရှင်းသန့်ဘုံတို့ အလှူကို သွားမလို့ လိုက်မလား”

“မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်ရင်လည်းနေ၊ မေမေတို့ သွားဦးမယ်၊ လာ အမေနဲ့ ထွတ်ထား”

“နေဦး မေမေ၊ မိထွတ်ထား လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘယ်လို မိပို”

အန်တီလင်း နားမလည်လို့ ပြန်မေးသလို အဘွားလည်း မှတ်မှောင်ကုန်ကြည့်နေသည်။

ထွတ်ထားကတော့ အံ့ဩတာထက် တစ်ခုခုကိုသိလိုက်ကာ

ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို သိနေသည်။

“ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ၊ ထွတ်ထားကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ၊ ခိုင်းစရာရှိလည်း ပြန်လာမှသာ ခိုင်းတော့”

အန်တီလင်းသည် အဘွားပြောထားတဲ့အတွက် ဘာအကြောင်းမှမသိသေးတာတောင် ထွတ်ထားကို အလှူအိမ်ခေါ်မသွားရမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေပုံရသည်။

“ခိုင်းစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ အကြောင်းရှိလို့ တားတာ”

အဘွားနဲ့ ထွတ်ထား မျက်လုံးချင်ဆုံးသွားသလို အန်တီလင်း မမတို့တို့သားအမိလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။ မမတို့သည် ထွတ်ထားဖက်လှည့်ကာ...

“ညည်း ရှင်းသန့်ဘုံတို့ မောင်နမနဲ့ လုံးဝအရောမဝင်ပါနဲ့ အေး... ငါပြောတာကိုမှ နားမထောင်ရင် အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်နော်”

“ဘယ်လို ဘယ်လို မိမိ၊ ငါတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး ထွတ်ထားနဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံတို့က ခင်လို့လား၊ ထွတ်ထားကရော ဘာအရှက်ကွဲရမှာလဲ”

အန်တီလင်း မမတို့ကို နားမလည်သလိုမေးနေသလို ထွတ်ထားကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ ထွတ်ထား ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် နှုတ်ခွေနေပေမယ့် အဘွားကတော့ တစ်ခုခုပြောဖို့ တာစုနေသည်။

“ပြောပြမယ်လေ၊ ဒါကို ပြောပြချင်လို့ကို မိထွတ်ထား အလှူမသွားခင် အမှီလာခဲ့တာ”

အဘွား ထွတ်ထားကို ဘာမှမပြောဖို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သလို သူမကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာဘေးကို လျော့ချကာ...

“ပြောစမ်းပါဦး ပိုပို၊ အဘွား စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ဒီမှာ မိထွတ်ထား ရှင်းသန့်ဘုံကို ညည်းအထင်ကြီးပြီး အတင်းကပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

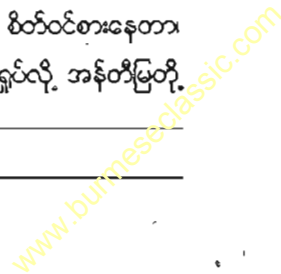
“အထင်ကြီးတာတွေ မကြီးတာတွေ ထွတ်ထား ဘာမှမသိဘူး မမပို၊ အတင်းကပ်နေတာကလည်း ထွတ်ထားမဟုတ်ဘူး ဦးရှင်းသန့်ဘုံ ဆိုတဲ့လူကြီးကသာ ထွတ်ထားကို အတင်းကပ်ပြီး ဇွတ်တရွတ်တွေလုပ်လို့ ခင်သွားကြတာ”

“ဘာ... ညည်းလိုလူမျိုးကို ရှင်းသန့်ဘုံလို လူမျိုးက”

မမတို့သည် ပြူးတဲ့မျက်လုံးကို ပိုပြူးပြကာ တအံ့တဩမေးနေသည်။ အဘွားကလည်း ဆက်သာပြောဆိုတဲ့ ထွတ်ထားတစ်ယောက် စည်းသာနားလည်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အရိပ်အကဲပြတော့ ဒီပွဲမှာ အပြတ်ချဖို့ အတွက် အားတွေပိုရှိလာသည်။

“ဟုတ်တယ် မမပို၊ ထွတ်ထားလည်း အရမ်းအံ့ဩနေတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ရှင်းသန့်ဘုံက ရတီကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သူတို့အိမ်ကလူတွေအကုန်သိတယ်၊ အခုညည်းဝင်ရှင်လို့ အန်တီမြတို့

ဒေါသဖြစ်နေသလို ရတီလည်း အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း မနေညက ငါ့ဆီကို အန်တီမြနဲ့ နဒီလာပြောပြသွားတယ်”

“အဲဒါတွေ ထွတ်ထားမသိဘူး မမပို၊ ဦးရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ထွတ် ထား မေတ္တာမျှနေကြတယ်၊ သူက ထွတ်ထားကိုလက်ထပ်ချင်နေပြီ ထွတ်ထားက ခေါင်းမညိတ်သေးလို့”

“ဘာပြောတယ်၊ ညည်းဖြစ်ချင်တာတွေကို စိတ်ကူးပြီး လျှောက် ပြောမနေနဲ့၊ ညည်းလိုလူမျိုးကိုလား လက်ထပ်မှာ၊ ရတီက ညည်းထက် အစစအရာရာသာတဲ့သူ၊ လက်ထပ်ဖွဲ့လက်ထပ် ရတီပဲ လက်ထပ်မှာပေါ့ အရူးမရဲ့”

“ဒါတော့ မမပိုထင်ချင်သလို ထင်လေ၊ ထွတ်ထား ပြောတာ တော့ ဘာတစ်ခုမှ အပိုပြောတာ မပါဘူး”

“ဪ... ညည်းပြောတဲ့ပုံဆို ငါကပဲ အပိုပြောသလိုဖြစ်မနေ ဘူးလား၊ ငါ... တောက်”

“မိပို တော်စမ်း”

“မေမေတူမ ပိုပိုကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာကို ပြောပါ”

“ငါ မေးမယ်၊ ညည်းဝင်မပြောနဲ့”

အန်တီလင်း မမပိုကို ဟန်ပြီး ထွတ်ထားဘက်လှည့်ကာ

“ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ညည်းနဲ့ မေတ္တာမျှနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ လား ထွတ်ထား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီလင်း”

“အန်တီလည်း မသိပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အန်တီ သတင်းကြားထားတာကတော့ မိပိုပြောသလို မမြဲချယ်သမီး၊ အငယ်ဆုံးမလေးရတီနဲ့ ကြားတာ”

“ထွတ်ထား၊ အဲဒါတွေ ဘာမှမသိပါဘူး အန်တီ၊ ထွတ်ထား အလုပ်အသွားအပြန် အမြဲလိုက်လာပြီး အတင်းလိုက်ပို့တယ်၊ ချစ်ခွင့် နဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့ကိုအဖြေပေးလိုက်တယ်၊ သူက အဘွားနဲ့အန်တီကို ခြားပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ လုပ်နေတာတောင် ထွတ်ထားခွင့်မပြု သေးလို့ပါ”

အန်တီလင်း တအံ့တဩနားထောင်နေပေမယ့် မမပိုကတော့ နှုတ်နှာတစ်ပြင်လုံး မွဲရွဲထားပြီး ထွတ်ထားပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဝမ်းနဲ့ မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

အဘွားကတော့ လောလောလတ်လတ် မမပိုနဲ့ ပြဿနာတက် ထားတဲ့အပြင် လူကြီးရှင်သန်ဘုံကလည်း ထွတ်ထားကို တကယ်ချစ်တာ ဆိုတဲ့အတွက် တစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲ ပြုံးဆုံတုံ့မျက်နှာကြီးနဲ့ ကြည့်နေ သည်။

“ရှင်းသန့်ဘုံသာ တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆို အင်မတန် ဝမ်း သာဂုဏ်ယူစရာပေါ့၊ ရှင်းသန့်ဘုံက အရမ်းချမ်းသာတာထက် မိန်းမ တို့လည်း ကင်းတယ်၊ စာနိတ္တလည်းကောင်းတယ်၊ အသောက်အစား

အဖျော်အပါးလည်း မရှိဘူး။ မမြဲချယ်လို့လူမျိုးကတောင် သားမက်တော် ချင်တယ်ဆိုကတည်းက ရှင်းသန့်ဘုံ အရည်အချင်းကို ခန့်မှန်းလို့ရမိ တယ်။

“ဟုတ်တယ် သမီး အမေကတော့ ရှင်းသန့်ဘုံဟာ မြေးလေး ထွတ်ထားအတွက် အသင့်တော်ဆုံး မဟာတံတိုင်းကြီးမို့ သဘောအရန် တူတယ်။ ကောင်လေးကလည်း ထွတ်ထားကို မေတ္တာရှိနေကြောင့် အမေ ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်။ တခြားကိစ္စတွေကိုတော့ အမေ မသိဘူးမပိုလေ”

အဘွားသည် သူ့အတွက်ခွင်(ဝှင်)ရသွားတာနဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ဖိပြောတော့သည်။

‘ရှင်းသန့်ဘုံက တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆို သမီးတို့ဘက်က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံရမှာပါ။ ဒီတော့ နောက်ရက် အေးအေးဆေးဆေးလောက်ကျရင် ကောင်လေးကိုခေါ်ဆွေးနွေးတာပေါ့ အမေ၊ ကဲ... ပိုပို သမီးလည်းကြားပြီမဟုတ်လား။ သမီးညီမအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့၊ မေမေတို့ သွားဦးမယ်။ သမီးစားချင်တာ ပိန်း လုပ်ခိုင်း’

“ပိုပို သွားမှာ မေမေ”

“ဟဲ့... ကားမှ မပါတာ၊ ညနေမှပြန်လေ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် ကားငှားသွားလို့ရပါတယ်၊ မေမေတို့သာ စိတ် ဖြောင့်လက်ဖြောင့်သွားကြပါ။ ထပ်တော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော် အန်နီ”

မြတို့က မိထွတ်ထားကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အရှက်ခွဲလိမ့်မယ်၊ လူ ကြားထဲမှာ အရှက်မကွဲပါစေနဲ့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ရှင်းသန့်ဘုံကိုယ်တိုင်က မြေးလေးထွတ်ထားကို လက်ထပ် ချင်တာ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ မြေးလေး ပိုပိုရယ်”

အဘွားသည် ဘာကိုမှနားမလည်တဲ့ပုံနဲ့ မမပိုလက်မောင်းကို ပုတ်ပြီး လေသံအေးလေးနဲ့ ဖျောင်းဖျနေတာသည် တကယ့်ကို အကယ် ဒမီမင်းသမီးကြီးကျနေတာပဲ။

ထွတ်ထား ရယ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ထိန်းပြီး လူကြီးတို့အလှူကို အောင်မြင်စွာသွားဖို့ ခြေလှမ်းရင်း မမပို ဆွေဆွေခုန်ကျန်ခဲ့မှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

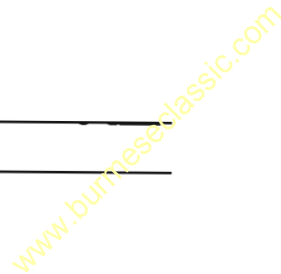
“ပိုပို ခဏလေးနေဦး၊ ကားပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

အပေါက်ဝရောက်တဲ့အထိ အန်တီလင်း စိတ်မချသလို မှာနေ သေးသည်။

“မလိုဘူး၊ ရတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားငှားပြန်မယ်”

အန်တီလင်းလည်း ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွတ် ထားတို့ကတော့ ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ရင်ထဲက ကျေနပ်နေမိသည်။

***

အခန်း(၁၅)

ရှင်းသန့်ဘုံတင် မက ညီမလေး နူးညံ့ဘုံပါ မျှော်ရလွန်းလို့ လည်ပင်းတွေ ငြောင်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ အခုအချိန်ထိ မလာသေးတာလဲ။ သေသေချာချာ စောစောလာဖို့ ပြောထားသားနဲ့ ခုချိန်ထိ မလာသေးတော့ ဘာများဖြစ်လဲအတွေးဝင်ပြီး စိတ်ပူလာသည်။

ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေပေမယ့် အိမ်နီးချင်းတွေထော့ တခြားမညီသည်တွေပါ အဆက်မပြတ်ရောက်လာကြတော့ ညီမလေးစာစ်ယောက်တည်းဖို့ ဧည့်ခံနေရသည်။

“ကိုကို”

ညီမလေး ပါဆပ်လှုပ်ရုံခေါ်ပြီး အပြင်ဘက်ကြည့်နေတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံသည် နန်းထွတ်ထားတို့

လာပြီကို ပြောတယ်အထင်နဲ့ ခေါင်ညှိတ်ပြီး ဆက်စကားပြောနေသည်။

“ကြွပါ အန်တီမြ၊ မရတီလည်း ထိုင်၊ ဒါအစ်မထင်တယ်၊ ရုပ်ချင်းဆင်တယ်”

ညီမလေး မတ်တပ်ထရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ရှင်းသန့်ဘုံဘုံသြသွားကာ မိတ်ဆွေကို ခဏနေော်လို့ ခွင့်တောင်းပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်တော့ အန်တီမြတို့က ထိုင်တောင်ထိုင်နေပြီ။

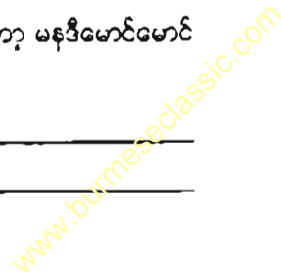
“အန်တီမြတို့က ဝေးလို့ထင်တယ်၊ နောက်ကျလိုက်တာ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း နှုတ်ဆက်တော့ သူမကလည်း အေတဲ့သူမဟုတ်တဲ့အတွက် မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တာကို (ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ရှင်းသန့်ဘုံတို့ဘက်က ဟုတ်ဘဲ အန်တီမြဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတာကို) မသိဟန်ဆောင်ပြီး...

“ပြောမနေနဲ့တော့ မောင်ရှင်းသန့်ရေ၊ ဒါ... အန်တီသမီး အကြီးဆုံးလေ နဒီမောင်မောင်တဲ့၊ သူ့အမျိုးသားက ဟိုတယ်နဲ့ခဏီမှာ အရာရှိတစ်ယောက်ပေါ့၊ သမီးကြီးလာလည်ရင်း မင်းတို့မောင်နမနဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ကိုစောင့်ရင်း နောက်ကျသွားတာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မနဒီမောင်မောင်၊ ကျွန်တော် ရှင်းသန့်ဘုံပါ၊ ဒါက ညီမလေး နူးညံ့ဘုံပါ”

ညီမလေးလည်း ခေါင်ညှိတ်ပြီး ပြုံးပြတော့ မနဒီမောင်မောင်သည် ပြုံးပြီး...

“မမက ပိုဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ မေမေတို့ပြောကတည်းက မင်းတို့ မောင်နှမကို ခင်မင်ချင်နေတာ၊ မမတို့ကခင်တတ်ပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း ပြောပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမနဒီ”

“ညီမလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကွယ်”

“ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးပါပဲ မမနဒီ”

မနဒီသည် ရတီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တာကလွဲရင် ညီအစ်မဆိုတာ ကို ကျိန်ပြောရမလိုတောင် သွက်လက်သူဖြစ်သည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ ထင်ထားတာသည် အန်တီမြတို့ လုံးဝလာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားသည့် အခုတော့ သူ့သမီးအကြီးတောင် အစစ်ပါလာပြီး သဘောတွေကောင်း ပြနေတော့ သွေးရိုးသားရိုးလာတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားနေဖို့ သတိထားပြောဖို့တော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေမိသည်။

“ဟော... သံဃာတော်တွေ ကြွလာပြီ ကိုကို”

မောင်သိန်းတို့ သွားမင့်တဲ့ သံဃာတွေတောင် ကြွလာပြီး ရှင်းသန့်ဘုံတို့ အားလုံးအလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ ဘုန်းကြီးတရားနာပြီး ဆွမ်းကပ်တော့ နန်းထွတ်ထားတို့ ရောက်နေကြပြီး သိပ်လှနေတဲ့ ချစ်သူလေးကို ရှင်းသန့်ဘုံ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ရင်း ခဏခဏကြည့်နေမိသည်။ ညီမလေးကတော့ သူ့ယောင်မလောင်းလေးကို ဆွမ်းကပ်နေ

ချစ်တောင် သွားနှုတ်ဆက်နေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ရတီတို့ဘက်ကို နှုတ်ဖိအရောက်မှာ အန်တီမြနဲ့ မနဒီ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး မသိဟန်ဆောင် နေပေမယ့် ရတီကတော့ တကယ့်ကို ရိုးသားတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဘာကိုမှ သိပ်မရအောင် ပြုံးပြုံးလေးရှိနေသည်။

ဆွမ်းကပ်ပြီးတာနဲ့ သံဃာတော်တွေကို ကားပေါ်အရောက် သိုက်ပို့ပေးပြီး ရှင်းသန့်ဘုံ အပြေးအလွှား နန်းထွတ်ထားတို့နား ထိုင်သိုက်ပြီး...

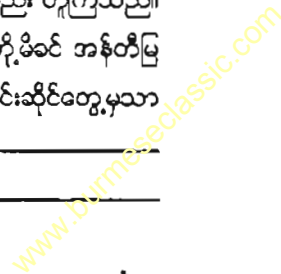
“အဘွားတို့က နောက်ကျလိုက်တာ ညီမလေးကလည်း စိတ်နှုတ်တာ”

“လာမှာပေါ့ သားရယ်၊ အဘွားတို့ တရားနာမှီတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ စိတ်ကမဖြောင့်ဘူးလေ”

အန်တီမျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေသလို အဘွားမျက်နှာကြီးလည်း ဝမ်းသာနေတာကြည့်ပြီး ထွတ်ထား ကျေနပ်နေသည်။ မလှမ်းမကုန်းမှာ ရတီတို့ မိသားစုရှိနေကြပြီး ထွတ်ထားကိုအရေးမလုပ်ဘဲ တခြားညွှန်ညွှန်တွေနဲ့ ရယ်မောကာ စကားပြောနေကြသည်။

မမနဒီနဲ့ မမဝိုသည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တွဲလာပြီး နှစ်ခင်ကြာသလို စရိုက်ချင်း စိတ်နေသဘောထားချင်းလည်း တူကြသည်။ လူငယ်ချင်း ခင်ပေမယ့် မာနကြီးတဲ့ မမနဒီတို့မိခင် အန်တီမြ သူ့ကတော့ အဘွားတို့ အန်တီလင်းတို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့မှသာ

မကောင်းတတ်လို့ နှုတ်ဆက်တတ်ပြီး ကျန်အချိန်များမှာဆို လုံးဝမသိ တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့နေရသည်။

မမနဒီကလည်း အပျိုတုန်းက မမလိုနဲ့ အိမ်လိုက်လာရင် ထွတ် ထားကို မတူမတန်သလို စကားတောင်အဖက်လုပ်ပြီးသာ မပြောတာ ထွတ်ထားချက်တဲ့ဟင်းမှန်သမျှကိုတော့ ဝင်တည်တည်နဲ့ စားတတ်သည်။

“ထိုင်ကြနော်၊ လူရင်းတွေပဲ အေးအေးဆေးဆေးမှ စားကြတာ ပေါ့”

လူကြီးသည် အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းကိုသာ ပြောနေတတ် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ထွတ်ထားမှာချည်းပဲဆိုတာ အဘွားနဲ့အန်တီ လင်းလည်း သိနေသည်။

“ရတယ် ရှင်သန့်ဘုံ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ၊ အဘွားတို့က တခြားသူတွေမှ မဟုတ်တာ”

အဘွားသည် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားသော အသံကြီးနဲ့ အန်တီထံ ရှေ့မှာ တမင်ပြောနေတာ သိတော့ ပြုံးစိစိလုပ်နေတဲ့ ထွတ်ထား လူကြီးက သူ့ပြုံးပြတယ်ထင်ပြီး ပြုံးကြည့်နေသေးသည်။

ထမင်းစားကြတော့ လူကြီးနဲ့ နူးညံ့သည် အန်တီလင်းတစ် ဘက် အားလုံးသိအောင် ထွတ်ထားတို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်စား ထွတ်ထားကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတော့ ကြော်ငြာစရာမရှိ အောင် အားလုံးသိကုန်ကြသည်။

အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းကိုလည်း အရေးပေး ဂရုစိုက်နေတာ တခြားသူကြည့်မရအောင် ပျာနေသည်။ အန်တီဒေါ်မြချယ်တို့ သားအမိ တွေသည် လူကြီးတို့မောင်နှမနဲ့ တခြားနည်းသည်တွေကို ပြီးရှင်ရယ်မော ပြီး စကားပြောနေပေမယ့် အဘွားနဲ့အန်တီလင်းကို အရေးမလုပ်၊ မသိ ဟန်ဆောင်နေတော့ ထွတ်ထားစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူတို့ကသာ သိသိသာသာ မလိုတမာဖြစ်ပြီး နှုတ်မဆက်နိုင် ပေမယ့် တခြားအိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ ညှို့သည်တွေကတော့ လူကြီးတို့မောင် နှမ အရေးပေးဂရုစိုက်နဲ့ ထွတ်ထားတို့ကို လာနှုတ်ဆက်လွန်းလို့ သုံး ယောက်လုံး အာတွေတောင် ညောင်းနေပြီ။

အန်တီဒေါ်မြချယ်တို့ သားအမိတွေသည် ထွတ်ထားတို့နဲ့ ပြိုင် ကာ ထမင်းစားအချိန်စားပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မပြန်သေးဘဲ စကား ပြောနေကြသည်။

မရတီသည် မျက်နှာဖျက်ပြီး ပြန်ချင်နေပုံရသော်လည်း မအေ တို့ ကြောက်ရတဲ့အတွက် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေသည်။ အန်တီဒေါ်မြချယ် သည် မပြန်သေးရုံတင်မဟုတ်ဘဲ လူကြီးရှင်သန့်ဘုံနဲ့ နူးညံ့ကိုပါ သူတို့ ဝိုင်းမှာ ခေါ်ပြီး စကားပြောနေတော့ ထွတ်ထားစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာ သည်။

“အမေ... မမြချယ်တို့ သားအမိတွေကတော့ ကျွန်မတို့ကို ညှော်ပြနေပြီ”

www.burmeseclassic.com

အန်တီလင်း အဘွားကိုပြောတော့ အဘွားခေါင်ညှိတ်ပြီ...

"ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ရှုံးမဲမဲနေတဲ့ သဘောပါ"

"ပြန်ကြရအောင်၊ အဘွားနဲ့ အန်တီလင်း"

"ဟဲ့... ဘာလိုပြန်ရမှာလဲ၊ ဒီနေ့အဖို့ မမြဲချယ်တို့ မပြန်မချင်း ပြန်ကိုမပြန်ဘူး"

အန်တီလင်း ဒီလိုတော့လည်း တူမဘက်က မခံချင်စိတ်နဲ့ တင်းနေသည်။

"သမီးလေးကလည်း ဘာလိုပြန်လည်းမှာလဲ၊ ရှင်းသန့်ဘုံက မပြန်နဲ့ဦး ပြောထားတဲ့ဟာ၊ သမီးလင်းလင်းပြောသလို မြဲချယ်တို့သာ အမိတွေ မပြန်မချင်း မပြန်ဘူး မိမိသူငယ်ချင်း နဒီဆိုတဲ့ကောင်မလေးကလည်း ခိုင်းလိုက်တာနော်၊ တို့တောင် မနှုတ်ဆက်ဘူး"

"နေပါစေ အမေရယ်၊ သူလည်း သူညီမအတွက် အပူသဘာဝတွေ လောင်နေပြီပေါ့၊ ဟိုမယ် ရှင်းသန့်ဘုံ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ စိတ်မဖြောင့်ဖြစ်နေတယ်"

သူကလည်း စိတ်မဖြောင့်ရင် ထလာတာမဟုတ်ဘူး"

ထွတ်ထား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ပြောတော့ အဘွားပြုံးပြီး...

"ကိုယ်က အနိုင်ရနေတဲ့သူပဲ သမီးရယ်၊ သည်းခံလိုက်မိပါ"

"ဟိုမှာ ရှင်းသန့်ဘုံလာနေပြီ"

အန်တီလင်းပြောတော့ ထွတ်ထားလှည့်မကြည့်ပေမယ့် ကျေနပ်သွားသည်။

ဒီနေ့ကတော့ အန်တီဒေါ်မြချယ်တို့နဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ပြီး အပြတ်အသတ်ရှုံးသွားတဲ့ သူတို့ရဲ့ မခံချိမခံသာမျက်နှာပေးတွေကို ထွတ်ထား မေ့လို့ရမှာမဟုတ်သလို လူကြီးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

"နဒီ မကျေနပ်ဘူး မေမေ၊ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး"

"မေမေက ပိုဆိုးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေတို့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းက အရှုံးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှုံးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ထက်သာရင် ခံသာသေးတာပေါ့၊ အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာနဲ့ဆိုတော့ ညီမလေး သိက္ခာအာဟာရ"

ဟိုဘက်အလှူအိမ်က ပြန်လာပြီးတာနဲ့ မေမေတို့ဒေါသတွေ ထွက်နေတာသည် ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ပါ။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆီစွဲမဟုတ်သလို ကာယကံရှင် ရတီကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်ထဲကသိ

www.burmeseclassic.com

ကအောက်ဖြစ်ပေမယ့် နေသာသလိုနေနိုင်သေးသည်။

မနီးမဝေးမှာ စာဖတ်နေတဲ့ ဖေဖေလည်း နားငြိုးနေပုံရအောင် မကြာခဏကြည့်နေပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မေမေသည် အရေးကိုမလုပ်ပါ။

“နဒီ တစ်ခုခုလုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ် မေမေ”

“သမီးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ပိုပိုနဲ့ တိုင်ပင်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ဆိုတာ မလင်းအေးနဲ့ သူ့အမေမျက်နှာကြီးကို မေမေ အရမ်းအသည်းယားတား သမီးရယ်”

“နန်းထွတ်ထားနဲ့ ညီမလေးကိုယှဉ်ရင် တစ်ရာမှာတစ်ရာလုံး က ညီမလေးရတီကိုပဲ ရွေးမှာပါ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ”

“မမနဒီရယ်... သူ့ကြိုက်ချင်တဲ့သူကို ကြိုက်တာ ဘာတစ်ခု ဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

ရတီ မနေနိုင်တော့ပါ။ မေမေနဲ့ မမနဒီ အလကားနေရတဲ့ အတွက်နဲ့ အကုသိုလ်တွေ များနေမှာလည်း မလိုလားပါ။ ရတီ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်ပါတယ်။ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့သူကို ဘာတစ်ခု ပြောစရာမရှိတဲ့အတွက် မေမေလည်း အရမ်းသဘောတူနေတော့ သူကသာ စိတ်ပါရင် လက်ခံဖို့အသင့်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုမနှစ်သက်ဘဲ အပြင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတာသိလျှင်

ခွဲတော့ မက်မက်စက်စက်မရှိတော့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ညီမလေး၊ အသာအနစမ်းပါ”

“ညီမလေးကလည်း ကိုယ့်ကိုစိတ်မဝင်စားတဲ့သူကို မက်မော မနေပါဘူး”

“မှန်တယ်၊ ညီမလေးအနေနဲ့ မခံချိမခံသာဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ခြစ်စရာပဲလေ”

“ညီမလေး၊ တယ်လီဖုန်းမခန့်ပါဘူး၊ မမနဒီ၊ သူ့ထက်သာတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

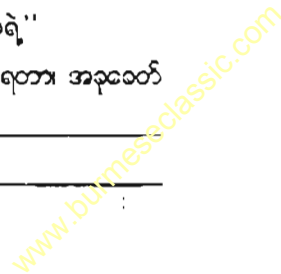
“ရှင်းသန့်ဘုံလို အဖက်ဖက်က သာတဲ့လူမျိုးမရနိုင်တော့ဘူး၊ သမီး”

“တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သဘောကျနေတဲ့ သူ့ကို သမီး အဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သမီးက မင်းသမီးပဲဖြစ်ချင်တယ် မေမေ၊ ဗီလိန် မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကြိုကြိုဖန်ဖန်ကွယ်၊ မေမေသမီးလေးရုပ်က ဗီလိန်ရုပ်လား၊ သိသဖြစ်စရာကောင်းတာက ကိုယ့်နဲ့ဘယ်လိုမှ အဆင့်အတန်းချင်းမတူဘဲ နန်းထွတ်ထားကို ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်ဝင်စားနေတာ အသွေးရိုးသားရိုး အဘာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အိစီကလီလုပ်ပြနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေရဲ့”

“ဒါကြောင့် သမီးလေးကို မေမေပြောပြောနေရတာ အခုခေတ်

ယောက်ျားတွေက ရိုးရိုးအေးအေးတွေဆို သိပ်စိတ်မပါတော့ဘူး ဒါမျိုး
တွေလုပ်ပြန် ကြိုက်ကြတာ”

မေမေ ဟန်အမူအယာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ပြတော့ ရတီ
ဖေဖေကို အားနာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေ စာအုပ်ပစ်ချပြီး နောက်
ဖက်ဝင်သွားသည်။

“သူက တစ်မျိုး ရှေ့ကလည်း ဦးမဆောင်ဘူး သူ့များဦးဆောင်
နေတော့လည်း မကြိုက်”

“ကဲပါ မေမေရယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ မေ့လိုက်ပါတော့”

“ဘယ်မေ့လိုဖြစ်မလဲ ညီမလေးရဲ့”

“သူနဲ့တန်တဲ့သူ သူ့ရွေးတာ ရတီတို့အနေသာကြီးပါ”

“ညီမလေး အသာနေစမ်းပါ”

“ရတီ ရှင်းသန့်ဘုံဆိုတဲ့ လူကို စိတ်လည်းမဝင်စားတော့ဘူး
တကယ်လို့ သူက လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ဆော့နီးပဲ”

ဒေါ်မြချယ် သမီးငယ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

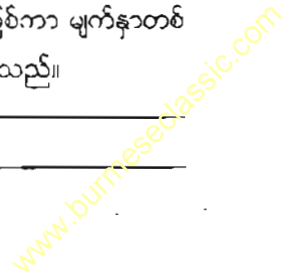
“မေမေ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ” ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ နဒီမောင်
မောင် မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၆)

ရှင်းသန့်ဘုံကားလေး လမ်းထိပ်အရောက် လမ်းမကြီးမှ သွား
နေတဲ့ ကားအရှင်းကို စောင့်ပြီး ကားရှင်းတာနဲ့ ကွေ့အချတွင် ရုတ်
တရက် လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ
ပြာပြီး ကားစတီရာရင်ကို ဆွဲကွေ့ကာ ဘရိတ်ကိုစောင့်နင်းချလိုက်တဲ့
အသံကြီးသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘုရားတရား ကမန်းကတန်း အောက်ဆင်းလိုက်
သည်။ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင် ကောင်မလေးသည် လက်ကိုင်အိတ်တစ်
ခြား ပျားလိမ္မော်သီးတွေထည့်ထားတဲ့အိတ် (တချို့ပျားလိမ္မော်လုံးလေးတွေ
သည် ကတ္တရာလမ်းပေါ် တလိမ့်လိမ့်နဲ့) တခြားစီဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်
ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့ပြီး သူမ ခြေသလုံးလေးကို ကိုင်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

ကိုယ့်အဖြစ်လွတ်ပေမယ့် တာဝန်အရတော့ မေးရသေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကားတိုက်တာလား”

အသံတွေနဲ့အတူ လူ သုံးလေးယောက် အနားရောက်လာကာ ရှင်းသန့်ဘုံကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အမှားပါ။ ဒီက အစ်ကို့ကားတွေ မယ်မထင်သေးလို့ အလောတကြီး လမ်းဖြတ်ကူးတာ ကျွန်မအဖြစ်ပါ။ ဒီအစ်ကိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ရှင်းသန့်ဘုံ တစ်ခုခုပြောဖို့ မဟာခင် ကောင်မလေး ခတောက် လျှောက်ပြောသွားတော့ ဆွမ်းကြီးလောင်းချင်တဲ့ လူသုံးလေးယောက် ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

ဒါတောင် လူရှင်းတဲ့ သီးသန့်ရပ်ကွက်မို့ ဒီလောက်နဲ့ပြီးသွား တာ။ ရှင်းသန့်ဘုံ သက်ပြင်းချပြီး အခုထိ မထသေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူးသာ ပြောတယ်၊ ထလည်းမထဘူး။ မျက်နှာလည်း ရှုံ့မနေတာပဲ”

“ကားကြောင့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ညီမဘာသာ ခြေထောက်ခေါက် ညီသွားလို့ ထလိုမရဖြစ်နေတာပါ”

“အဲဒါ တယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နည်းနည်းလောက် တွဲထူပေးပြီး ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပါလား”

“ရတယ်လေ၊ တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ခြောက်မိုင်ခွဲကို ပြန်မှာပါ”

ရှင်းသန့်ဘုံ တွဲထူတော့ ကော်ငမလေး တအင်အင်၊ တအား အားနဲ့ အလိုက်သင့်တို့ထားသည်။ ကောင်မလေး ကားပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အားနဲ့ လက်ကိုင်ဖိတ်တံသာ အဖိအရေကောက်ယူသွားတဲ့အတွက် တစ်လုံးစီ နီနီနီနီနီနီ ပျားလိမ္မော်တွေကို လိုက်ကောက်ပြီး ဒက်နိုဘုတ်ပေါ် တင်ကာ ကောင်မလေးပြောတဲ့ ခြောက်မိုင်ခွဲဘက် မောင်းလာခဲ့သည်။

“မင်းခြေထောက် ဆေးခန်းပြုမဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို့ ဒီလောက်ထိ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ မသကာ ဆင်းတစ်ခုလောက်တော့ ငတ်ရင်ငတ်မယ်”

“ဘယ်လို”

ရှင်းသန့်ဘုံ ကောင်မလေးစကားကို နားမလည်သလိုမေးပြီး အားမောင်းရင်း သူမဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နားရှုပ်သွားလား၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင်းသန့်ဘုံပါ”

“အစ်ကို ရှင်သန်ပေါ့”

“စောစောက စကားကို ဆက်ပါဦး”

“ဪ... ညီမနာမည်က ခြွေဦးသခင်ပါ။ ခြောက်မိုင်ခွဲထဲ
၂) အဆောင်မှာ နေပါတယ်။ အလုပ်က နာမည်ကြီးစားသောက်
ဆိုင်တစ်ခုမှာ အဆိုတော်ဆိုပါတော့ အခုအသိတစ်ယောက်ဆိုက အဖြူ
ဒီလိုဖြစ်တော့ ဒီည သီချင်းသွားမဆိုနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒီည သီချင်းသွား
မဆိုနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ မနက်ဖြန်ထမင်းငတ်ပြီလို့ပြောတာပါ။”

ရှင်သန်ဘုံ ခြွေဦးသခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အရမ်းသနား
သွားသည်။ ဖွင့်လှစ်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့ သူမကိုလည်း သဘောကျသွား
သည်။

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား တိုကြားနားတာကတော့ စားသောက်
ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အရမ်းငွေထောတာတဲ့။ ဖန်
ကုံးတစ်အစွပ်ခဲရရင် သောင်းချီရတာဆို၊ မင်းလိုချောချောလှလှလေး
ယောက်ျားတွေ ပိုသဘောကျမှာပါ။”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုက ကိုယ့်ထက်ချောထက်
ငယ်တာလေးတွေက ပိုသွက်နေတော့ ညီမတို့က ထမင်းစားလောက်နဲ့
ရတော့တာ။”

“မင်းမှာ မိဘတွေမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်။ ညီမ မိဘတွေက တောသုတောင်သားတွေပါ။”

ရှင်သန်ဘုံ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ရင်း ရုတ်တရက်
အကြံရကာ...

“မင်း ငါတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်မလား”

“ဘာဆိုလဲ အစ်ကို”

“မိနီမတ်ကတ်၊ သူခဘုံ မိနီမတ်ကတ်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ဒီလောက် နာမည်ကြီး မတ်ကတ်ကြီးကို မကြားဖူးပဲနေမလား
ဒါပေမဲ့ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

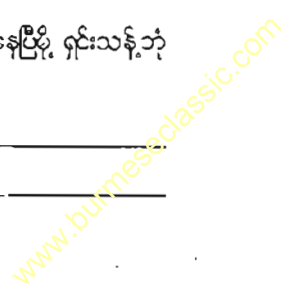
“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းအလုပ်ထက်စာရင် အများကြီး ဣန္ဒြေရှိ
မိတယ်”

“ဘာလဲ၊ အစ်ကို ရှင်သန်က စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆို
တာကို ဣန္ဒြေမရှိဘူးလို့ ပြောတာလား”

“ဣန္ဒြေမရှိဘူးဆိုတာ မင်း စောစောကပြောသလို အရင်က
မင်းထင်ထင်ကောင်းတယ်။ အခုနောက်အသစ်တွေကြောင့် စားလောက်နဲ့ရ
တယ်။ ရှေ့လျှောက်နောက်ထပ်အသစ်တွေထပ်ရောက်လာရင် ဆိုင်ရှင်က
အလိုရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကိုပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသဘောပါ။
တို့ မင်းကို တစ်ခုတော့ ကူညီပါရစေ။ ဒါကိုတော့လက်ခံပါ။”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကိုရှင်သန်”

သူမပြောတဲ့ အဆောင်ရှေ့ကိုလည်း ရောက်နေပြီပို့ ရှင်သန်ဘုံ
ကားရပ်လိုက်ပြီး...

"ရှေ့... ခြေဦးသခင် မင်းကို တိုညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ကူညီတာမို့ ဒါလေးကိုတော့ လက်ခံပါ"

ရှင်းသန့်ဘုံပေးတဲ့ ထောင်တန်းအရွက်နှစ်ဆယ်ကို သူမ လှမ်းယူပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်နေသည်။

"သွားမယ်ဇော်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို"

ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခြေဦးသခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအထောင်ထဲမဝင်သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေတာ ခနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ မြင်နေရသည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မိဘကလည်း ဆင်းရဲပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းနေရတဲ့ ခြေဦးသခင်တို့လို မိန်းကလေးတွေ ဒီလောကကြီးမှာ အများကြီးရှိမှာပါ။ ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ ကိုယ်ချင်းစားပြီး သနားနေမိသည်။

"နန်းထွတ်ထား"

"ဘာလဲ လူကြီး"

ထွတ်ထားနဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးရယ်လိုက်သည်။

"တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေသာဆိုတယ်၊ ညီမလေးပြောသလို ကဗျာဆန်လိုက်တာနော်"

"လူကြီးက ဘာတွေ ကဗျာဆန်ချင်သေးလို့လဲ"

"တို့ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်ပါလား"

"ခေါ်ချင်ပါဘူး"

"တို့လည်း နန်းထွတ်ထားလို့ မခေါ်ဘဲ ထားလို့ခေါ်မယ်လေ"

"ဟင်... အဲလိုကြီးမခေါ်ပါနဲ့၊ နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ"

"ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်စနိုးခေါ်တာပဲ ထားရဲ့"

"ပြီးရော၊ ပြီးရော၊ ထွတ်ထားကတော့ လူကြီးပဲ ခေါ်မှာပဲ" ထွတ်ထားကို ဖွတ်မပြောတော့ဘဲ လူကြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဒီလိုတော့လည်း ထွတ်ထားဘဝက ဖျော်စရာကောင်းနေပြန်သည်။ လူတွေနဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဆန်းကြယ်သားလို့ ထွတ်ထား တွေးနေမိသည်။

မရတီကို ဘာတစ်ခုမှ ယှဉ်လို့မရတဲ့ ထွတ်ထားသည် လူကြီးအချစ်ကိုလည်း မရနိုင်ဘူးထင်ကာ အားငယ်နေသမျှသည် လူကြီးက ထွတ်ထားကိုပဲ ရွေးချယ်ရုံတင်မက အခုဆို အန်တီလင်းကိုပါ လာခွင့်တောင်းပြီးပြီ။

မိတ်ထားကောင်းတဲ့ အန်တီလင်းကတော့ တူမအတွက် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံသလို ဂုဏ်လည်းယူနေသည်။ လူကြီးက လက်ထပ်ချင်ပေမယ့် မြန်သေးတဲ့အတွက် လာမယ့်နှစ် သီတင်းကျွတ်မှ လက်ထပ်ပြီး ထွတ်ထား တောင်းပန်ထားရသည်။

အဘွားကတော့ထွတ်ထားအတွက် ပျော်လွန်းလို့ ဖျပ်လတ်တက်ကြွနေသည်။ လူကြီးသည် ထွတ်ထားအပေါ်မှာတင်မဟုတ်ဘဲ အဘွားနဲ့ အန်တီလင်အတွက်ပါ အရမ်းအလိုက်သိလွန်းသည်။ နောက်ဆုံး ပိန်မကိုကအစ အလိုက်သိတော့ ထွတ်ထားတို့အိမ်မှာ လူကြီးနာမည်သည် မပါမဖြစ်ပါနေသည်။

မမိသည် သိသာစွာ အိမ်ကိုတောင်သိပ်မလာတော့ပါ။ မြန်မနေလာတဲ့အခါဆိုလည်း ထွတ်ထားကို စကားမပြောသလို ဘာတမ်းမှလည်း မခိုင်းတော့ပါ။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ယောင်းမတွေ့ကတော့ ထွတ်ထားအတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောရှာပါသေးသည်။ လူကြီးသည် အင်မတန်ပါးနပ်သွားဖြစ်တဲ့အတွက် မမိ ထွတ်ထားအပေါ် ဆက်ဆံတာတွေကို ဘယ်သူ့မပြောပေမယ့် သူ့ဟာသူသိကာ မမိနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာတောင် ဟက်ဟက်ဟက်ဟက်မရှိပါ။

ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။ မမိသည် ထွတ်ထားရဲ့အိမ်ထဲ၊ သူ ထွတ်ထားကို ဘယ်လောက်မှန်းမှန်း ထွတ်ထား မမိကို မှန်းမလူကြီးကိုတော့ ပြောပြရမှာပဲ။ မမိကို မမှန်းဖို့လေ။

“ဟေ့... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

ထွတ်ထား အတွေ့လွန်သွားတော့ လူကြီး တိုးတိုးလေးလေး မေးနေသည်။

“လူကြီးအကြောင်း”

“အောင်မလေး ထားကလည်းကွာ လန့်သွားတာပဲ”

ထွတ်ထား လူကြီးနားနား ကပ်အော်လိုက်တော့ လူကြီး လန့်သွားတာကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

မင်းနဲ့ငါ တွေ့ခဲ့တာ တစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ မမှတ်မိဘူးဆို တော့ နေတော့ကောင်းပါတယ်နော်”

ဒီတော့မှ သတိရသွားသလို သူမပြုံးပြီး...

“ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမက အစ်ကိုတို့လို အလုပ်တစ်ခု တည်းကို တသမတ်တည်း လုပ်နေတဲ့သူမဟုတ်တဲ့အတွက် ရုတ်တရက် မမှတ်မိဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စားရတဲ့ ညီမ တို့အဖို့ ပိုက်ဆံရဖို့ထက် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး”

သူမ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရှင်းပြတော့လည်း ကျေနပ်သွားရ သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကျေးဇူးကိုတော့ ညီမ မမေ့ပါဘူး။ အစ်ကိုက ဒီနားမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုရှေ့က သုခဘုံရိပ်ငြိမ်ဟာ တို့အိမ်ပဲ”

“ဪ... သုခဘုံဆိုတဲ့အတိုင်း အစ်ကိုတို့ဘဝမှာတော့ ချမ်း သာမှုတွေနဲ့ချည်းပဲ ပြည့်နေမှာပေါ့နော်”

“ဘဝပေးတဲ့ကံပေါ့လေ”

“အဲဒီကံက ညီမတို့အတွက်တော့ အစွန်းအစလေးတောင် မပါလာဘူးနော်”

အခန်း(၁၇)

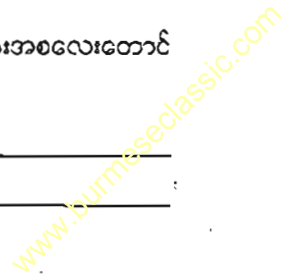
ရှင်သန့်ဘုံ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ကာ ကို လမ်းထဲချိုးအကွေ့တွင် ရှေ့ကလျှောက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို အသေအချာနောက်ကျောက ကြည့်ပြီး သူမကိုကျော်မောင်းကာ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ရှင်သန့်ဘုံ ကားဘွဲ့စံဆုတ်လိုက်ပြီး

“ခြေဦးသခင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ခြေဦးသခင် သူမကို နှုတ်ဆက်တဲ့ သူကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့် ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေတော့ ရှင်သန့်ဘုံ အသည်းယားသွားသည်

“မင်းက အသက် ၁၀၀ ကျော် အဘွားကြီးကျနေတာ

“ကဲပါ တော်ပါတော့၊ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အသိတစ်ယောက်အိမ်ပါ”

“ဒီလမ်းကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“အဲဒါဆိုလည်း အချိန်ရှိတုန်း ရှာလိုက်လေ၊ တို့က လူသစ်ဆိုတော့ ဒီလမ်းထဲက လူတွေကို မသိဘူး။ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရှာတာလည်းရှာပေါ့၊ ကားလေးကားလေးလည်း သတိထားဦး”

ရှင်းသန့်ဘုံ ပြောပြီးတာနဲ့ ဝိယာထိုးလိုက်စဉ်...

“ခဏ အစ်ကို၊ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဖုန်းနံပါတ်လေး ထပ်ပါလား။ အစ်ကို့ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရအောင်လို့”

ရှင်းသန့်ဘုံ အသင့်ရှိစနတဲ့ လိပ်စာကဒီလေးတစ်ခု လှမ်းပေးပြီးတာနဲ့ ကားလေး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ညီမလေး ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ ရှင်းသန့်ဘုံက မောင်နှမနှစ်ယောက် အနားယူတဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ညီမလေးထိုင်နေတဲ့ ကောင်တာဘေးက ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတို့တွေတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခြေဦးသခင်”

သူမ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထရပ်ပြီး အရိုအသေပေးတော့...

“ထိုင်ပါ”

သူမ ခပ်ရိုရိုလေး ထိုင်ပြီး မျက်လွှာလေးချထားသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ ညီမလေးနားက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် ညီမလေးလှမ်းကြည့်သည်။

“အလုပ်လာတောင်းတာလား ခြေဦးသခင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါ ဧည့်မလေးလေ၊ သူ့ခဘုံနီမတ်ကတ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်နုညွှတ်ဘုံမိမိ မင်းအလုပ်လျှောက်ချင်ရင် ညီမလေးကို ပြောလည်းရပါတယ်”

“ဟို... ဒီကမေ မယုံမှာစိုးလို့ အစ်ကို့ကို ခေါ်ခိုင်းမိတာပါ”

“ဝင်ဝင်ချင်ဆို လခ (... ..) ပဲပေးတယ်၊ မင်း အဆင်မပြေခဲ့လား”

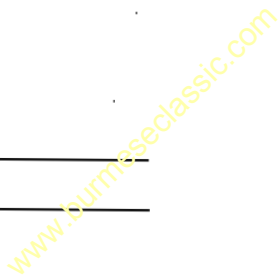
“တစ်ခုတည်းတော့ စားဖို့ဝတ်ဖို့ အဆောင်ခတို့နဲ့ အဆင်မပြေဒါဘူး။ ဟိုအလုပ်ကိုလည်း မေးပြီးလုပ်ထားမှရမယ်”

“ရတယ်လေ၊ ဒါက မင်းအပိုင်ပဲ၊ ဆိုင်အတွက်သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်အတွင်းရှိနေဖို့ အဓိကပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဘယ်တော့ စပြီးအလုပ်ဆင်းမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ စဆင်းမယ်”

“ရတယ်၊ မနက်ဖြန်ကို (၉)နာရီအရောက်လာခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ညီမကို ခွင့်ပြုပါဦး အစ်ကို၊ မမ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်မပါပြီကွယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းပုံညီတိတ်ပြလိုက်တော့ ကောင်မလေး ပြန်သွား

သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ကိုကို”

ရှင်းသန့်ဘုံ ခြေညီသခင်နဲ့တွေ့ခဲ့ သိခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ညီမ

လေးကို ပြောပြလိုက်သည်။

“တို့အစ်ကိုလည်း အခုအိမ်ကိုရောက်မှပဲ မိန်းမလှလေးတွေ

နဲ့ သိလှချည်လား”

“သူ့ဟာသူ သိစရာအကြောင်းတွေက ဖန်လာတာကို

ညီမလေးရဲ့”

“အရင်နေခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ဟာသူတစ်

မှ ဖန်မလာပါဘူး”

“ညီမလေးကလည်း”

“ထွတ်ထားနဲ့တိုင်မှာနေနီ ကိုကို”

“ကိုကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်မလေးကို အလုပ်ခန့်မလို့လား”

“အင်းလေ... ညီမလေးရှေ့ပဲ ပြောလိုက်ပြီကို၊ ဘာလဲ ညီမ

လေး သဘောမတူဘူးလား”

“မတူတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ငယ်ငယ်ချောချောလေး

ဆိုတော့ ထွတ်ထား သဘောကျပြီမလားလို့”

“ဘာဆိုလို့လဲ ညီမလေးရဲ့၊ ချို့တဲ့နေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို

ကူညီတာပဲ နန်းထွတ်ထားလည်း စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ”

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘောထားကို ကိုကို နားမလည်ပါဘူး။

ရည်းစားမထားဘူးတဲ့ ကိုကိုက ပိုနားမလည်တယ်၊ ဒီကောင်မလေးက

ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတဲ့သူဆိုတော့ သွေးနီနီနားရိုးကော ဟုတ်

ပဲမလား”

“သူက အရမ်းဆင်းရဲတော့ ကိုကိုရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေကို မက်

မောပြီး လာလုပ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆို

ဆော်ဆိုကတည်းက နယ်နယ်ရရတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ကိုကို”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်...

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ သတိဆိုတာ ပိုတယ်တော့မရှိပါဘူး ညီမ

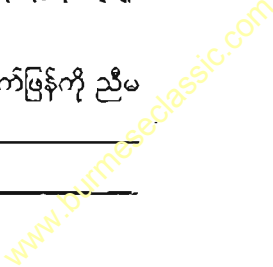
ဆေးက စိုးရိမ်လို့ပါ၊ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက သိပ်သွက်ကြဲတယ်

ဆေး၊ ပိုက်ဆံသာရှိမယ်ဆို အဘိုးကြီးကိုလည်း ယူရဲကြဲတယ်၊ ကာမုဝ်

ဆိုတဲ့ယောက်ျားတွေဟာလည်း သူတို့အဖို့ မဆန်းဘူး၊ ကိုကိုလို လူမျိုး

ဘာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့”

“အင်းပါ၊ ကိုကို သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကို ညီမ

လေးဆဲ ကောင်းမယ်ထင်တဲ့နေရာတစ်ခု စီစဉ်ပေးပြီး ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆို
ရင်လည်း ကြိုထုတ်ပေးလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

✽

အဘွား အန်တီလင်းနဲ့ ထွတ်ထားတို့ ကော်ဖီသောက် မှုနဲ့စား
နေကြစဉ် မမပို ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ ရောက်လာသည်။

“ပိုပို... လာ ကော်ဖီသောက်”

အန်တီလင်း လှမ်းခေါ်သလို ထွတ်ထားလည်း ပြုံးပြီး ကော်ဖီ
ငဲ့ပေးလိုက်သည်။ ထွတ်ထား ထဖို့ပြင်တော့ မမပို မလှမ်းမကမ်းမှာ
ထိုင်လိုက်ပြီး

“ခဏထိုင်ဦး ထွတ်ထား”

ဘာပြဿနာရှာဦးမှာလဲ အတွေးနဲ့အတူ အဘွားကိုကြည့်တော့
အဘွား ဟန်မပျက် ကော်ဖီသောက်နေပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာတော့
စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အထင်းသားတွေ့နေရသည်။

အန်တီလင်းလည်း စိုးရိမ်နေပုံနဲ့ အားလုံးကို ဝေဝဲကြည့်နေ
သည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမပို”

“ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့
ညည်းတို့ ယူကြတော့မှာဆို”

“လိုပါသေးတယ် မမပို”

“ယူတော့ ယူမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မမပို မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ညည်းအထပ်ကြီးနေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံက တကယ်တကယ်တော့
ကြောင်သူတော်ကြက်သူခိုးကြီးပဲ”

“ရှင်”

ထွတ်ထား အံ့ဩသွားသလို အဘွားလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး
ရှုံ့မဲ့ပြီး...

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ရှင်းသန့်ဘုံကို ဒီလိုစွတ်စွဲတာ
လဲ ပိုပို”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ အဘွားရယ်၊ ပိုပို ကိုယ်တိုင် ရှင်းသန့်ဘုံ
ကို အထင်ကြီးခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ အခု ရှင်းသန့်ဘုံက နာမည်ကြီးစား
သောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဆိုင်မှာ
အလုပ်ပေးထားတယ်လေ၊ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေး
မိထွတ်ထားထက် အများကြီး ပိုနုတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ကို
အစ်ကို အစ်ကိုနဲ့ တစ်ဆိုင်လုံးက တစ်မျိုးထင်နေကြပြီတဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ညည်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ မိပို”

“နဒီပြောတာ သူတို့က ရှင်းသန့်ဘုံကို ရတီနဲ့ အသေအလဲ ပေးစားချင်နေတာလေ။ ဒီသတင်းပြန်ကတည်းက နဒီတို့ နောက်ဆုတ် သွားပြီ။ ဒီတော့ ညည်းမကျန်တော့တယ် မိထွတ်ထား”

“မြချယ်တို့ နဒီတို့ပြောတာဆိုရင်တော့ ငါမယုံဘူး”

“အဘွား... သူတို့က မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောပါ့မလား။ အခု ရတီနဲ့တောင် သဘောမတူတော့ပါဘူးဆို ဟုတ်လို့ပေါ့”

“ဒါ ငါ့မြေးထွတ်ထား ရှင်းသန့်ဘုံကို စိတ်ပျက်သွားအောင် သက်သက်ပြောတာပဲဖြစ်မယ်။ ငါ မယုံဘူး။ သမီးကို မယုံတာမဟုတ်ဘူး နော် ပိုပို မြချယ်တို့ကို မယုံတာ”

“ဒါတော့ ပိုပိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ မြေးလေးထွတ်ထား။ ရှင်းသန့်ဘုံကို ရှင်းသမ်းမှန်းသမ်း နဲ့ သွားမစွတ်စွဲနဲ့နော်။ ဒါမျိုးဆိုတာ ဟုတ်သည့်တိုင်အောင်တောင် ကြမ်းလို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် အဘွားက ထွတ်ထားကို ခွင့်လွှတ်ခိုင်းနေ တာလား”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်ခဲ့သည်ရှိသော် ပြောတာပါ။ ဟုတ်ခဲ့ ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့ကိစ္စဆိုရင်တော့ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ သမီးရယ် ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်းသန့်ဘုံလို အဖက်ဖက်က တော်တဲ့လူမျိုးကလည်း

ဒီခေတ်မှာ မရှိနိုင်ဘူးလေ”

“အဘွားရယ် ငွေက ရှာလို့ရပါတယ်။ စာရိတ္တပျက်စီးနေတာ တော့ ဘာနဲ့မှ ဆေးကြောလို့မရပါဘူး”

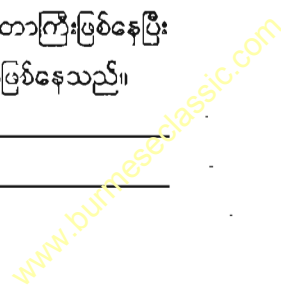
“ကဲပါ ဒါတွေက နောက်ထားပါ။ လောလောဆယ် ထွတ်ထား ကပဲ အစ်မပြောသလို ရှင်းသန့်ဘုံကို အလိမ္မာလေးနဲ့ မေးကြည့်ပါဦး”

အန်တီလင်းဝင်ပြောမှ ကိုယ်စိတ်ဝတ်ဆတ်သွားကြသည်။ ထွတ် ထား ယုံရခက်သလို အပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ထွတ်ထား ယုံရခက်လိုက်တာ လူကြီးရယ်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ မမပိုရော အန်တီမြချယ်တို့ကရော မပြော နိုင်ပါဘူး။

မနေ့က ထွတ်ထားကို လာကြိုတဲ့လူကြီးပုံကို မြင်ယောင်ကြည့် ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ လူကြီးက ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်လိုက်တာဆိုတော့ နူးညံ့တော့သိမှာပဲ။

နူးညံ့နဲ့တောင် မတွေ့တာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ။ ထွတ်ထား နူးညံ့ဖို့ အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖုန်းဆက်နေတဲ့ မမပိုကြောင့် နူးညံ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ရည်ရွယ် ချက်ပျက်သွားသည်။ ခါတိုင်းအလုပ်များနေတဲ့ ရက်တွေဆိုလည်း ထွတ် ထားကို ကြိုပို့အလုပ်ပျက်ကွက်တတ်တာ ဘယ်လိုမှ မနေပေမယ့် ဒီနေ့ လူကြီးမလာတာတော့ ထွတ်ထားရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေပြီး တုမ္မဏီမှာလည်း ဘာလုပ်လုပ် အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်ဆင်းတော့ စောင့်နေကြနေရာမှာ လူကြီးကားကို မတွေ့တာနဲ့ ထွတ်ထားဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ တက္ကစီငှားပြီး လူကြီးတို့ဆိုင်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်... ထွတ်ထား မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ကိုကိုကော”

ထွတ်ထားကိုတွေ့တာနဲ့ နူးညံ့ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး မေးလိုက်တော့ ထွတ်ထား အံ့သြသွားသည်။

“သူကဘယ်သွားလို့လဲ နူးညံ့၊ ထွတ်ထားက သူမလာတာနဲ့ စိတ်ပျို့ရလိုက်လာတာ”

“မနက်က နိုင်ငံခြားက ကိုကို့သုငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြန်လာလို့လေ၊ အဲဒါနဲ့ ညနေစောစောသွားကြိုမယ်ဆိုပြီး သွားတယ်လေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး နူးညံ့၊ ထွတ်ထားလည်း စောတာနဲ့ လိုက်လာတာ”

“လာ... ထွတ်ထားကို မတွေ့ရင် ကိုကို ပြန်လာမှာပါ။ အထူးတူပြန်ကြတာပေါ့”

ထွတ်ထား လီမွှော်ရည် အေးအေးအေးအေးကိုသောက်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မအေးနိုင်ပါ။ နူးညံ့ကိုပါ ဘယ်ကစမေးရမှန်းမသိအောင် နူးညံ့သည် ဘာကိုမှမသိတဲ့ပုံပဲလေးနဲ့ ထွတ်ထားကို စကားတွေပြောနေသည်။

“ထွတ်ထား”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ထွတ်ထားကို ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်နေကြလား”

“မကောက်ပါဘူး၊ နူးညံ့ကို မေးစရာရှိလို့”

“မေးစရာရှိတာများ ထွတ်ထားရယ်၊ တခြားသူတွေကုန်နေတာပဲ မေးလေ”

“ဒီဆိုင်မှာ နူးညံ့ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလုပ်ပေးထားတယ်ဆို”

“အဟင်း... ယောင်မေ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာလား”

“ဟုတ်လားသာပြောပါ၊ နူးညံ့ရယ်”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကြီးက အရမ်းကို ရောမကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာမှမဟုတ်လောက်တဲ့ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စလေးမို့ ထွတ်ထားကို မပြောတာပါ”

“သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ထွတ်ထားမသိသင့်ဘူးလား၊ နူးညံ့ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ယောင်မေရဲ့ နူးညံ့ပြောပြမယ်၊ သေသေချာချာနားထောင်ပြီးမှ ထွတ်ထားပြောနော်”

နူးညံ့စကားဆုံးတော့ ထွတ်ထားရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာရမလို့လို ဝမ်းနည်းသလိုလိုနဲ့ ငြိမ်နေတော့ နူးညံ့ ပန်းလေးကိုဖက်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

“ထွတ်ထားရယ် တို့အစ်ကိုနို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို့
ဘဝမှာ မိန်းမခရာ မိန်းမလှတွေ အများကြီး တွေကြုံခဲ့ရပေမယ့် ထွတ်
ထား တစ်ယောက်ကျမှ သူ့ အရမ်းစွဲလမ်းပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုမိန်း
ကလေးမျိုးကို ကိုကိုက ချစ်ပါ့မလားလို့၊ ထွတ်ထားလို ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိနေတဲ့ သူ့အတွက်တော့
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှ မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုတာ တို့ရဲ့ရဲ့စုံစုံ အာမခံခဲ့ပါတယ်
ထွတ်ထားလည်း သိမှာပါ။ ထွတ်ထားဘက်မှာ နူးညံ့တစ်ယောက်လုံး
ရှိပါတယ်”

“သူ့ကို ထွတ်ထားမယ့်လို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ထွတ်ထားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မမပို”

“မမိုကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မနဒီတို့ပြောတာတဲ့”

“အဲဒါပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ထွတ်ထား။ ကိုကိုနဲ့ ခြွေဦးသခင်
ကြုံခဲ့ကြတာ၊ ခြွေဦးသခင်ကို ဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်တာ၊ ခြွေဦးသခင်ရဲ့
ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တွေကို သိနေတာ ဒါတွေဟာ တကူးတက လိုက်စုံစမ်း
နေတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ရမလား”

“ထွတ်ထား ဒီလောက်အထိ မတွေ့မိဘူး နူးညံ့ရယ်”

“ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက များနေတော့ ဘယ်တွေ့မိ
တော့မလဲ ချစ်တာ ချစ်တာ”

နူးညံ့စတော့ ထွတ်ထား ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“ခြွေဦးသခင်ကို ပြလေ နူးညံ့”

“ဒီနေ့ သူ့နားရက်လေ ထွတ်ထားရဲ့”

ထွတ်ထား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နူးညံ့ရဲ့ဖုန်းလေး တီးလုံသံ
ထွက်လာသည်။

“ထွတ်ထား ကိုကို”

“တို့ရောက်နေတာ မပြောနဲ့နော်”

နူးညံ့ ပြုံးစိစိနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေ
သည်။

“ထွတ်ထားလာလားလို့ ကိုကိုမေးနေတယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်
ရမလဲ”

နူးညံ့ ဖုန်းလေးကို လက်နဲ့ပိတ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးနေသည်။

“မရှိဘူးပြောလိုက်”

“ကိုကိုရေ မရှိဘူးနော်၊ ဒါပဲ ဒါပဲ”

“ထွတ်ထား ပြန်မယ်”

“ထွတ်ထားကလည်း အတူတူပြန်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... သူနဲ့မပြန်ချင်ဘူး”

“ထွတ်ထားကလည်း နောက်ကျနေပြီ၊ တစ်ယောက်တည်း
ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကိုကို ဆူလိမ့်မယ်”

နုညံ့ ပါမော်ကပြောသလို သူ့ပစ္စည်းတွေကောက်သိမ်းနေတုန်း ထွတ်ထား လစ်ပြေးလာသည်။

“ထွတ်ထား နေဦး၊ တို့လည်း လိုက်မယ်”

အသင့်လာနေတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးကို တားပြီး ကမန်းကတန်း တားကာ ကားသမားကို အမြန်မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

အခန်း(၁၈)

“မမထွတ်ထား... ဦးရှင်းသန့်ဘုံ ရောက်နေတယ်”

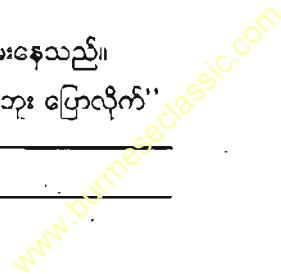
ထွတ်ထား အလုပ်မှ ပြန်လာပြီးကတည်းက ခေါင်းကိုက်တာကို အကြောင်းပြပြီး အခန်းထဲကမထွက်တော့ အဘွားလည်းတစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ အလိုက်တသိနေပေးသည်။

အန်တီလင်းကတော့ ကိုကိုထူးသမီးအငယ်မလေး ချော်လဲပြီး ထက်ကျိုးလို့ သွားနေတာ နောက်ကျမယ့်အကြောင်း ပိန်မပြောသည်။

“မမထွတ်ထား... ကျွန်မပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ခေါင်းကိုက် သေးလား”

ပိန်မ ကြားမှူးအထင်နဲ့ အနားကပ်ပြီး မေးနေသည်။

“အေး... ငါခေါင်းကိုက်နေလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး ပြောလိုက်”

“ခဏလောက် ဆင်တွေ့လိုက်ပါ မမရယ်”

“မတွေ့ချင်ဘူး”

“မတွေ့ချင်ရအောင် သူက ဘာလုပ်လို့လဲ အခုလည်း အဘွားကို ရှင်းပြနေတာ၊ ဦးရှင်းသန့်ဘုံက ဒီလိုလုပ်မဲ့ရုပ်လား မမရယ်”

“ပိန်မ နင် မရှည်နဲ့ သွားပြော”

“ရှင်းပြတာကို နားထောင်ဦးမှပေါ့”

ထပ်ရှည်နေတဲ့ ပိန်မကို ခပ်တည်တည်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့မှ ပိန်မ ပွစိပွစိပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ပိန်မထွက်သွားမှ ထွတ်ထားတွေ့နေမိသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ နူးညံ့လည်း ရှင်းပြထားပြီး၊ လူကြီးက ဒီနေ့အလုပ်သွားတာလိုက်မပို့ပေမယ့် အပြန်ကိုတော့ လာကြိုသားပဲ။ ထွတ်ထားနဲ့ ဘယ်မှာလွဲသွားလဲ မသိဘူး။

ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲရှိရှိ ဖုန်းသားဆက်တတ်ပြီး အခုလိုအချိန်မျိုးမှ အိမ်ကိုတစ်ခါမှမလာတတ်ပါ။ အခု သူလာရှင်းပြတာ ဖြစ်မယ်။ ထွတ်ထား သူ့ကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ခြွေညီသစ်ကို အလုပ်ခေါ်ထားတာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေသလို ဒီကိစ္စ ထွတ်ထားကို ပြောပြအောင် တဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထွတ်ထား ထပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အပြေးဆင်းလာတော့

“ဟိုမှာ မမထွတ်ထားလာပြီ”

ပိန်မ ဝမ်းသာအားရပြောတော့ အဘွားနဲ့ လူကြီးက လှမ်းကြည့်နေသည်။

“လာ... သမီးလေး အဘွား အခုပဲ အပေါ်တက်ခေါ်တော့မလို”

ထွတ်ထား လူကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူကြီး ထွတ်ထားကို ကြည့်နေပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှတော့ မပြောသေးပါ။

“ရှင်းသန့်ဘုံ ရှင်းပြတာကို သမီး နားထောင်လိုက်ပါ”

အဘွား ပြောပြီးတာနဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ ပိန်မတွေ့ခေါ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဒရင်းဘတ်ဆီသွားပို့လိုက်သည်။ ပိန်မ တီဗီသံကျယ်လိုက်မှ လူကြီး ထွတ်ထားကို ကြည့်နေရာက

“ထား... တို့ကို စိတ်ကောက်နေတာလား၊ သဝန်တိုနေတာလား”

ထွတ်ထား ဘာပြောရမှန်းမသိ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“တို့မေးတာ ပြောဦးလေ”

“မသိဘူး”

“တို့ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ထား”

“လူကြီး ပြန်ပါတော့”

“ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မှာလဲ၊ ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုတာကော ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လူကြီးကိုပြန်ပါတော့လို့ ပြောတာ”

“တို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုမှ ပြန်မယ်”

“မနက်က ညဉ့်သည်သုငယ်ရမ်းရောက်လို့ မလာတာ ဟုတ်မို့ ပြီး ဒီညနေ လာခေါ်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“အသိတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ နောက်ကျပြီး ထားနဲ့လွဲသွားတာ”

“ယုံလိုက်ပါမယ်၊ ပြန်တော့”

“ထားရယ်... တို့ကို အဲဒီလိုထင်ရက်တာ အရမ်းအံ့ဩတယ်၊ တို့ဟာ ဘယ်တော့မှသစ္စာမရှိဘူးအလုပ် မလုပ်ဘူးဆိုတာ တစ်သက်တိုက်ယုံကိုယ်ကိုယ် အာမခံတယ်”

“ဒါဆို အဆိုတော်မလေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်ပြီး အလုပ်ခန့်ထားတာ ထွတ်ထားကို ဘာလို့လျှို့ဝှက်ထားလဲ”

“ဒါ လျှို့ဝှက်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘဲ ကိစ္စကို ထား ခေါင်းစားမှာစိုးလို့ မပြောတာ၊ တို့အဖြစ်ဆိုလည်း ထားကြိုက်သလို လုပ်ပါ၊ အချိန်မရှိမှ တစ်ယောက်တည်း ဇွတ်ပြန်သွားတာတို့ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရယ်ဆိုတာ ထား မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ စိန်စနောင့်ဖြစ်နေရင်လည်း လက်ထပ်ကြစို့ ထားရယ်”

လူကြီး ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသားပြောတော့လည်း ထွတ်ထား တွန့်သွားသည်။

“ဘယ်ကိစ္စမဆို ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ထား ပြတ်ပြတ် သားသားဆုံးဖြတ်ရဲရှိ၊ တို့ဟာ ထားအတွက် အမြဲတမ်းသစ္စာရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ခိုင်ခိုင်မတ်မတ်ရပ်တည်နေမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အဆင်ပြေသွားတဲ့ လူကြီးနဲ့ထွတ်ထားကိုကြည့်ပြီး အဘွား တပြုံးပြုံးရှိနေသလို ပိန်မလည်း လိုက်နေအက်နေသည်။

ထွတ်ထား ကျေနပ်မှုရှိလောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ လူကြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ သမီး အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”
“အဆင်ပြေလား မပြေလား အဘွားခေါင်းရပ်ကို ကြည့်ပါလား”
ထွတ်ထားမပြောခင် ပိန်မ ဝင်ပြောတော့ စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေလိုက်သည်။

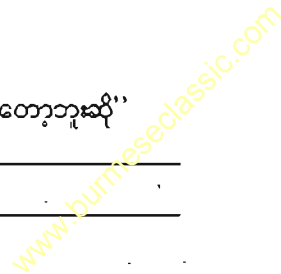
“ဟွန်း... ရုပ်ကိုက စောစောကနဲ့ တခြားစီပဲ”

“နင်က ဒီလိုမျိုးမှ မခံစားဖူးအေးတာ”

“ထားပါတော့၊ ထားပေါတော့ မထွတ်ထား ခေါင်းကိုက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အိပ်တော့လေ၊ ကျွန်မနဲ့အဘွားပဲ ထမင်းစားလိုက်တော့မယ်”

“ဟဲ့... ငါလည်းစားမှာပေါ့”

“စောစောကတော့ ခေါင်းကိုက်လို့ မစားတော့ဘူးဆို”

“ပျောက်သွားပြီ”
 တွတ်ထား ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ ပြောပြီး အဘွားကို ဖက်ကာ ထမင်းစား
 ဖို့လင်လာတော့ ပိန်မ ပွစိပွစိပြောပြီး နောက်ကပါလာသည်။
 “တံလည်း တတ်နိုင်တယ်နော်၊ မင်းသမီးတောင် ရှုံးလောက်
 တယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာတော့ ကောက်ဖွင့်
 ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုယ်မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကြောင့်

“ဟဲ့လို”

“အစ်ကို... ညီမပါ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ချစ်ရသူ ထားရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး တွန့်ခနဲ
 ဖြစ်သွားသည်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ မြွေဦး
 သခင် ဘာကိစ္စရှိလို့ ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်တာလဲ။ မြွေဦးသခင်ထံ
 အလုပ်ခန့်တုန်းက ညီမလေးပြောတာကို အသေမှတ်ထားတဲ့အတွက်
 တာဝန်အရ အဆင်ပြေလား၊ ဘာလား၊ မေးချင်တာတောင် မမေးခဲ့ပါ။

တစ်ခါ ချစ်သူ နန်းထွတ်ထားကပါ မြွေဦးသခင်နဲ့ အထင်အ
 ပြီး စိတ်ကောက်ထားတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းအောင်

ခဲ့သည်။ ထား စိတ်ကောက်တာကလည်း သူ့ဟာသူ သိလိုမဟုတ်ဘဲ
 သူမအစ်မနဲ့ ရတီအစ်မတို့ရဲ့ စနက်ကြောင့်ဆိုတော့ တမင်ကို လိုက်စုံ
 စမ်းနေမှန်း သိသာသည်။

သူတို့ဘာကြောင့်ပဲ လိုက်စုံစမ်း စုံစမ်း မရိုးသားဘူးဆိုတာ
 သိသာနေတဲ့အတွက် မြွေဦးသခင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ညီမလေး ထပ်သတိ
 ပေးသလို ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားနေရသည်။

“အစ်ကို”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဖုန်းကိုင်ပြီး စဉ်းစားတော့ သူမ ဘယ်လိုထင်သွား
 လဲ မသိဘူး။ ထပ်ခေါ်နေသည်။

“ပြော... မြွေဦးသခင်”

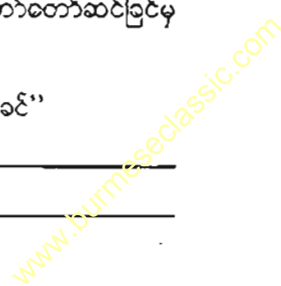
“ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“မင်းပြောစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ပြောမယ့်ဟာကို ပြော
 လေ”

“မသိဘူးလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ဖုန်းစောင့်နေလို့
 စိတ်မရှည်တဲ့အသံကြီးနဲ့ ပြောဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

မြွေဦးသခင်သည် တော်တော်ကို မလွယ်တဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ
 သိလိုက်တဲ့အတွက် သူမနဲ့ စကားပြောရာမှာ တော်တော်ဆင်ခြင်မှ
 တော်ကာကျယ်ဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ မြွေဦးသခင်”

“ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်လေ၊ ကျွန်မ သူ့ဘုံမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ အဲဒါ လခကြိုယူထားတဲ့အတွက် ကျန်သေးတဲ့ ၁၀ ရက်အတွက် ပြန်လျှော်ရမလား မေးတာပါ”

ရွှေဦးသခင်သည် သိသိသာသာကို အသံပြောင်းသွားသည်။ သူမ ဖြစ်စေချင်တာက ရှင်းသန့်ဘုံအနေနဲ့ ပြောစရာရှိတာပြောပါ။ အစ်ကို့မှာ ဖုန်းပြောရမယ့်သူမရှိပါဘူး ဘာညာဆိုတာကို ပြောစေချင်တာ သိတာပေါ့။

အခုလည်း အလုပ်ထွက်ချင်တယ် ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဇာတ်လမ်းမြန်မြန်ပြတ်သွားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင်းသန့်ဘုံ ကျေနပ်နေသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ အချိုသာဆုံးအသံနဲ့

“ရပါတယ် ရွှေဦးသခင်၊ မင်းမှအဆင်မပြေတာ၊ ပြန်လျှော်စရာမလိုပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ရပါတယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကို”

ရှင်းသန့်ဘုံ ရွှေဦးသခင် မကြားအောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမလေး အစ်ကို့ကို စသိတုန်းက သိပ်ပြီးကြင်နာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အစ်ကိုက သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်”

“စလာပြီ” လို့ တွေးရင်း ရှင်းသန့်ဘုံ ခေါင်းတွေ့ကြီးသွားသည်။ ဖုန်းကိုအပြီးပိတ်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်ကို ထိန်းပြီး အောင်သက်သက်နဲ့ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အစ်ကို”

သူမ တိုးတိုးလေးတစ်လုံးချင်းဆွဲပြီး ခေါ်တော့ ရှင်းသန့်ဘုံ ကျောချမ်းသွားသည်။

“မင်း ဘာပြောမလို့လဲ ရွှေဦးသခင်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ။ တို့မှာလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

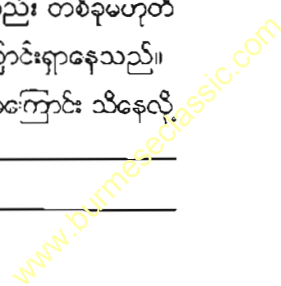
“ညီမက အစ်ကို့ကို တစ်ညလုံး စကားထိုင်ပြောချင်တာ”

“တို့မှာအဲဒီလောက် အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူး ရွှေဦးသခင်၊ ဒါပဲနော်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဇွတ်ပင်စကားဖြတ်ကာ ဖုန်းကိုအပြီးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အခုမှ စိတ်လွတ်လက်လွတ် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ဒီကောင်မလေး တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ သူမကို လျှော့တွက်မိတာကိုက ကိုယ့်အမှားပါ။ အသက်သာငယ်တယ်၊ တော်တော် အဆိပ်ပြင်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းပါလား။

ဆိုင်မှာ လှုပ်ခဲ့တဲ့ ရက် ၂၀ လောက်မှာလည်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ပတ်သက်ရအောင်ကို အကြောင်းရှာနေသည်။

ဆိုင်ကဝန်ထမ်းအားလုံးသည် ရှင်းသန့်ဘုံအကြောင်း သိနေလို့

သာ တော်တော့သည်။ ညီမလေးသည် ထိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသည်း
တွေယားကာ ခြေဦးသခင်ကို အလုပ်ဖြုတ်ချင်နေသည်။ နဂိုကာလည်းက
ကို မခန့်ချင်ရတဲ့ကြားမှာ အန်တီမြတို့ သားအမိတွေနဲ့ ထားရဲ့အစ်မ
ဒေါ်ပိုပိုလင်းရဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အကြံအစည်တွေက တစ်မျိုးမို့ ခြေဦး
သခင်ကို ညီမလေး နည်းနည်းမှ မျက်နှာသာမပေးပါ။

အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ရှင်းသန်ဘုံကိုလည်း ဆိုင်သိပ်မလာခိုင်းပါ။
လာရင်လည်း ထားနဲ့နှစ်ယောက်တွဲလာစေသည်။ ထိုကိစ္စတွေကြောင့်
ခြေဦးသခင်ကလည်း ညီမလေးကို တင်းနေသည်။ သူမရဲ့အကြံဆိုးတွေ
သည် ရုပ်ရည်လေးနဲ့ နည်းနည်းမှမလိုက်ဖက်ပါ။ ရှင်းသန်ဘုံနဲ့က
အနေနီး ဖို့ ဆိုင်ရောက်လာပေမယ့် သူမထင်သလို ဖြစ်မလာတော့
စောစောစီးစီး အလုပ်ထွက်သွားတာ ကျေးဇူးတင်ရမလိုတောင်ဖြစ်နေ
သည်။

ညီမလေး သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ။ ရှင်းသန်ဘုံ မွန်းကုန်
သမျှတွေ အခုမှ လွတ်လပ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ခြေဦးသခင်သည်
နယ်နယ်ရရတော့ ဟုတ်ပုံမရတဲ့အတွက် ဆိုင်က အလုပ်ထွက်သွား
မယ့် အပြင်ကနေ တစ်ခုခု ထပ်ကြိုးစားချင် ကြိုးစားနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း သတိထားဖို့ကိုတော့ ခေါင်းထဲသွင်း
ထားလိုက်သည်။

“ထားရေ... မင်းတို့ကို အပြစ်ပြောမှာလား”

“အဲဒါ တစ်သက်လုံးအတွက် သင်ခန်းစာပဲ ကိုကို၊ ထွတ်ထား
နဲ့ ညားပြီး ကလေးတွေရတဲ့အထိ မှတ်သာထား”

“အဲဒီလောက်အထိတောင်လား ညီမလေးရဲ့”

ရှင်းသန်ဘုံ စပ်ဖြူနဲ့မေးတော့ ညီမလေး မျက်စောင်းထိုး

ပြီး...

“အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေကို ကိုကို ဘာမှတ်နေလို့လဲ၊
တံကောင်းလို့ပေါ့၊ နို့ပို့ တို့အစ်ကို ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရမှာ”

ညီမလေးပြောတာ ရှင်းသန်ဘုံ သဘောကျပြီး အော်ရယ်လိုက်
သည်။

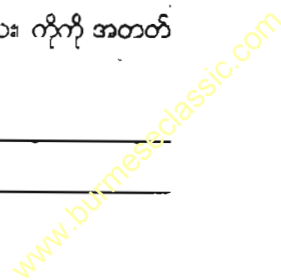
“ရယ်ပါ၊ ရယ်ပါ၊ နောက်ကိုလေ ကိုယ့်ရှေ့မှာ လမ်းကြိုတစ်စက်
နဲ့ ကြိုတင်သွားတာ တွေ့ရင်တောင် ဘယ်ကောင်မလေးမှ မကယ်ပါနဲ့
နော်”

“စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ အသည်းထဲကကို မှတ်သွားပြီ”

“ကိုကိုနော်... ခြေဦးသခင်ကိုလည်း လျော့မတွက်နဲ့ဦး အပြင်
ကနေ မလှုပ်ရှားဘူး ပြောလို့ရမလား ဒီလောက်နဲ့တော့ လက်လျှော့မယ်
မထင်ဘူး”

ရှင်းသန်ဘုံ သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကိုချလိုက်ပြီး...

“ကိုကိုလည်း တွေးမိတယ်၊ စိတ်ချ ညီမလေး ကိုကို အတတ်
နိုင်ဆုံး သတိထားမှာပါ”

“ထွတ်ထားမေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ ကိုကို”

“သူ့ဟာသူ အလုပ်ထွက်သွားတာပဲ ပြောလိုက်မယ်လေ”

“သူမေးမှပြော ကိုကို၊ မသိဟန်ဘဲ ဆောင်နေလိုက်”

“ကောင်းတယ်၊ ခြွေဦးသခင်သာ အလုပ်ထွက်မသွားရင် ဝါ
မဝင်ခင် ထားကိုလက်ထပ်ဖို့ ခွတ်ပြောတော့မှာ”

“အခုလည်း ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုရယ်၊ သုံးလေးလပဲ စောင့်ရှောက်
ကို၊ သဲကိုသဲတယ်”

ညီမလေးပြောပြီး ထသွားတော့ ရှင်းသန့်တုံ တစ်ယောက်တည်း
ပြုံးကျန်ခဲ့သည်။

* * *

အခန်း(၁၉)

ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်တွင် ထွတ်ထားနဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်မိ
လှိုင်ကို လူကြီးက အပြင်မှာ ထမင်းကျွေးဖို့ပြောထားသည်။ ခင်မိလှိုင်
သည်လည်း နယ်မှာနေပြီး အဒေါ်တွေ အစ်မတွေအိမ်မှ အလုပ်ဆင်ခနရ
သူဖြစ်သည်။

သူလည်း ထွတ်ထားလောက် မဟုတ်ပေမယ့် အဒေါ်တွေ အစ်မ
တွေမျက်နှာကြည့်နေရသူဖြစ်တာမို့ ထွတ်ထားနဲ့ ဘဝချင်းတူကာ ကုမ္ပဏီ
မှာ အလုပ်ဝင်ကြမှ ခင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝတူချင်းမို့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ခင်သွားကြပြီး တစ်
ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ခင်မိလှိုင်သည် သူတို့
ဗွီမှပဲ ဆီစက်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပြီး သူတို့လည်း ဝါကျွတ်
တာနဲ့ ယူကြမှာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်မိလှိုင် ချစ်သူ ကိုအာကာသည် တစ်လတစ်ခါ ရန်ကုန်တက်
လာတတ်သောကြောင့် ထွတ်ထားနဲ့လည်း ခင်နေပြီ။ ကိုအာကာသည်
ခင်မိလှိုင်ထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့အတွက် လူကြီးထက်ငယ်သည်။
အခုဆို ခင်မိလှိုင်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးလည်း ခင်နေကြပြီ။

ခင်မိလှိုင် သူ့အဒေါ်အိမ်ကနေ ထွတ်ထားဆီလာပြီး သွားကြရာ
မို့ သ နာရီလောက်ကတည်းက ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။
ဟော... ဖုန်းလာပြီ။ လူကြီးဆက်တာ ထင်တယ်။ ထွတ်ထား

“ဟဲ့လို”

ထွတ်ထားလား ငါပါ”

“အိမ်ကဆက်တာလား မိန်းမ မြန်မြန်လာနော်”

“အဲဒါပြောမလို့ ကိုအာကာရောက်လာတယ် သူလည်း လိုက်
မယ်တဲ့”

“လိုက်ပေါ့ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့မလာတော့ဘူးလေဟာ နင်တို့နှစ်ယောက်
သောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့တော့ ငါတို့ အဲဒီကပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

“ပြီးရောလေ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အေး... ဒါပဲ”

ထွတ်ထား ဖုန်းချပြီး လူကြီးကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“မသွားသေးဘူးလား ထွတ်ထား”
အန်တီလင်း အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီး မေးနေသည်။
“ကိုရှင်းသန်ကဘုံ မလာသေးလို့ အန်တီလင်း”
“မိလှိုင်ကော မလာသေးဘူးလား”
“မိလှိုင်က ကိုအာကာပါ ရောက်လာလို့ ဒီကိုမလာတော့ဘူး

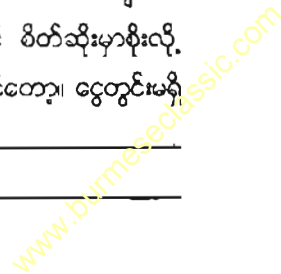
တဲ့”

“အေး... အေး... အန်တီလည်း သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလင်း”

အန်တီလင်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ထွက်သွားတာကို ထွတ်ထားငေး
ကြည့်နေမိသည်။ အန်တီလင်းကိုကြည့်ပြီး ထွတ်ထား သနားနေမိသည်။
သူ့အသက်အရွယ် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် စိန်ရွှေရတနာ
တွေကို ပွဲစားလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ဟာသူဆို ယောက်ျားထားခဲ့တဲ့
အရွယ်တွေ ငွေတွေနဲ့ကို ဘဏ်တိုးနဲ့ ထိုင်စားရင်တောင် စားလို့မကုန်
ပါ။ အခုဟာက သားနှစ်ယောက်မိသားစုကရော သမီးမိသားစုကပါ
တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက်က အိမ်မှာလာမစားတောင် စားချင်တာတွေ
ချွက်ခိုင်းလို့ ပို့ပေးရသည်။

လုပ်ငန်းအတွက် ငွေလိုအပ်တယ်ဆိုပြီး ခဏခဏချေးကာ
တစ်ခါမှလည်း ပြန်မဆပ်တတ်ပါ။ ပြန်တောင်းရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့
ပြန်မတောင်းဘဲနေရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်းမရေနိုင်တော့။ ငွေတွင်းမရှိ

တဲ့ အန်တီလင်းသည် သူငယ်ချင်းတွေ အကူအညီနဲ့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လုပ်ရင်းက စိန်ရွှေရတနာပွဲစားအဆင့်အထိ ဖြစ်လာသည်။

အန်တီလင်းဝင်ငွေကိုသိတဲ့ သားတွေနဲ့ သမီးသည် သူတို့ ကလေးတွေကိုလည်း ဘွားအေလုပ်သူအား ဟိုဟာပူဆာ ဒီဟာပူဆာနဲ့ ပူဆာခိုင်းသည်။ သူတို့တွေသည် အဘွားနဲ့ ထွတ်ထားစားသောက်နေတာကို မလိုတမာဖြစ်ပြီး အဘွားနဲ့ ထွတ်ထားစားသလို သူတို့လည်း စားနပ်ရိက္ခာယူဆို့တဲ့ ပုံစံနဲ့ မအေကို မညှာဘဲ တွေ့သမျှ စားစရာအကုန်သုံးပါသည်။

အန်တီလင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်ကိုတွေ့ပြီး ထွတ်ထားရင်လေးနေမိသည်။

အဘွားသည် အရင်က ထိုအကြောင်းတွေကို တွေးပြီး ခဏခဏ ရောဂါတိုးနေပေမယ့် အန်တီလင်းကိုယ်တိုင်က သားသမီးတွေ မြေးတွေအတွက် မမောနိုင်မပန်နိုင်ဖြစ်နေတော့ ထွတ်ထားအဘွားတိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖျောင်းဖျနေရသည်။

အခုဆိုရင် အဘွားလည်း ဘာကိစ္စမှ ဝင်မပြောဘဲ နေသာသလို နေကာ ထွတ်ထားအတွက်လည်း စိတ်အေးသွားပြီနို့ အဘွားပျော်ရွှင်နေသည်။

"ဟဲ့... မြေးလေး အခုထိ မသွားသေးဘူးလား"
"ရှင်သန် ဘုံဆိုတဲ့လူကြီး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီး မိတ်ကပ်တွေဘာ

တွေ လိမ်းနေလားမှမသိတာ အဘွားရဲ့"
"အဟေး... ဟေး... သမီးကလည်း ပြောတော့မယ်၊ သမီးအဖေါ်ကော"

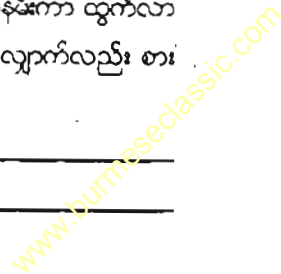
"သွားပြီ"
"ဒါနဲ့ မိလှိုင်ကော မလာသေးဘူးလား၊ လာမယ်ဆို"
"သူ့ချစ်ချစ်ကြီး ရောက်လာလို့ ဒီကိုမလာတော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်ကပဲ စောင့်တော့မယ်တဲ့"

"အောင်မယ်... အဆင်ပြေသွားတာပေါ့"
ထွတ်ထား ရယ်လိုက်သည်။
"ဟော"

ဖုန်းလာတဲ့အတွက် အဘွား ဟောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထွတ်ထား ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ လူကြီး ဖုန်းဖြစ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာတဲ့လဲ သမီး"
"သူ ခြံရှေ့မှာ စောင့်နေတယ်တဲ့ အဘွားအတွက်လည်း တစ်ခုခု ဝယ်လာခဲ့မယ်တဲ့"

ထွတ်ထားပြောရင်း အဘွားပါးကို တစ်ချက်နှမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွတ်ထားတို့ လေးယောက် တစ်နေကုန်လျှောက်လည်း စားသောက်ပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကိုအာကာနဲ့ မိလှိုင်လိုက်ပို့မယ်ပြောတဲ့ကြားက အားနာထဲ့
လားမသိဘူး သူတို့ဘာသာ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်သွားကြသည်။

“အိမ်ပဲပြန်မလား။ ဆိုင်လိုက်ခဲ့ဦးမလား။”

“အိမ်ပဲ ပြန်ပို့ပေး။ ယောင်းမကို မျက်နှာပူတယ်”

ရှင်းသန့်ဘုံ စပ်ဖြူဖြူပြောနေတဲ့ ချစ်သူလေးကို ကြည့်ပြီး
ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုယ်ကပဲ သိပ်ချစ်နေလို့လားမသိဘူး ထားသည် အရမ်း
ကို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

ထားသည် ကိုယ့်ထက် ငါးနှစ်ကျော်လောက် ငယ်တဲ့အပြင်
ဝတ်တာစားတာ နေတာထိုင်တာလည်း သိပ်ကလေးဆန်တော့ ကူနေ
ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့နေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ယှဉ်ရင် အသက်သိပ်ကွာမယ်လို့
ထင်ရသည်။

သူမသည် ရတီမောင်မောင်တို့ ခြွေဦးသခင်တို့လို မပြင်မဆင်
ပေမယ့်လည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ကို ထင်းထင်းလေး လှနေတာသည်
ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ပြောတာမဟုတ်ပါ။ သူမ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
သည် ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်လို့လှနေသည်။

အခုလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို အကျီပွပ္ပလေးနဲ့ ဝတ်ထား
ပြီး ကျောပိုက်တံကလေးလွယ်ထားတာသည် ဘဲ နှစ်သမီးလေးလောက်ပဲ
ထင်ရသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူ ချစ်စရာကောင်းတာကို ဂုဏ်ယူပီတီဖြစ်နေပေ
မယ့် ကိုယ်နဲ့ယှဉ်လို့ လူရယ်စရာဖြစ်နေမှာတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ စိုးရိမ်နေ
မိသည်။

“ဟေ့... လူကြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ထားအကြောင်းပေါ့”

“ထွတ်ထားအကြောင်း”

မျက်လုံးလေးပြူးပြီး မေးတဲ့သူမကို အသည်းယားသွားကာ
ပါးလေးကို လိမ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ထားအကြောင်း”

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ဪ... ထားတို့ကို ကိုကိုလို့ ဘယ်တော့မှခေါ်ပါ့မလဲလို့”

“အဟင်း... အဟင်း”

“ဒါ ရယ်စရာလားလို့”

“လျှာယားတယ်”

“ထားက တို့ကိုမှမချစ်တာ၊ ထားသူငယ်ချင်း မိလှိုင်ဆို လူရှေ့
မှာတောင် တကိုကိုတည်း ကိုကိုနေတာပဲ”

“လူကြီးက အားကျတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“တစ်နေ့နေတော့ ခေါ်မှာပါ”

သူမ ပခုံးတွန့်ပြီး စပ်ဖြူပြောတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်ဆိုးဟန်
ဆောင်ကာ မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်သည်။ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ထွတ်
ထား ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး...

“သွားမယ်နော် ကိုကို”

“ဟေ့... ထား”

သူမ လစ်ပြေးသွားတာသည် ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းသန့်ဘုံ ထားခေါ်သွားတဲ့ ကိုကိုဆိုတဲ့ အသံလေးကို ပြန်ကြားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ထသွားသည်။ ညီမလေးလည်း ကိုကိုခေါ်ပေမယ့် ထားခေါ်တာနဲ့မတူပါ။ ထားရယ် ကိုကို အရမ်းပျော်တာပဲ။ ပြီးတော့လေ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။

အသွားနဲ့ အန်တီလင်းတို့ တီဗွီကြည့်နေတော့ ထွတ်ထား အိပ်ပိုက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပိန်မ အသံတိတ်စနေသည်။ ဖုန်းသံကြောင့် ထွတ်ထား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ပိန်မ ဖုန်းကိုင်လျက်က...

“မမ... ဦးရှင်းသန့်ဘုံ”

ထွတ်ထား မျက်လုံးခိုကွယ်သွားပြီး ပိန်မဆီက ဖုန်းကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်။ သူ ဒီလိုအချိန်မျိုး တစ်ခါမှ အကြောင်းမရှိဘဲ ဖုန်းမဆက်ဖူးပါ။

အန်တီလင်း သူ့ဖုန်းမဟုတ်တဲ့အတွက် တီဗွီဆက်ကြည့်နေ သလို အသွားလည်းတစ်ချက်ကြည့်ပြီး တီဗွီဆက်ကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့လို”

“ထားလား”

“ဘာဖြစ်လို့ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဟ... မဆက်ရတော့ဘူးလား”

“တစ်ခါမှ ဒီအချိန်မဆက်ဖူးတော့ မေးကြည့်တာပေါ့”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ဖုန်းဆက်တာပဲ ဘယ်အချိန်ဆက်ဆက်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ တစ်ခါမှမဆက်ဖူးလို့ မေးကြည့်တာ ဒါဆို”

“မဆက်ဖူးဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းတာပေါ့ ထား ခယ်၊ ဖုန်းဆက်ရင်း တွေ့ချင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်လာတဲ့ လူကြီးကို ထွတ်ထား အံ့သြ သွားသည်။ တကယ်ပြောတာပါ။ လူကြီးသည် ထွတ်ထားနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေ ဆာကြာပြီ လက်ကလေးကိုတောင် မကိုင်ပါ။

အရေးအကြောင်းမို့ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိလို့ မကိုင်မဖြစ်မှသာ ဆက်ကလေး ကိုင်ထိန်းတာတို့ ယခုလေး ကိုင်တာတို့လောက်ပဲ ရှိသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အရသာခံပြီး တယုတယကိုင်တာမျိုး တစ်ခါဖူး မှု မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီး ထွတ်ထားကို ချစ်တာတကယ်မှ ထုတ်ရဲလား တွေးမိသည်။

မိလှိုင် ချစ်သူ ကိုအာကာဆို ထွတ်ထားတို့ရှေ့မှာတောင် လက်

ကလေးကိုင်ရတာနဲ့ ပန်းလေးဖက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ လူကြီးလည်း တွေ့သားပဲ။

ထွတ်ထားလည်း မိန်းမသားဆို တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ချစ်သူ ရဲ့ အယုအယကို ခံချင်တာပေါ့။ လူကြီးသည် ဒါတွေကို နားမလည်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အသက်အရွယ်ကြောင့်ပဲ ထိန်းနေတာလား မကြောက်တတ်တော့ပါ။

“ဟေ့... ကိုကိုပြောတာ ကြားလား”

ထွတ်ထား ကြည့်နူးမှုတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ သွားသည်။

“ကြားသားပဲ”

“ကြားရင် ပြောလေ၊ ကိုကို ထားကိုတွေ့ချင်ပါတယ်ဆို ထားတွေ့ရဲလို့လား”

“နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာကို”

“နေ့တိုင်းတွေ့နေရပေမယ့် တွေ့ချင်တာပဲ”

“ကိုကို ထွတ်ထားကို တကယ်တွေ့ချင်လို့လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ခါတည်းကို လက်ထပ်ချင်တာ”

“ဝါဝင်တော့မှာလေ၊ သိပ်မစောင့်ရတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ် ကိုကို သက်ပြင်းချလိုက်တာ ဖုန်းထဲက အတိုင်းသားကြားတာ

သည်။

“ထွတ်ထားကို ကိုကို တကယ်ချစ်လို့လား”

“ဟာ... ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ”

“မေးကြည့်တာပါ”

“အခု လက်ထပ်မလား”

“ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့ပဲ ပြောနေတာပဲ၊ သိချင်တာက ထွတ်ထားကို တကယ်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်လားဆိုတာပဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး နန်းထွတ်ထားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အသည်းထဲကရော ရင်ဘတ်ထဲကရော အူထဲကရော ကျောက်ကပ်ထဲကရော နှလုံးသားထဲကရော နှစ်နှစ်ကာကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချစ်ပါတယ်ဗျာ”

“ထွတ်ထားလည်း ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ကိုကိုမြှောတာပေါ့”

“ဘာလဲဟင် ကိုကို”

“ကိုကို ထားနဲ့ တွေ့ချင်လာပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

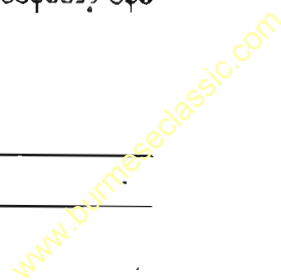
“ကိုကို အိပ်တော့နေနား၊ မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ်”

“လူလည်မလေး”

“ဝတ်ဒ်နိုက် ကိုကို”

ထွတ်ထား ဖုန်းချပြီးတဲ့အထိ ပြုံးပြီးပြီးကြီးလုပ်နေတော့ ပိန်မဆံတောင်နဲ့လှမ်းထိုးသည်။

“တို့တော့ အိပ်ပြီ”

အန်တီလင်း ပြောပြောဆိုဆို ဒရင်းဘတ်ဒ်ပေါ်က ထပြီး အညောင်းဆန်နေသည်။ အန်တီလင်း သေသေချာချာ အခန်းထဲဝင်သွားမှ အဘွား ထွတ်ထားကိုကြည့်ပြီး...

“သမီး ညည်းတို့က တစ်နေ့ကုန်လည်းတွေ့ကြသေးတယ် အခုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ချင်လို့ ဂျီကျုနေတာအဘွားရေ”

“ဟေ... ဒါတော့ မြန်လွန်းပါတယ်၊ ဝါကျွတ်လောက်မှဆို တော်သေး”

“အဘွားကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ”

“အောင်မယ် ဘာအမျိုးမျိုးလဲ၊ ငါ့မြေး ငါနမြောတာပေါ့တဲ့ ပိန်မ ဝယ်ပြောတော့ အဘွား ရန်တွေ့နေသည်။

“အဟင်း... အဟင်း... ရှင်းသန့်ဘုံ တစ်ယောက်ဟာထေ ငါ့မြေးလေးကိုချစ်မယ့်ချစ်တော့လည်း သူများမနာလိုစရာကောင်းလောက် အောင်ပါပဲ”

အဘွားသည် ထွတ်ထားအတွက် အလွန်အမင်းကို ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည်။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေပြောတဲ့ ကိုကိုဆိုတဲ့ လူကြီးကြောင့်လည်း ထွတ်ထား အိပ်လို့မပျော်ဖြစ်နေသည်။

အခန်း(၂၀)

ရှင်းသန့်ဘုံ ကားလေးခြံထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းထိပ် အရောက်တွင် ရှေ့မှာရပ်ပြီး တားနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုတွေ့တော့ ထိတ်ခနဲအံ့သြသွားတာကို ဟန်ဆောင်ပြီး ကားရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ခြွေဦးသခင်”

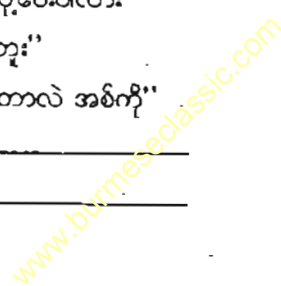
“ညီမကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ အစ်ကို”

“ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ညီမကို အဆောင်လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ဆော့ဇီပဲ ခြွေဦးသခင်၊ တို့ မအားပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ညီမကို ကြည့်မရဖြစ်သွားတာလဲ အစ်ကို”

“ကြံကြမ်းနမ်းနွား ဘာကိုစွတို့က မင်းကို ကြည့်မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဪ... အစ်ကိုရယ်၊ အရင်ကတော့ အစစကူညီပြီး အလုပ်တောင် ပေးထားပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတော့ ညီမ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ခြွေဦးသခင်၊ အဲဒီနေ့မှာ မင်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမဆို တို့ကူညီမှာပဲ၊ လိုအပ်တာတွေ ကူညီ ပြီးပြီပဲ၊ တို့လည်း နေ့တတ်သလို နေခဲ့တာ၊ ဘာကိုပြောင်းလဲတယ် ပြောတာလဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ အစ်ကို့ကို ညီမ နိုင်အောင် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ အစ်ကို၊ နန်းထွတ်ထားအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆို အစ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်ထဲ တွန့်သွားပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုယုံကြည်မှုမျိုးနဲ့ ယုံရမှာလဲ။ သူမ ရှင်းသန့်ဘုံ ကားပေါ်ကို ရောက်ဖို့သာ အဓိကထားပြီး ကယောင်ကတန်းတွေလျှောက်ပြောလေ သူမကို ယုံကြည်မှုနည်းသွားလေပဲဆိုတာ မခိုင်မိနိုင်လောက်အောင်တော့ ခြွေဦးသခင် အမယ်မထင်ပါ။

ရှင်းသန့်ဘုံတစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“တို့ချစ်သူကို စချစ်ကတည်းက သူ့အကြောင်းအားလုံးသိပြီး

ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ သိစရာမကျန်တော့ပါဘူး။ ခွင့်ပြုပါဦး ခြွေဦးသခင်”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဇွတ်ပင် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်စိထဲမှာတော့ သူမအကြံမအောင်သဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားလေးတွေနဲ့ ဖိကိုင်ထားတဲ့ ခြွေဦးသခင်ရဲ့ ချောချောလှလှ ချက်နာလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဒီနေ့ ရှင်းသန့်ဘုံရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း လင်းနောင်က သူ့မွေးနေ့ကို ညီမလေး နှည့်နဲ့ထွတ်ထားကိုယ် တစ်ခုခုကျွေးချင်ကြောင်း ပြောထားတော့ နိုင်ငံခြားပြန် လင်းနောင်က မြန်မာထမင်းဟင်းကောင်း ဟောင်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ တရုတ်တန်းရုံ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။

ရှင်းသန့်ဘုံ ရှေ့က ဦးဆောင်ဝင်လာတော့ ညီမလေးနဲ့ထား နောက်ကပါလာသည်။

“လာပါပြီ လာပါပြီ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကလည်းကွာ နောက် တွာလိုက်တာ”

လင်းနောင်နဲ့အတူ တက္ကသိုလ်မှာ တစ်လျှောက်လုံး တွဲခဲ့ကြတဲ့ ကိုကိုလွင်နဲ့ သူ၏ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် ဇနီးလောင်း

www.burmeseclassic.com

ဒေဝီနွယ်တို့ပါ ကြိုရောက်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ရှင်းသန်ကဘုံတို့ကို ဆီးအပြစ် တင်နေသည်။

“မင်းကတော့ တွေ့တာနဲ့ အပြစ်ပြောဖို့ပဲ၊ တို့ ဒီနေ့ဆိုင် တောင် ဖိတ်လိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ဘာလို့နောက်ကျတာလဲ ဒီမှာ ဒေဝီလည်း ငိုက်ဆာနေ ပြီ”

“မင်းကတော့ နည်းနည်းမှ သဲမပြရရင် စားမဝင်ဘူးနော်”

“ချစ်တာကိုကွ၊ မင်းလည်း ချစ်တတ်နေပြီပဲ၊ ကိုယ်ချင်းစား ပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားနိုင်လှရင်း အားလုံးဝင်ထိုင် တော့ စားဖို့သောက်ဖို့တွေ လင်းနောင် မှာနေသည်။

“ချစ်သူရှိနေတဲ့သူတွေကတော့ ပြောကြပေါ့ကွာ”

“ကြည့်... ကြည့်... ဖြောင့်အောင်တောင် စားစရာမဟုတ် ဘူး”

“နင်တို့တွေက သဲတာလည်း ပြောဦးလေ”

“နင်လည်း သဲချင်ရင် ရည်းစားတစ်ယောက်လောက် အပြစ် ရှာပေါ့”

“နင်တို့ရှာပေးလေ”

ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုလင်းနောင်နဲ့ မဒေဝီနွယ်တို့တစ်ယောက်

တစ်ခွန်း စကားများနေတာကို ထွတ်ထားနဲ့ နူးညံ့ကြည့်ပြီး ရယ်နေပိ သည်။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုကိုလွင်နဲ့ မဒေဝီကိုတော့ ထွတ်ထား သုံး လေးခါ ဆုံဖူးပြီပေါ့။ ကိုလင်းနောင်ကတော့ အခုမှ နှစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေး သည်။

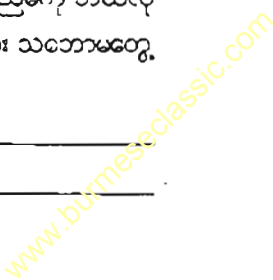
နူးညံ့နဲ့ကတော့ အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးပုံရသည်။ ကိုကို သူငယ်ချင်း ကိုလင်းနောင်နဲ့ ကိုကိုလွင်သည် သဘောကောင်းတဲ့အပြင် ရယ်စရာတွေလည်း ပြောတတ်သည်။

ကိုကိုလွင်ချစ်သူ မဒေဝီနွယ်ကလည်း သဘောကောင်းပြီး ပွင့် လင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ထွတ်ထားနဲ့တောင် တော်တော်ခင်နေ ပြီ။

ကိုကို အရမ်းချစ်တဲ့ ထွတ်ထားဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ အကြောင်းလည်း သူတို့အားလုံး ပြောကြသည်။ ကိုကိုအနေအထားနဲ့ ထွတ်ထားကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာသည် ထွတ်ထားဘကလွယ်ကို ကံကောင်းပါ သည်။

ကိုကိုရဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက်လည်း အခုထိ အိပ်မက်တစ်ခုလို ထင်မှတ်နေတုန်းပဲ။ ကိုကိုသည် ထွတ်ထားကို သိပ်ချစ် သိပ်အရေးပေး တဲ့အတွက် ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်သလို သိပ်ပြီးလည်းချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတာက သူ့ညီမကို ဘယ်လို ထူးချွန်နဲ့ တူတယ်တန်တယ် မထင်တာကိုတော့ ထွတ်ထား သဘောမတွေ့ သိ။

ထွတ်ထား နူးညံ့ကို တစ်ချိန်မှာ ယောင်းမတော်ရမယ့်သူအဖြစ် ချစ်လည်ချစ်လည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုလည်းခင်သည်။ ကိုကို သည် သူညီမ နူးညံ့ကို ဆိုင်နဲ့အိမ်ကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ စိတ်မချပါ။ နူးညံ့ကို ထွတ်ထားသိပ်သနားသည်။

နူးညံ့နဲ့ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုလင်းနောင်ဆို မဆိုဘူး။ ထွတ် ထားရင်ထဲက ကြိုက်သဘောတူနေသည်။ ကိုလင်းနောင်နဲ့ နူးညံ့ကိုလည်း အောင်သွယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။ အားလုံး စားသောက်ပြီး ကြတော့ အချိုစာရင်း အအေးသောက်ရင်း စကားတွေများနေကြပြန် သည်။

ထိုအချိန်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာသည်။ ကောင်မလေးသည် ကောင်လေးရဲ့လက်မောင်းကိုချိတ်ကာ ဗိုတွဲဝင်လာသည်။ အပေါက်ဝဖက် ကို လှည့်ထိုင်နေတဲ့ ထွတ်ထားနဲ့ နူးညံ့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

“မြွေဦးသခင်”

ထွတ်ထားစိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း ကိုကိုကို ကြည့်တော့ ထွတ်ထား အနိပ်အခြေကို ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုကလည်း အခုမှတွေ့သွား ပြီး ထွတ်ထားနဲ့ နူးညံ့ကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။

မြွေဦးသခင်သည် သူ့အာရုံနဲ့သူ့ဖို့ ထွတ်ထားတို့ကိုမမြင်ဘဲ မလှမ်းမကမ်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မြွေဦးသခင်သည်

ကိုကိုကို ပြောသလို တစ်ရက်သီချင်းမဆိုရလျှင် ထမင်းထစ်နပ်ငတ် တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပုံမရအောင် သူ့မတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထတ်စားထားတာ တွေသည် အဖိုးတန်တွေချည်းဖြစ်သည်။

သူနဲ့တွဲလာတဲ့ ကောင်လေးကလည်း နယ်နယ်ရရထဲကတော့ ဟုတ်ပုံမရပါ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ယောက်ျားတွေကို လိုက်ချူစားနေတာလားမှ မသိတာ။ ကိုကိုတောင် ကံကောင်းလို့ ပါမသွားတာ။ ကံကောင်းလို့ မမပိုတို့ နဒီတို့ရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ မမျောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်... ဖိုးသား”

မဒေဝီသည် ရုတ်တရက် စကားပြောရင်း တစ်ဖက်ပိုင်းသို့ မျက်စိအရောက်တွင် မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“မောင်”

“မောင်မြင်တယ် နွယ်”

ကိုကိုလွင်ကပါ မြွေဦးသခင်တို့ ပိုင်းကိုကြည့်ပြီးပြောတော့ ထွတ်ထားတို့တင်မက ကိုလင်းနောင်ပါ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့် ပြီး...

“ဘာလဲဟ”

“နွယ်... ထိုင်စမ်းပါ နွယ်ရယ်”

“ဖယ်စမ်းမောင်၊ နွယ် သွားပြောမယ်၊ ဒီကောင် သေသေချာ ချာပြောထားတာတောင် ကြည့်စမ်း တောက်...”

www.burmeseclassic.com

“ဒေါသကိုလျှော့စမ်းပါ၊ နွယ်ရယ်၊ အိမ်ကျမှ ကိုယ့်မောင်ကို ပြောပါ”

မဒေဝီနွယ်သည် ဒေါသကို လျှော့ချနေပုံရအောင် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူပြီး တစ်ဖက်ပိုင်းကိုလည်း မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်နေ သည်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေဝီ၊ ခြွေဦးသခင်နဲ့ သိလို့လား”

ကိုကိုမေးတော့ ထွက်ထားနဲ့ နုညံ့ပါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ ခြွေဦးသခင်”

မဒေဝီနွယ်သည် သူမ မကြားဖူးသော နာမည်တစ်ခုကို ကြား လိုက်ရသလို ကိုကိုကို ပြန်မေးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြွေဦးသခင်နဲ့ သူ့ချစ်သူဖြစ်ပုံရသော ကောင်လေးသည် ထွတ်ထားတို့ကို မြင်သွားပြီး နှစ်ယောက်လုံး တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟိုပိုင်းမှာ ထိုင်နေတာ ခြွေဦးသခင်မဟုတ်လား”

“ခြွေဦးသခင်... ကျွန်မတို့ သိထားတာကတော့ သင်းနာမည် က နီတြာရဲ့ပဲ၊ အဟင်း... ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ တစ်နေရာရောက်ရင် နာမည်တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ဒါမျိုးလုပ်စားနေတာ နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဖိုးသားကို ပြောနေတာပေါ့၊ နေပါဦး ရှင်းသန့်က သူနဲ့ဘယ်လိုပတ် သက်နေလို့လဲ”

ကိုကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပြင်တုန်းမှာ ခြွေဦးသခင်ရဲ့ချစ်သူ ကောင်လေးအနားရောက်လာပြီး...

“မမကြီး”

“ဘာ မမကြီးလဲ”

“ဖိုးသား... ဟို... ဟို”

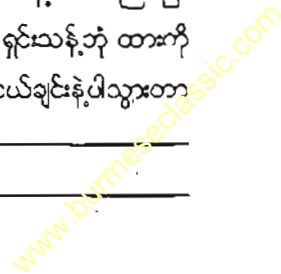
“နင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား၊ ဒီမိန်းမပျက်မ တို့များ စွဲစွဲလမ်းလမ်း”

“နွယ် ပြောချင်ရင် အိမ်ရောက်မှပြောပါ၊ ကဲ... ဖိုးသား ခင်းလည်းသွား”

ဖိုးသားဆိုတဲ့ကောင်လေး ကိုကိုလွှင့်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်း ငိုက်ခိုက်ထွက်သွားသည်။

“ရှင်းသန့် ပြောစမ်းပါ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုသိထား တာလဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေစဉ် လင်းနောင် အားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။ ခြွေဦးသခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထား ပထမ ဦးဆုံး စိတ်ကောက်တုန်းက လင်းနောင်နဲ့ မနက်ပိုင်း လိုက်သွားသလို ညနေ လာကြိုတော့လည်း လင်းနောင်သိလျက်သားနဲ့ တမင်ညစ်ပြီး သိသွားတာကို ထား စိတ်ကောက်ပြေသွားပေမယ့် ရှင်းသန့်ဘုံ ထားကို သင်နောင်နဲ့ပတ်ဆက်ပေးပြီး ကိုယ် တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းနဲ့ပါသွားတာ

မှန်ကြောင်း သက်သေခံခိုင်းရင်း ခြွေဦးသခင်အကြောင်း ပြောပြလိုက်
သည်။

လင်းနောင် ဆိုင်လာရင်လည်း ခြွေဦးသခင်ကို မြင်ဖူးထား
အတွက် ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ကလိန်ကကျစ်မ၊ ဒါကြောင့် ဖိုးသားကို
တာပေါ့”

ဒေဝီနွယ်သည် သူမောင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေထွက်နေတာ

“ကဲ... လင်းနောင် ရှင်းလိုက်တော့ သွားမယ်၊ ကိုယ့်
ဒေဝီကို ခေါ်လေ”

ရှင်းသန့်ဘုံ ထားနဲ့ ညီမလေးကိုခေါ်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွား
အားလုံးနောက်ကပါလာသည်။

* * *

အခန်း(၂၁)

အဖြစ်အပျက်တွေသည် မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်
အောင်ပင် နောက်နေ့ ရှင်းသန့်ဘုံနဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်တို့ ပစ္စည်းစာရင်း
တွေ စစ်နေတုန်း ခြွေဦးသခင် ရောက်လာသည်။

“ခြွေဦးသခင်”

ရှင်းသန့်ဘုံသည် ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်တဲ့အတွက် အံ့သြပြီး
သူမနာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် ညီမလေးကတော့ တစ်မျက်သာ
ကြည့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။

ခြွေဦးသခင်ကို တွေ့သွားတဲ့ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတချို့လည်း
အကဲခတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြသည်။

“ညီမကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ အစ်ကိုနဲ့မေ”

ဘာမှတောင်အဖြေမပေးခင် သူမ အကျအန နေရာယူပြီး
ပြီ။ ရှင်းသန့်ဘုံတို့မောင်နှမတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခြွေဦးသခင်”

ညီမလေးမျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနဲ့ကြည့်ပြီးမေးတော့ သူ
မျက်နှာငယ်လေး...

“ညီမ အစ်ကိုနဲ့ မမကိုတောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“မင်းနဲ့တို့နဲ့ကြားမှာ ဘာမှတောင်းပန်စရာမရှိပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ မမရယ်၊ ညီမကို အစ်ကို ကူညီထား
ဆိုင်မှာအလုပ်ခန့်တဲ့အပြင် လခလည်းကြိုပေးပြီး သ ရက်စာထား
လျော့ပေးတာတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“အဲဒါတွေပြောဖို့ လာတာဆိုရင်တော့ ပြန်တော့ ခြွေဦးသခင်”

ညီမလေးသည် ပြောစရာရှိလျှင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောထား
သည်အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ခြွေဦးသခင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အဲဒီကိစ္စလောက်ဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှလာမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းသန့်ထွေး ကိစ္စပါ”

“ဘယ်က မင်းသန့်ထွေးလဲ”

ရှင်းသန့်ဘုံ နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက်သလို ညီမလေးလည်း
မျက်နှာမောင်ကုပ်ကြည့်နေသည်။

“မင်းသန့်ထွေးဆိုတာ ဖိုးသားကို ပြောတာပါ။ မမဒေဝီနွယ်ရဲ့
မောင်”

ဒီတော့မှ ရှင်းသန့်ဘုံတို့ သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဲဒါ တို့တွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဒေဝီက အစ်ကို့သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူ
ဆိုတော့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

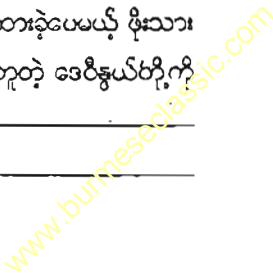
သူမ ရပ်ထားတော့ ရှင်းသန့်ဘုံ နားမလည်စွာ ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ညီမအကြောင်းတွေကို”

“ဒီမှာ ခြွေဦးသခင် မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောချင်တာကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောချလိုက်ပါ။ လာပြီးဝေ့ဝိုက်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ကိစ္စ
တွေနားမလည်သလို နားထောင်ပေးဖို့ကအချိန်လည်း တို့မှာမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညီမရည်းစားတွေအများကြီးထားခဲ့ပေမယ့် ဖိုးသား

ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် ညီမနဲ့ သဘောမတူတဲ့ ဒေဝီနွယ်ဟိုကို

ညီမအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့လို့ လာတောင်ပန်တာပါ။

“နေပါဦး မင်းအကြောင်းပြောစရာ ဘာတွေ ထွေထွေထူးထူး ရှိလို့လဲ”

“ခွဲဦးသခင် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲမော့ကြည့်သည်။

“မင်း ကိုကိုကို လာရောတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလား”

ညီမလေး ဒွဲဒွဲကြီးပေးချလိုက်တော့ ရှင်းသန့်ဘုံကသာ အားနာသွားတယ်။ သူမကတော့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း စိတ်ချ တို့က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ သူတွေပါ။ သူမူအားကြောင်းပြောတာ ဝါသနာမပါဘူး။ မင်းပြန်ပါတော့ ခွဲဦးသခင်၊ မင်း ဒီကိုလာတာတွေလို့ရှိရင် မလိုတဲ့သူတွေက တို့ယောင်မလောင်းကို သွားပြောရင် ကိုကိုနဲ့ထွတ်ထား ပြဿနာဖြစ်ကြ လိမ့်မယ်”

“ညီမ အဲဒါကိုပါ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်ဟာကို ပြောချင်ပြန်တာလဲ”

“နန်းထွတ်ထားအကြောင်းပါ”

“လာပြန်ပြီ”

ရှင်းသန့်ဘုံ စိတ်ထဲရှိတာ ပါမင်က ယောင်ထွက်သွားသည်။ တကယ်လည်း ခွဲဦးသခင်ကို ပြန်စေချင်နေပါပြီ။ ညီမလေးပြောသလို ထွတ်ထားကို မလိုတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်တွေသွားမှာ ရှင်းသန့်ဘုံ အသေကြောက်နေမိသည်။

“ညီမ အစ်ကိုနဲ့မမရဲ့ စေတနာကို လေးစားလို့ မပြောသင့်ဘူး ထင်ပေမယ့် ပြောပါ့မယ်။ တကယ်တော့ အစ်ကိုတို့ မမတို့ထင်သလို ညီမဟာ အစ်ကိုကို အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး အပိုင်ကိုင်မလို့ မဟုတ်ရပါဘူး”

ခွဲဦးသခင် ဖေါ်တင်ကြီးပြောချလိုက်တော့လည်း အားနာသွားပေမယ့် မသိဟန်ဘဲ-ဆောင်နေလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကို အတင်းကပ်ဖို့ ညီမကို ငွေပေးပြီးခိုင်းလို့ပါ”

“ဟင်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် ခွဲဦးသခင်”

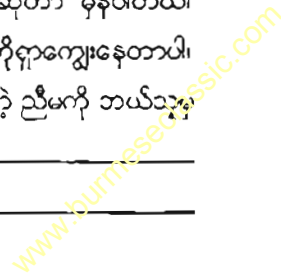
“ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ကို ညီမကို တွေ့ရင် အစ်ကိုနဲ့မမ အမြဲနာခေါင်းရှုံ့ကြမယ့် အဖြစ်ကို ညီမ မလိုလားဘူး”

“ဘယ်သူက ဗိုက်ဆံပေးပြီးခိုင်းတာလဲ ခွဲဦးသခင်”

“ဒေါ်ပီပီလင်းနဲ့ ဒေါ်နဒီမောင်မောင်တို့ သားအမိ”

ရှင်းသန့်ဘုံ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိပါ။ ညီမလေးလည်း အံ့ဩပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို တစ်လှည့် ခွဲဦးသခင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

“ညီမက စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ညီမနာမည်အရင်းကွဲ နိတြာရဲပါ။ ညီမက မိဘကိုရှာကျွေးနေတာပါ။ အတိုခြူးပြောရရင်တော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်တဲ့ ညီမကို ဘယ်သူ့”

အထင်မကြီးကြပါဘူး။ မင်းသန့်ထွေးနဲ့တွေ့တော့ ညီမဘဝ လုံခြုံသွား
သလို ခံစားရတယ်။ ဒါက ညီမအကြောင်းပါ။ တစ်နေ့မှာ ညီမတို့
မန်နေဂျာမက ညီမကို အန်တီပိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အန်တီပိုနဲ့
အန်တီနဒီတို့ ညီမကို သီးသန့်တွေ့ပြီး အလုပ်တစ်ခုအပ်ချင်ကြောင်းနဲ့
နှုတ်လဲလို့ ကတိတောင်းပြီး အစ်ကို့ကို အပိုင်ဆွယ်ဖို့ အလုပ်ပေးတော့
တာပဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညီမဟာ အမြဲတမ်းငွေလိုနေတဲ့သူအပြင်
သူတို့ပေးတဲ့ငွေကလည်း မက်လောက်စရာနဲ့ လက်ခံလိုက်တယ်။”

“သူတို့က ပြောတယ်လေ။ အစ်ကို တကယ်ပဲသွားလို့ အစ်ကို
လက်ထပ်ခဲ့ရင်လည်း ညီမလောက်ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။
ဒါပေမဲ့ ညီမစိတ်ဝင်စားတာက အစ်ကိုထက် သူတို့ပေးတဲ့ငွေကိုပဲ စိတ်
ဝင်စားတာပါ။ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ပြီး အစ်ကို့စိတ်နေသဘောထားကို သိတော့
လည်း ဆက်မလုပ်ချင်ပေမယ့် ငွေက တစ်ဝက်ယူထားပြီးပြီလေ။”

“မင်းသန့်ထွေး သိသွားမှာကို စိုးရိမ်ရတာ တစ်ဖက်နဲ့ ညီမ
အရမ်း ဗျာများခဲ့တယ်။ ညီမ ပိုပြီး ဆက်မလုပ်ချင်တာ နန်းထွတ်ထား
ဆိုတဲ့ အစ်ကို့ချစ်သူကြောင့်ပဲ။ သူ့ချစ်သူကို လုမယ့်ဆိုတာသိပေမယ့်
ဒီဆိုင်လိုက်လာတဲ့အခါတိုင်း တခြားမိန်းမဆို ပါးစပ်က တစ်ခုခုမပြော
ရင်တောင် အမူအယာနဲ့တော့ မကျေနပ်ကြောင်းပြမှာပဲ။ သူကတော့
အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်လာရင် သူ့ဟာသူနေတယ်။ ညီမက သူနဲ့မျက်နှာ

ချင်ဆိုင် ဆုံဖို့ ဖန်တီးတာတောင် သူက ညီမကို သနားတဲ့အကြည့်လေး
တွေနဲ့ ကြည့်နေတတ်တယ်။”

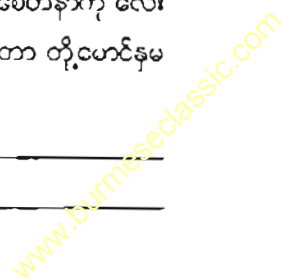
“မင်းသန့်ထွေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ ညီမလေ။ နန်းထွတ်ထားကို
တိုက်ချင်းစာသလို အရမ်းလည်း သနားသွားတယ်။ အစ်ကိုတို့မောင်နှမ
ချစ် နန်းထွတ်ထားရယ်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကြံစည်နေရင်းက မထင်မှတ်ဘဲ
မနေ့က ပြဿနာကြောင့် ရောက်လာရင်း ပြောပြတာပါ။”

ခြွေဦးသခင်သည် စကားအရည်ကြီးပြောလိုက်ရလို့ မောသွားစုံ
ချသည်။ ရှင်းသန့်ဘုံ ရင်ထဲမှာ ခြွေဦးသခင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားသည်။

“မင်း အခုလိုဖွင့်ပြောလိုက်တော့ သူတို့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးရမှာ
ပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့တစ်ခုခုလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

“ပြန်ပေးရမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ သူများစိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ ရင်းမှ
ဆုတ်ပိုက်ဆံတွေကို မလိုချင်တော့ပါဘူး။ ဒီပိုက်ဆံက အခုသုံးရင် အခုကုန်
မှာပါ။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အစ်ကိုတို့မမတို့ရဲ့ အမုန်းတွေကို တစ်သက်လုံး
သယ်မသွားချင်ဘူး။ သူတို့ညီမကို ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။”

“မင်းကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုလို တို့တွေအပေါ်
စေတနာထားတာကိုလည်း တစ်သက်မပေ့ပါဘူး။ မင်းစေတနာကို လေး
စားတဲ့အနေနဲ့ မင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်ဆိုတာ တို့မောင်နှမ
နဲ့ထွတ်ထားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။”

“ဝမ်းသာပါတယ် မမရယ်၊ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်”

“မငိုပါနဲ့၊ နီတြာရဲရယ်၊ မင်းကို တိုညီမလေးလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပြီ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ အားလုံးကို မေ့လိုက်တော့နော်”

ခြေဦးသခင် ဆိုတဲ့ နီတြာရဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ညီမလေး”

“ရှင်... ကိုကို”

“ဝါဝင်ဖို့ ဆုံးရှက်လောက်ပဲလိုတော့တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မထူးတော့ပါဘူး၊ ဝါကျွတ်တဲ့အထိ စောင့်မနေတော့ဘဲ ထားလက်ထပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာကိုမထူးတော့တာလဲ၊ ယူချင်နေပြီဆိုတာ မသိတာကျနေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေးရဲ့၊ တော်ကြာ ဒေါ်ပိုပိုလင်းတို့က တစ်ခုခုထပ်ကြံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုကိုလူပျိုကြီးသာ လုပ်ပေးတော့”

“ဟာ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ညီမလေးရယ်”

ရှင်သန့်ဘုံရဲ့ ငိုမလို ရယ်မလို ပုံစံကြီးကြောင့် ညီမလေးနဲ့ နီတြာရဲတို့ သဘောကျနေကြသည်။

“ရှင်သန့်ဘုံ... လာ... သား... မြေးလေးကို လိုက်ဖို့တာလား”

ကိုကို ထွတ်ထားအိမ်ထဲဝင်လာတော့ အဘွားအောင်မြင်သော အသံကြီးနဲ့ ထကြိုသည်။ ကိုကို အဘွားပန်းကိုဖက်ပြီး ထိုင်လိုက်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မမပိုကို ပြုံးကြည့်ကာ...

“လာလည်တာလား မမပို”

“ဆိုပါတော့ မောင်လေးရယ်၊ အိမ်မှာလည်း မအမျိုးသားရဲ့ ညီက အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာဆိုတော့ အစ်မတို့မိသားစု မေမေတို့အိမ် ပြောင်းနေရင်ကောင်းမလားလို့”

မမပို ရှုပ်ရှင်မင်းသမီး အိုက်တင်နဲ့ ဆက်တီတစ်လုံးမှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း ပြောနေတော့ ကိုကို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းတာပေါ့ မမပိုရဲ့၊ အဘွားရေ ကျွန်တော်လာတာ ထကြားမဟုတ်ဘူး၊ အဘွားမြေးကို လာတောင်းတာ အန်တီလင်းကော”

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ဒါနဲ့ ဝါကျွတ်မှဆို”

“အဟင်း... အဘွားတို့ မမပိုတို့ရှေ့မှာပဲ ပြောရဦးမယ်၊ ဝါကျွတ်အထိ မစောင့်ချင်တော့ဘူး၊ စောင့်လည်းမစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘာကွယ်၊ မနက်ဖြန် သဘက်ခါပဲ ဝါဝင်တော့မှာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် မမပို၊ မနက်ဖြန်ပဲ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ သီတင်းကျွတ်မှပဲ အကြီးအကျယ် လုပ်မယ်”

“မင်းတို့ဟာကလည်းကွယ်၊ လူတွေတစ်မျိုးထင်စရာကြီးမိထွတ်ထားကရော”

“ထွတ်ထားကတော့ အရင်ပြောထားသလို သီတင်းကျွတ်မှ လုပ်ချင်တာပါ။ ကျွန်တော်က ချောရတာပေါ့၊ တခြားကိစ္စတွေမှာ အားလုံးဟာ ထားသဘောအတိုင်းလုပ်ပါ။ ဒီတစ်ခုတော့ လိုက်လျောပေးဖို့ ထားကို မနည်းတောင်းပန်ရတယ်”

ထွတ်ထားမပြောခင် ကိုကို အတင်းဖြတ်ကာ ဝင်ပြောတော့ စိတ်ထဲက ရယ်ချင်နေမိသည်။ အဘွားကတော့ ဘာကိုမှ မသိပေမယ့် အဘွားပုံစံသည် ကျေနပ်နေသည်။

မမပိုသည် သိသိသာသာကို မျက်နှာပျက်နေသည်။ ကိုကိုနဲ့ ထွတ်ထား လက်မထပ်ဖို့ကို ဘယ်လိုအချိန်ဆွဲရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“အန်တီလင်း လာပြီ”

အန်တီလင်း အခုမှ နောက်ဘက်က ထွက်လာသည်။

“ဟော... ရှင်းသန့်ဘုံပါ ရောက်နေတာကို ထမင်းစားသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မေမေရေ ဒီမှာ မိထွတ်ထားက ဝါကျွတ်တဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ညီ မနက်ဖြန်ပဲ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့”

“ထွတ်ထားမဟုတ်ပါဘူး မမပိုရဲ့၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော်စောင့်နိုင်တာပါ။ ထားက သီတင်းကျွတ်မှ လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ချက်ချင်းကြီးပါလားကွဲ့”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီလင်းရယ်၊ အဲဒါ အဘွားနဲ့ အန်တီလင်းနဲ့ လာပြောတာပါ”

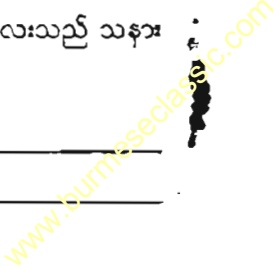
“အေးလေ၊ မင်းတို့ချင်း ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အန်တီလင်းနဲ့ ပြောနပ်ပါတယ်၊ အဘွားကရော”

“အမေလည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

“အောင်မလေးနော် မိထွတ်ထားတို့များ ဘယ်လိုတွေများ ညည်းရုံးထားလဲ မသိဘူး”

“ထွတ်ထားက ဘာမှမစည်းရုံးပါဘူး မမပိုရဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ထွတ်ထားကို အရမ်းကို သဲသဲလှုပ်နေတာပါ”

ထွတ်ထား ပြုံးပြုံးလေးပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မမပိုက သေလို့ဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာကို တွေးပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ ထွတ်ထားကတော့လဲ ပြီး ထွက်လာတော့ မမပို ငိုငိုနီနီနေတဲ့ ပုံစံလေးသည် သနားစရာတောင် ကောင်းနေတော့သည်။

“အဘွားနဲ့အန်တီ ထားကို ခုထာလောက်ခေါ်သွားပါရစေနော် ညီမလေးနဲ့ပါ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့၊ ကျွန်တော် လာပို့မှာပါ”

“အေးပါကွယ်”

“ဪ... မနက်ဖြန် မမိုလည်း လာခဲ့နော် ထား အစ်ကို တွေကိုလည်း ပြောပေးပါဦး အန်တီလင်း”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ဪ... လူရဲ့ကံဆိုတာ မှန်သင့်သလောက်မှန်ပေမယ့် တံကယ်တော့ မိထွတ်ထားက ရွှေပင်နားလို့ ရွှေကျေးဖြစ်တာပါ”

“အဲဒီ ရွှေပင်ကြီးဖြစ်တဲ့ အန်တီလင်းကို ထွတ်ထားကလည်း အမြဲတမ်း ကျေးဇူးသိတတ်နေမှာပါ မမိုရယ်”

ထွတ်ထား ကိုကိုလက်ကိုင်ချိတ်ကာ ထွက်လာတော့ အဘွား လှမ်းအော်နေသေးသည်။

“ကောင်းတယ် မြေးရေ ကောင်းတယ်”

ကိုကိုနဲ့ထွတ်ထား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထွတ်ထားတို့ ခြံထဲက ကိုကိုတို့ခြံထဲကိုမဝင်ခင် ကား လေး တို့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ကားရပ်သွားတာလဲ”

“ရပ်ပစ်လိုက်တာကို ထားရဲ့”

“ဘာလို့ ရပ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“ထားကို ပြောစရာရှိလို့”

“အိမ်ကျမှ ပြောလေ”

“အခုပဲ ပြောချင်လို့”

“ကဲ... ပြော”

“ထားကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်... ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ထွတ်ထား နှုတ်ခမ်းစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နေတော့ ကိုကို ထွတ်ထားလက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“လွှတ်ပါ။ ကိုကို ဘာပြောထားလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ကိုကိုက ထွတ်ထားကို သိပ်ချစ်တဲ့အတွက် ထား လက် ကလေးကိုတောင် မကိုင်ရက်ဘူးဆို”

“အင်းလေ... ဒါ ရည်းစားသက်တမ်းကိုပြောတာ”

“အခုလည်း ရည်းစားပဲဟာ”

“မနက်ဖြန်ကျရင်ပဲ အကြင်လင်မယားဖြစ်တော့မှာ”

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဇာတ်

"အေးလေး မနက်ဖြန်မှဖြစ်မှာ အခုမဖြစ်သေးဘူး၊ လွှတ်

"မလွှတ်ဘူးကွာ"

"တကယ် မလွှတ်ဘူးလား"

ကိုကိုဆီက အသံထွက်မလာတော့ပါ။ ထွတ်ထားလက်
မလွှတ်ရုံတင်မကပါ။ ထွတ်ထားတစ်ကိုယ်လုံးပါ မလွှတ်တော့တဲ့အထိ

ဖက်ထားတော့ ပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထား ရင်တွေခုန်နေတယ် ကိုကိုရယ်။

တဖတ်သူအပေါင်း စိတ်၏ချမ်းသာမှု
ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံကြ
စာချစ်သူများကို အစဉ်လေးစား

ချစ်ဇာတ်